ПВНЗ «ЄВРОПЕЙСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ»

КАФЕДРА Практичної та клінічної психології

СПЕЦІАЛЬНІСТЬ 053 Психологія

ОСВІТНЬО-ПРОФЕСІЙНА ПРОГРАМА Практична психологія

ВИПУСКНА КВАЛІФІКАЦІЙНА МАГІСТЕРСЬКА РОБОТА

на тему:

Психологічні чинники задоволеності життям осіб середнього віку

Магістрантка _____ Аброськіна Оксана Володимирівна_
(підпис студента)

Науковий керівник _____ Бєлавіна Т.І.
(підпис наукового керівника) Доцент кафедри практичної та клінічної психології, кандидат психологічних наук, старший науковий співробітник

Допущено до захисту “ ” 202 р.

Завідувач кафедри _____ Дроботько И.Д.
(підпис) Доктор філософії

Декан факультету _____ Кошіль О.П.
(підпис)

Проректор з навчальної роботи та регіонального розвитку _____ Козинець А.О.
(підпис)

Київ – 2026

ПВНЗ «ЄВРОПЕЙСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ»

КАФЕДРА Практичної та клінічної психології

СПЕЦІАЛЬНІСТЬ 053 Психологія

ОСВІТНЬО-ПРОФЕСІЙНА ПРОГРАМА Практична психологія

ЗАВДАННЯ

на випускну кваліфікаційну магістерську роботу студентці:

Аброськіній Оксані Володимирівні

1. Тема роботи: Психологічні чинники задоволеності життям осіб середнього віку

2. Затверджена наказом по університету від " 07 " 03 2025 р. № 28

3. Цільова установка на вихідні дані до роботи

Метою роботи є теоретичне визначити та емпірично дослідити психологічні чинники, що впливають на рівень життєвої задоволеності осіб середнього віку в умовах війни, а також обґрунтувати можливості їх використання у психологічній підтримці особистості.

Об'єктом дослідження є життєва задоволеність особистості в сучасних стресогенних умовах.

Предмет дослідження: психологічні чинники задоволеності життям осіб середнього віку.

4. Перелік графічного матеріалу (з точним визначенням обов'язкових креслень)

Таблиці у кількості 15 одиниць (табл. 1.1-1.7, табл. 2.1-2.4, табл. 3.1-3.4).

Рисунки у кількості 11 одиниць (рис. 2.1-2.11).

5. Консультанти по роботі, із зазначенням розділів, що їх стосуються:

Розділ	Науковий керівник	Підпис, дата	
		Завдання видав	Завдання отримав
1	Бєлавіна Т.І.	14.04.25 – 23.05.25	14.04.25 – 23.05.25
2	Бєлавіна Т.І.	26.05.25 – 25.07.25	26.05.25 – 25.07.25
3	Бєлавіна Т.І.	12.08.25 – 21.11.25	12.08.25 – 21.11.25

6. Зміст випускної кваліфікаційної магістерської роботи (перелік питань)

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ПРОЦЕСУ ЗАДОВОЛЕННОСТІ ЖИТТЯМ У СЕРЕДНЬОМУ ВІЦІ:

1.1. Психологічні концепції задоволеності життям: історичний аналіз;

1.2. Специфіка особливостей середнього віку як періоду розвитку особистості;

1.3. Роль психологічних та соціальних чинників у формуванні суб'єктивного благополуччя;

1.4. Особливості адаптації в умовах тривалого стресу (на прикладі воєнного стану).

РОЗДІЛ 2. ПРОГРАМА ОРГАНІЗАЦІЇ ЕМПІРИЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ ПСИХОЛОГІЧНИХ ЧИННИКІВ ЗАДОВОЛЕНОСТІ ЖИТТЯМ ЛЮДЕЙ СЕРЕДНЬОЇ ВІКОВОЇ КАТЕГОРІЇ:

2.1.Методологічні засади дослідження;

2.2. Проведення кількісного аналізу емпіричних даних;

РОЗДІЛ 3. ПРАКТИЧНІ РЕКОМЕНДАЦІЇ ЩОДО ПСИХОЛОГІЧНОЇ ДОПОМОГИ КАТЕГОРІЇ ЛЮДЕЙ СЕРЕДНЬОГО ВІКУ:

3.1. Профілактика емоційного вигорання в умовах тривалої невизначеності;

3.2. Стратегії підтримки в період постійної непередбачуваності;

3.3. Інтеграційна модель роботи з клієнтами середнього віку.

7. Календарний план виконання випускної кваліфікаційної магістерської роботи

№ з/п	Назва етапів випускної кваліфікаційної магістерської роботи	Термін виконання етапів випускної кваліфікаційної магістерської роботи	
		За планом	Фактично
1.	Обрання теми випускної кваліфікаційної магістерської роботи (ВКМР)	10.02.25 – 28.02.25	27.02.25
2.	Опрацювання літератури та інших джерел для написання ВКМР	10.03.25 – 11.04.25	11.04.25
3.	Виконання 1 розділу ВКМР	14.04.25 – 23.05.25	23.05.25
4.	Виконання 2 розділу ВКМР	26.05.25 – 25.07.25	25.07.25
5.	Виконання 3 розділу ВКМР, висновки	12.08.25 – 21.11.25	21.11.25
6.	Передзахист та проведення перевірки на плагіат	08.12.25 – 19.12.25	18.12.25
7.	Відгук керівника, рецензія	19.01.26 – 31.01.26	31.01.26

8. Дата видачі завдання “ 10 ” 03 2025 р.

Керівник _____
(підпис)

Завдання прийняв до виконання _____
(підпис)

ЗМІСТ

ВСТУП……6

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ПРОЦЕСУ ЗАДОВОЛЕННОСТІ ЖИТТЯМ У СЕРЕДНЬОМУ ВІЦІ……...12

1.3. Психологічні концепції задоволеності життям: історичний аналіз…12

1.4. Специфіка особливостей середнього віку як періоду розвитку особистості……..26

1.3. Роль психологічних та соціальних чинників у формуванні суб'єктивного благополуччя……32

1.4. Особливості адаптації в умовах тривалого стресу (на прикладі воєнного стану)…….37

Висновки до 1 розділу……..42

РОЗДІЛ 2. ПРОГРАМА ОРГАНІЗАЦІЇ ЕМПІРИЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ ПСИХОЛОГІЧНИХ ЧИННИКІВ ЗАДОВОЛЕНОСТІ ЖИТТЯМ ЛЮДЕЙ СЕРЕДНЬОЇ ВІКОВОЇ КАТЕГОРІЇ…….44

2.1. Методологічні засади дослідження……...44

2.2. Проведення кількісного аналізу емпіричних даних…….50

Висновки до 2 розділу……..71

РОЗДІЛ 3. ПРАКТИЧНІ РЕКОМЕНДАЦІЇ ЩОДО ПСИХОЛОГІЧНОЇ ДОПОМОГИ КАТЕГОРІЇ ЛЮДЕЙ СЕРЕДНЬОГО ВІКУ……..73

3.1. Профілактика емоційного вигорання в умовах тривалої невизначеності……..73

3.2. Стратегії підтримки в період постійної непередбачуваності…….79

3.3. Інтеграційна модель роботи з клієнтами середнього віку……..86

Висновки до 3 розділу……..91

ВИСНОВКИ……95

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ……99

ДОДАТКИ……..110

ВСТУП

У сучасних умовах повномасштабної війни в Україні, що супроводжується хронічною невизначеністю, масовими втратами, змінами у соціальній структурі та загостренням відчуття екзистенційної тривоги, особливої актуальності набуває вивчення психологічних чинників, які підтримують життєву стійкість та задоволеність життям. Найвразливішою у психологічному сенсі стає категорія людей середнього віку (35–55 років), які одночасно виконують функції працівників, батьків, піклувальників, партнерів.

Середній вік у воєнних реаліях виявляється точкою перетину внутрішніх і зовнішніх викликів: з одного боку – переосмислення життєвих цілей, оцінка досягнень, зміна соціальних ролей; у той же час – необхідність бути джерелом сили для інших, адаптуватися до нових соціальних норм, часто – опікуватися не лише членами родини, а й тими, хто зазнав втрат або травм унаслідок війни. Задоволеність життям у таких умовах не є сталою характеристикою, а формується як динамічний психічний конструкт, який відображає здатність особистості зберігати опору, сенс і цінність власного існування навіть у найскладніших обставинах.

Умови війни актуалізують потребу у глибшому розумінні внутрішніх механізмів адаптації особистості до довготривалого стресу, втрат, змін соціальних ролей та сенсових орієнтирів. У людей середнього віку, які є опорою для молодших і старших поколінь, стійкість до психотравмуючих чинників визначає не лише їхній особистий добробут, а й загальну стабільність мікросоціальних систем, зокрема родини, трудового колективу та громади. Задоволеність життям, як комплексне суб'єктивне явище, виступає індикатором рівня адаптації до змін, а також здатності зберігати психологічну цілісність в умовах кризи.

Актуальність теми посилюється в контексті реалізації Національної програми психічного здоров'я та психосоціальної підтримки, ініційованої

першою леді України Оленою Зеленською. Програма наголошує на необхідності формування доступної системи ментального благополуччя, де кожен українець, незалежно від віку чи статусу, отримає підтримку в подоланні наслідків колективної травми. Це створює новий запит до психологічної науки – розробляти не лише індивідуальні терапевтичні підходи, а й комплексні, соціально орієнтовані моделі психопрофілактики та психокорекції, що враховують вікові особливості, ресурсний потенціал особистості та соціокультурний контекст.

Варто зазначити**,** що проблематика життєвої задоволеності особистості активно досліджувалася в межах різних психологічних шкіл та напрямів як в українському, так і в зарубіжному науковому дискурсі. У наукових працях висвітлювалися окремі аспекти цього феномену – як з позицій загальної психології, так і з погляду позитивної, вікової, клінічної та соціальної психології.

Проте в контексті поєднання глибинної аналітичної роботи, тілесно-емоційної регуляції, когнітивної трансформації та візуально-асоціативних методів дослідження в умовах воєнного стану ця тематика розроблена недостатньо повно. Саме така інтегративна перспектива, яка враховує особливості середнього віку як вікової кризи на фоні соціального потрясіння, і становить наукову новизну даної роботи.

Зважаючи на це **метою дослідження** є теоретично визначити та емпірично дослідити психологічні чинники, що впливають на рівень життєвої задоволеності осіб середнього віку в умовах війни, а також обґрунтувати можливості їх використання у психологічній підтримці особистості.

Досягнення поставленої мети передбачає вирішення таких завдань:

1. Провести теоретичний аналіз сучасних наукових підходів до проблеми задоволеності життям.

2. Підібрати діагностичний інструментарій дослідження психологічних чинників задоволеності життям осіб середнього віку.

3. Емпірично дослідити психологічні чинники задоволеності життям осіб середнього віку.

4. Запропонувати психологічні рекомендації щодо підвищення рівня задоволеності життям осіб середнього віку.

Об'єктом дослідження даного проєкту виступає життєва задоволеність особистості в сучасних стресогенних умовах.

Предметом дослідження є психологічні чинники задоволеності життям осіб середнього віку. Серед них особливу увагу приділено тілесно-емоційній регуляції, когнітивним установкам та смисложиттєвим орієнтирам, а також можливостям їх цілісного психокорекційного впливу в межах інтегративного підходу, що включає аналітичну психологію, когнітивно-поведінкову терапію, бодінаміку та МАК.

На теоретичному рівні дослідження передбачає всебічний аналіз наукових підходів до розуміння феномену задоволеності життям. Особлива увага приділяється його трактуванню у межах різних психологічних напрямів – вікової психології, психоаналітичного, когнітивного, тілесно-орієнтованого та позитивного підходів.

Крім того, здійснюється простеження історичної еволюції уявлень про суб'єктивне благополуччя, з урахуванням як географічного різноманіття (європейські, американські, українські школи), так і концептуального спектру – від класичного психоаналізу до сучасних інтегративних концепцій.

Також теоретичний аналіз включає обґрунтування актуальності вивчення задоволеності життям саме у людей середнього віку, з огляду на вікові закономірності особистісного розвитку, сучасні соціальні виклики та психосоціальні наслідки війни.

У дослідженні використано *комплекс емпіричних методів,* що дозволяють всебічно охопити як кількісні, так і якісні аспекти життєвої задоволеності особистості даної цільовій групи в умовах війни. Зокрема, було розроблено програму емпіричного дослідження, яка включає:

кількісні методи:

- шкала задоволеності життям (SWLS) – стандартизований інструмент, що дозволяє оцінити загальний рівень суб'єктивного благополуччя;
- методика смисложиттєвих орієнтацій – для вивчення глибинних ціннісних установок, сенсової структури особистості та її орієнтації в житті.

якісні методи:

- напівструктуровані інтерв'ю**,** що дають змогу розкрити особистісне сприйняття життєвих змін і психологічну адаптацію в умовах війни;
- аналіз асоціативного матеріалу на основі метафоричних асоціативних карт (МАК)**,** що забезпечує доступ до несвідомого рівня переживань, емоційного стану та внутрішніх ресурсів особистості.

Емпірична частина дослідження передбачає опрацювання даних, отриманих від 50 респондентів середнього віку (35-55 років)**,** що дозволить отримати репрезентативні дані та сформувати узагальнені висновки щодо впливу психологічних чинників на рівень життєвої задоволеності в умовах війни.

Застосовано інтегративний методологічний підхід, який поєднує кілька взаємодоповнюючих напрямів сучасної психології та дає змогу комплексно дослідити феномен життєвої задоволеності у людей середнього віку в умовах війни з когнітивної, тілесної та глибинно-смислової площин.

Психодинамічний підхід дозволяє заглибитись у внутрішній світ особистості, дослідити неусвідомлені конфлікти, глибинні смисли та

індивідуальні стратегії формування сенсу життя, що є особливо актуальним у контексті соціально-політичних потрясінь.

Когнітивно-поведінковий підхід (КПТ) спрямований на виявлення й трансформацію деструктивних переконань, автоматичних негативних думок і неадаптивних поведінкових патернів, а також на розвиток навичок самопідтримки та психологічної стійкості в умовах тривалого стресу. Тілесно-орієнтований (бодінамічний) підхід враховує тілесний вимір психологічного досвіду та передбачає роботу з тілесними патернами, диханням і рухом, що сприяє зниженню напруги й відновленню внутрішнього контакту з тілом.

Важливу роль у дослідженні відіграє використання метафоричних асоціативних карт, які забезпечують доступ до емоційного й символічного змісту переживань, активізують асоціативне мислення та допомагають усвідомити внутрішні ресурси особистості.

Поєднання психодинамічного, когнітивного й тілесно-орієнтованого підходів у межах інтегративної моделі дозволяє отримати цілісне уявлення про психологічну реальність людини та створює підґрунтя для розробки ефективних стратегій психологічної підтримки в умовах воєнного стану.

Запропонований інтегративний підхід дозволяє розглядати людину як цілісну систему, здатну до психічного відновлення навіть у найскладніших обставинах.

Практична значущість дослідження полягає у створенні моделі психологічної підтримки осіб середнього віку, яку можна ефективно застосовувати в індивідуальному та груповому форматах. Отримані результати мають прикладну цінність для фахівців психологічної допомоги, а також можуть бути використані у програмах підготовки, психоедукації та стабілізації емоційного стану населення.

Основні положення та результати магістерського дослідження були апробовані під час участі автора у науково-практичних заходах. Зокрема,

результати дослідження були представлені у тезах доповіді на Всеукраїнській науково-практичній конференції «Виклики та перспективи розвитку психологічних знань в умовах воєнного стану», що відбулася 10 квітня 2025 року в м. Київ (Україна). У межах конференції було опубліковано тези на тему «Психологічні умови задоволеності життям у середньому віці під час війни».

Крім того, результати дослідження були апробовані на V Всеукраїнській науково-практичній інтернет-конференції з міжнародною участю «Теорія та практика психокорекції особистості», яка відбулася 5 листопада 2025 року в м. Умань. За матеріалами конференції опубліковано тези доповіді на тему «Задоволеність життям у середньому віці під час війни: інтегративний підхід у психологічній підтримці».

Таким чином, дослідження не лише відповідає актуальним викликам, а й пропонує дієві інструменти підтримки особистості в умовах глибокої й тривалої невизначеності.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ПРОЦЕСУ ЗАДОВОЛЕННОСТІ ЖИТТЯМ У СЕРЕДНЬОМУ ВІЦІ

1.1 Психологічні концепції задоволеності життям: історичний аналіз

Дослідження задоволеності життям (суб'єктивного благополуччя) є важливим для розуміння того, як люди оцінюють власне життя в цілому. Цей конструкт включає як емоційну сферу (частота позитивних та негативних почуттів), так і когнітивну оцінку (задоволеність життям), і він відрізняється від простого «бути щасливим» чи від епізодичних радощів. Задоволеність життям охоплює довгострокову перспективу та відчуття сенсу, що робить її важливою для психологічних теорій та практики. Історично її розуміння проходить від давньогрецьких філософських шкіл до сучасних наукових концепцій, що включають емпіричні дослідження і моделі багатокомпонентного благополуччя.

Питання про те, що робить життя «варте» для людини, супроводжує інтелектуальний дискурс від найдавніших часів. Історія ідей про життєву задоволеність – це не лише сукупність філософських епістемій; це також шлях від абстрактних міркувань до емпіричних досліджень і суспільних практик.

Загалом хронологію еволюції уявлень про життєву задоволеність можна представити у табл. 1.1.

Таблиця 1.1

Хронологічна еволюція уявлень про життєву задоволеність

період	Ключові представники	Основні ідеї	Внесок у розуміння життєвої задоволеності
Античність (IV–III ст. до н.е.)	Арістіпп (Киренська школа), Епікур, Арістотель, стоїки (Зенон Кітіонський, Сенека, Марк Аврелій)	Гедонізм: задоволення як найвище благо; атараксія – свобода від тривоги й страждань; евдемонія – щастя як реалізація чеснот; стоїчна апатія – внутрішній спокій і гармонія з природою	Сформовано два базові напрями – гедоністичний та евдемоністичний; окреслено значення внутрішньої гармонії та доброчесності
Середньовіччя (V–XV ст.)	Августин Блаженний, Тома Аквінський	Щастя як спасіння душі та єднання з Богом; моральна чесність і віра як шлях до істинного блага	Надання життєвій задоволеності релігійно-етичного змісту; перенесення акценту з земного на трансцендентне
Ранній Новий час (XVI–	М. Монтень, Ф. Бекон, Р. Декарт	Роздуми про індивідуальне щастя як природне прагнення; роль розуму, свободи волі та моральної відповідальності	Перехід від теологічних пояснень до світських інтерпретацій; формування основ гуманістичного підходу
Епоха Просвітництва (XVII–	Дж. Локк, Ж.-Ж. Руссо, І. Кант, Дж. Мілль	Щастя як природне право людини; поєднання індивідуальної свободи з моральним обов’язком; утилітаризм – найбільше благо для більшості	Формування соціально-філософських концепцій щастя; поява ідеї суспільного виміру задоволеності життям
XIX століття	О. Конт, К. Маркс, Ф. Ніцше	Щастя як соціальна умова; критика ілюзорних форм задоволення; ідея самотворення і подолання меж людського існування	Введення соціально-економічного та екзистенційного виміру життєвої задоволеності
XX століття	А. Маслоу, К. Роджерс, В. Франкл, Е. Дінер	Гуманістична психологія: самоактуалізація, розвиток «Я»; логотерапія – пошук сенсу як шлях до задоволеності; суб’єктивне благополуччя – когнітивна оцінка життя й баланс емоцій	Формування психологічних моделей благополуччя; поява емпіричних досліджень та стандартизованих шкал

Продовження табл. 1.1

Кінець XX – початок XXI ст.	М. Селігман, К. Ріфф, Р. Райан, Е. Десі	Позитивна психологія: PERMA-модель; психологічне благополуччя (модель Ріфф – автономія, цілі, особистісний ріст тощо); теорія самодетермінації – автономія, компетентність, пов'язаність	Синтез гедоністичного та евдемоністичного підходів; багатовимірне розуміння благополуччя; глобальні крос-культурні дослідження
Сучасність (XXI ст.)	Дослідницькі центри (World Happiness Report, Gallup, OECD)	Інтегративні підходи: поєднання психологічних, соціальних, економічних і культурних чинників; індекси щастя як глобальні вимірники	Розширення наукового поля до міждисциплінарних і крос-культурних досліджень; практичне застосування у соціальній політиці

Примітка. Складено автором на основі [73].

Антична думка заклала два фундаментальні підходи, які визначатимуть дискусію про щастя століттями. Киренська школа (Арістіпп, IV ст. до н.е.) ототожнювала добре життя з максимальною кількістю чуттєвих задоволень; щастя вимірювалося інтенсивністю та частотою приємних переживань. Епікурейці трансформували цю позицію, звернувши увагу на якість задоволень: для Епікура ключове – стан атараксії, свобода від болю і тривоги, досяжна через помірність, дружбу та розумний підхід до бажань. Паралельно Арістотель виокремив іншу траєкторію – евдемонію: щастя як діяльність відповідно до людської природи і чесноти, як реалізація потенціалу особистості в рамках політичної та етичної спільноти. Уже в античності помітний поділ між короткочасними приємностями й довгостроковою якісною цілісністю життя [73].

У середньовічній Європі питання щастя переосмислилося через богословський дискурс. Християнські мислителі (Августин, Фома Аквінський) формулювали уявлення про блаженство (beatitudo) як трансцендентну відносно земного життя – вищою формою благополуччя вважалася єдність із Богом. Така перспектива зміщувала центр тяжіння:

земне задоволення ставало другорядним щодо духовного спасіння. Аналогічні трансформації спостерігалися в ісламській та юдейській філософських традиціях, де етичні та теологічні рамки визначали критерії «добра» життя.

З переходом до Нового часу акцент змістився до раціональної оцінки насолоди як соціального блага. Джерард Бентам і утилітаристи пізнього XVIII – початку XIX століття сформулювали принцип максимізації загального блага: добро тим більше, чим більше приносить задоволень і менше страждань. Утилітаризм унормував вимірювання «щастя» в суспільних розрахунках (hedonic calculus), проклавши шлях до ідеї, що задоволеність можна виміряти і врахувати в політиці.

У XIX столітті з’явилися критики однобічних уявлень про щастя: філософи-песимісти (Шопенгауер) підкреслювали нескінченність бажань і неможливість стійкого задоволення, тоді як Ніцше ставив під сумнів універсальні моральні критерії і висував ідеї індивідуального самоздійснення. Ці наративи збагачували дискусію, вказуючи на внутрішні напруження між бажаннями, смислом і культурними ідеалами [14].

Заснування експериментальної психології та домінування поведінкової парадигми (Вотсон, Скіннер) призвели до ігнорування або маргіналізації суб’єктивних переживань у науковому полі. Психоаналіз Фрейда (зокрема роздуми у «Цивілізації і її незадоволенні») розглядав щастя як компроміс між інстинктами і соціальними вимогами; при цьому щастя не було епістемічно центральним у системі Фрейда, швидше – побічним показником психічної рівноваги. Паралельно в зародковій формі виникали прагматичні підходи (Вільям Джеймс), які розглядали «задоволення» через призму ефективності життєвих практик.

Реакцією на холодний емпіризм і психоаналіз стала гуманістична психологія. Маслоу сформулював ієрархію потреб, де вищі щаблі (самоповага і самоактуалізація) наближали концепцію щастя до

евдемоністичного ідеалу. Роджерс наголошував на процесі особистісного розвитку і самоусвідомленні як передумові добробуту. Гуманізм повернув увагу до суб'єкта, внутрішнього досвіду та смислу життя, відкривши шлях до більш повного підходу до життя людини [79].

У другій половині XX століття відбувся помітний зсув: щастя та задоволеність стали предметом систематичного вимірювання. Соціальні індикатори якості життя, дослідження громадської думки та опитування населення поширили практику вимірювання «життєвого задоволення» на макрорівні. Найпомітніша трансформація – поява концепту суб'єктивного благополуччя (Ed Diener та ін.), що поєднував когнітивну оцінку життя і афективний компонент (частота позитивних/негативних емоцій). Паралельно Керол Ріфф сформулювала модель психологічного благополуччя, в якій виявилися такі виміри, як особистісний ріст, автономія та ціль у житті. У цю епоху зародилися інструменти, здатні порівнювати рівні задоволеності між країнами і соціальними групами [74].

На рубежі століть дослідники звернули увагу на різницю між оцінкою життя в цілому (life evaluation) і моментальним пережитим добробутом (experienced well-being). Роботи Деніела Канемана та колег впровадили методи збору даних про щоденні переживання (experience sampling, day reconstruction method), показавши, що оцінки й переживання можуть давати різні картини добробуту. У 2000-х позитивна психологія (Мартін Селігман та ін.) систематизувала підходи до вивчення сильних сторін, залученості, сенсу та міжособистісних зв'язків; модель PERMA стала вузловим елементом нової парадигми, яка поєднує гедоністичні й евдемоністичні складники.

Сьогодні уявлення про життєву задоволеність трансформувалися в кількох напрямах одночасно. По-перше, панує мультидисциплінарний підхід: психологія співпрацює з нейронауками (вивчення систем винагороди), економікою (вплив доходу, дослідження Естерліна),

соціологією (соціальні мережі підтримки) і політичними науками (щастя як індикатор добробуту в політиці). По-друге, зростає увага до валідності вимірювань: методи ESM, DRM і великі панельні дані дають змогу розрізняти короткострокові емоції й довготривалі оцінки. По-третє, знання про щастя почали застосовувати в політиці – індекси благополуччя та «щастя нації» використовуються для моніторингу громадського добробуту і планування соціальних програм [85].

Оглядаючи хронологію, видно структурний зсув: від філософських міркувань про приємність і чесноту до емпірично обґрунтованих, багатовимірних моделей. На ранніх етапах переважало питання «що є добро для людини», у новітній історії – «як зміряти та покращити добробут». Сучасні підходи поєднують афективні, когнітивні й соціальні виміри, визнають культурну варіативність і прагнуть до практичної придатності. Таким чином, еволюція уявлень про життєву задоволеність – це не просто історія ідей, а поступова побудова інструментів і знань, що дозволяють зрозуміти, виміряти і, за можливості, сприяти покращенню якості життя на індивідуальному та суспільному рівнях.

Аналіз еволюції уявлень про життєву задоволеність неможливо здійснити без урахування географічного контексту. Адже розвиток психологічних ідей відбувався нерівномірно: у різних регіонах світу акценти зміщувалися залежно від культурних традицій, соціально-історичних умов та академічних шкіл. Географічний вимір дозволяє простежити, як уявлення про природу щастя та задоволеності життям трансформувалися від античної Європи до сучасних глобалізованих досліджень [50].

Загалом, це можна представити у табл. 1.2.

Таблиця 1.2

Географічний вимір наукових підходів до життєвої задоволеності

Регіон	Історичний контекст	Ключові представники	Основні ідеї та акценти	Внесок у науку
Антична Греція	Полісна культура (IV–III ст. до н.е.)	Арістіпп (Киренаїки), Епікур, Арістотель, стоїки (Зенон, Сенека, Марк Аврелій)	Гедонізм – задоволення як благо; атараксія – відсутність тривоги; евдемонія – реалізація чеснот; стоїчний ідеал гармонії	Філософські витоки концепцій щастя; формування гедоністичного, евдемоністичного і стоїчного напрямів
Західна Європа (Середньовіччя)	Панування християнської культури (V–XV ст.)	Августин Блаженний, Тома Аквінський	Щастя як спасіння душі, моральна чесність, віра і смирення	Релігійно-етичний вимір благополуччя; вплив християнської антропології на європейську філософію
Західна Європа (Просвітництво)	XVII–XVIII ст., розвиток гуманізму й раціоналізму	Дж. Локк, Ж.-Ж. Руссо, І. Кант, Д. Мілль	Щастя як природне право; поєднання свободи і морального обов'язку; утилітаризм – благо для більшості	Перехід від релігійної до науково-філософської інтерпретації; формування соціально-філософських моделей щастя
США	XX ст., розвиток психології як науки	А. Маслоу, К. Роджерс, Е. Дінер, М. Селігман	Гуманістична психологія (самоактуалізація), когнітивні підходи (оцінка життя), позитивна психологія (PERMA)	Розробка емпіричних моделей і методик вимірювання; стандартизація шкал життєвої задоволеності
Скандинавія та Західна Європа (XX–	Соціальна держава, високий рівень добробуту	Дослідницькі центри (World Happiness Report, OECD)	Соціальний капітал, довіра, роль інститутів; акцент на державній політиці та рівності	Показ соціальних і політичних чинників як ключових у забезпеченні задоволеності життям

Продовження табл. 1.2

Східна Азія	Традиційні філософії (конфуціанство, буддизм, даосизм) та сучасні емпіричні дослідження	Конфуцій, буддійські мислителі; сучасні дослідники (К. Кітаяма, Х. Маркус)	Колективістське розуміння щастя; гармонія у стосунках; баланс індивідуального й соціального	Розширення західних моделей за рахунок колективістських культурних вимірів; розвиток крос-культурних досліджень
Латинська Америка	XX–XXI ст., вплив культурних традицій і соціальної мобільності	Дослідники Gallup, регіональні університети	Висока роль сім'ї, міжособистісних стосунків, релігії; парадокс високої суб'єктивної задоволеності за відносно низьких економічних умов	Демонстрація культурної специфіки щастя; критика універсалізму західних моделей
Сучасна глобалізація	XXI ст., крос-культурні дослідження	World Happiness Report, Gallup World Poll, OECD, Європейські соціальні дослідження	Інтегративні підходи: поєднання психологічних, соціальних, економічних та культурних чинників; індекси щастя	Формування універсальних і водночас культурно чутливих підходів; міждисциплінарна перспектива

Примітка. Складено автором на основі [35].

Саме в античних полісах закладено підвалини гедоністичного та евдемоністичного підходів. Киренська школа Арістіппа трактувала щастя як чуттєве задоволення, тоді як Епікур, розвиваючи власну школу в Афінах, акцентував на помірності та внутрішньому спокої. Паралельно Арістотель у Лікеї обґрунтував концепцію евдемонії як вищого блага, досягнутого через чесноти й реалізацію потенціалу. Грецька традиція стала фундаментом, до якого протягом століть поверталися європейські мислителі [73].

У середньовічній Європі дискусії про щастя перебували переважно в руслі християнської теології. Благополуччя пов'язувалося з моральним життям та спасінням душі, а земні задоволення розглядалися як вторинні. Лише в епоху Відродження і Просвітництва гуманістичні ідеї знову

висунули людину та її щастя в центр світоглядних пошуків. Філософи Нового часу (наприклад, Джон Локк, Іммануїл Кант) вже говорили про щастя як про право і мету людського існування, що заклало основи для пізнішого наукового аналізу [78].

У XX столітті саме Сполучені Штати стали головним центром розробки психологічних концепцій життєвої задоволеності. Тут виникли провідні школи:

– Гуманістична психологія (А. Маслоу, К. Роджерс), яка повернулася до евдемоністичної традиції, акцентуючи на самоактуалізації та особистісному зростанні.

– Когнітивна психологія, що розглядала благополуччя через призму індивідуальних оцінок і соціальних порівнянь.

– Дослідження суб'єктивного благополуччя (Е. Дінер та його колеги), які надали гедоністичним ідеям емпіричного підґрунтя.

– Позитивна психологія (М. Селігман), що інтегрувала різні традиції у модель PERMA.

Таким чином, американський контекст став провідним у стандартизації методів вимірювання життєвої задоволеності та у виробленні прикладних рекомендацій.

На європейському континенті більш виразно простежується соціальний вимір життєвої задоволеності. Дослідження проводилися у міждисциплінарному ключі, з урахуванням соціологічних та економічних чинників. У країнах Скандинавії та Західної Європи особлива увага приділялася ролі соціального капіталу, довіри у суспільстві, якості інститутів. Це дозволило розширити розуміння благополуччя за межі індивідуальних характеристик.

У Китаї, Японії та Південній Кореї уявлення про задоволеність життям формувалися під впливом конфуціанських та буддійських традицій. Тут на перший план виходить гармонія у стосунках, колективна згода та

виконання соціальних ролей. Дослідження кінця XX – початку XXI століття показали, що у колективістських культурах життєва задоволеність значно сильніше залежить від якості міжособистісних зв'язків та соціальної підтримки, ніж від індивідуальних досягнень [56].

Сьогодні наукове поле характеризується інтернаціоналізацією. Порівняльні крос-культурні дослідження (наприклад, у межах World Values Survey чи European Social Survey) виявляють суттєві відмінності у розумінні та детермінантах життєвої задоволеності. Якщо у США та Західній Європі акцент робиться на особистісній автономії, то у країнах Сходу – на гармонії у спільноті. Таким чином, географічний вимір дозволяє побачити, що універсальних моделей благополуччя немає; вони завжди віддзеркалюють культурні контексти та соціальні умови.

Географічний зріз наукових підходів свідчить, що ідеї про життєву задоволеність формувалися у різних цивілізаційних центрах, відображаючи їхні культурні й соціальні пріоритети. Антична Греція заклала філософські основи, середньовічна Європа внесла релігійно-моральний компонент, США стали локомотивом емпіричних досліджень, Східна Азія надала приклад колективістського розуміння благополуччя, а сучасна глобальна наука прагне синтезувати ці підходи. Така перспектива показує, що життєва задоволеність є не лише психологічним, а й культурно зумовленим феноменом [78].

Сучасне розуміння життєвої задоволеності є результатом тривалого накопичення знань у різних психологічних і філософських напрямах. Кожна концептуальна школа робила власний акцент: одні досліджували афективні переживання та насолоду, інші зосереджувалися на особистісному розвитку та сенсі життя, ще інші прагнули інтегрувати обидва підходи в єдину модель. Така різноманітність теоретичних рамок дозволяє розглядати життєву задоволеність як багатовимірне явище, що має емоційний, когнітивний, поведінковий та соціальний компоненти.

Загалом це можна продемонструвати у табл. 1.3.

Таблиця 1.3

Концептуальні школи в аналізі життєвої задоволеності

Школа / напрям	Історичний період	Представники	Основні положення	Внесок у розуміння життєвої задоволеності
Гедоністична	Античність (IV–III ст. до н.е.), відроджена у XX ст.	Арістіпп, Епікур; у психології – Е. Дінер, Д. Канеман	Щастя як баланс задоволення та уникнення болю; концепт атараксії (спокою); у сучасній психології – суб'єктивне благополуччя (емоційні переживання + когнітивні оцінки)	Започаткувала емпіричне вимірювання благополуччя (шкали життєвої задоволеності, дослідження емоційної динаміки)
Евдемоністична	Античність (Арістотель), активно розвивалася у XX ст.	Арістотель, А. Маслоу, К. Роджерс, К. Ріфф	Благополуччя як реалізація внутрішнього потенціалу; концепт чеснот і саморозвитку; у психології – самоактуалізація, автентичність, пошук смислів	Формування багатовимірних моделей психологічного благополуччя (шестикомпонентна модель К. Ріфф); акцент на особистісному зростанні
Гуманістична психологія	США, 1950–1960-ті роки	А. Маслоу, К. Роджерс, Р. Мей	Людина як активна, цілісна істота; розвиток «Я», автентичність, умови для самореалізації; позитивне ставлення до особистості	Синтез афективного (емоції) і смислового (цінності, розвиток) підходів; відродження евдемоністичних ідей у психології XX ст.

Продовження табл. 1.3

Когнітивна	США, 1970–1980-ті роки	Л. Фестінгер, Г. Гелсон, Е. Дінер (когнітивний компонент у його моделі)	Увага до когнітивних оцінок: теорія соціальних порівнянь; значення інтерпретацій життєвих подій; важливість стандартів оцінки	Пояснення різниць у задоволеності за однакових зовнішніх умов; підкреслення ролі суб'єктивних оцінок у відчутті благополуччя
Позитивна психологія	США, кінець XX – початок XXI ст.	М. Селігман, К. Петерсон, Б. Фредріксон	Модель «автентичного щастя» (емоції, залученість, сенс); розширена PERMA-модель (емоції, залученість, стосунки, сенс, досягнення)	Інтеграція гедоністичного й евдемоністичного підходів у цілісну модель; створення програм розвитку благополуччя, емпірична валідизація моделей
Соціально-культурний підхід	XX–XXI ст., особливо в крос-культурних дослідженнях	Г. Хофстеде, С. Маркус, Х. Кітаяма	Роль культурних норм (індивідуалізм vs. колективізм) у формуванні відчуття щастя; значення соціальних зв'язків, підтримки та колективних цінностей	Показав, що життєва задоволеність варіює залежно від культурного контексту; критика універсалізму західних моделей

Примітка. Таблицю складено автором на основі узагальнення класичних філософських і психологічних підходів до розуміння життєвої задоволеності та благополуччя.

Гедоністична традиція має своїм підґрунтям античну філософію Киренської школи та епікурейців. У сучасній психології вона отримала розвиток у дослідженнях суб'єктивного благополуччя. Основна теза цієї школи: людина відчуває задоволеність тоді, коли у її житті переважають позитивні емоції над негативними. Важливим здобутком стала трикомпонентна модель Еда Дінера, що поєднала когнітивну оцінку життя

із частотою позитивних і негативних переживань. Таким чином, гедоністична школа заклала основи емпіричного вивчення життєвої задоволеності та розробила валідні методи її вимірювання (наприклад, «Satisfaction with Life Scale») [74].

Евдемоністичний підхід бере початок у філософії Арістотеля, який визначав щастя як реалізацію людського потенціалу та життя відповідно до чесноти. У XX столітті цей напрям відновився у працях гуманістичних психологів. Абрахам Маслоу запропонував модель ієрархії потреб, у якій вищим рівнем виступає самоактуалізація, а Карл Роджерс акцентував увагу на розвитку «Я-концепції» та відкритості новому досвіду. На основі цих ідей Керол Ріфф розробила модель психологічного благополуччя, що включає шість вимірів: автономія, особистісний ріст, самоприйняття, цілі в житті, позитивні відносини та контроль над середовищем. Таким чином, евдемоністична школа наголошує, що життєва задоволеність не зводиться лише до емоцій, а формується через досягнення сенсу і внутрішньої цілісності [87].

Гуманістична школа посідає проміжне місце між гедонізмом та евдемонією. Її представники вважали, що людина є активною істотою, яка прагне до розвитку і водночас відчуває емоційні переживання як індикатори цього розвитку. Маслоу і Роджерс поєднали ідею прагнення до задоволення з необхідністю пошуку сенсу, тим самим створивши передумови для сучасних багатовимірних моделей.

Починаючи з другої половини XX століття, життєва задоволеність стала розглядатися і через когнітивні процеси. Представники когнітивної психології наголошували, що не стільки об’єктивні умови визначають благополуччя, скільки інтерпретації людини та її порівняння себе з референтними групами. Теорії рівня адаптації (Helson) і соціального порівняння (Festinger) показали, що задоволеність залежить від динамічного співвідношення очікувань та досягнень. Когнітивна школа

внесла вагомий внесок у пояснення, чому люди з однаковими зовнішніми умовами можуть мати різний рівень задоволеності життям.

Наприкінці XX – на початку XXI століття сформувалася позитивна психологія, яка систематизувала попередні ідеї та запропонувала нові інтегративні моделі. Мартін Селігман спершу представив концепцію «автентичного щастя», що спиралася на гедоністичні та евдемоністичні складові, а згодом – модель PERMA, яка охоплює п’ять вимірів: позитивні емоції (Positive Emotions), залученість (Engagement), стосунки (Relationships), сенс (Meaning) та досягнення (Accomplishment). Цей підхід увібрав у себе як емоційний, так і смисловий виміри, а також підкреслив роль соціального контексту і досягнень у житті людини [88].

Концептуальні школи в аналізі життєвої задоволеності демонструють поступову еволюцію від одновимірних трактувань до комплексних моделей. Гедоністична школа зосередилася на афективному балансі, евдемоністична – на самореалізації та сенсі, когнітивна – на оцінках та інтерпретаціях, гуманістична – на розвитку особистості, а позитивна психологія інтегрувала всі ці виміри у цілісні моделі. Така багатогранність дозволяє сучасній науці не лише вимірювати життєву задоволеність, а й розробляти практичні стратегії її підвищення.

Таким чином, еволюція концепцій життєвої задоволеності пройшла шлях від філософських роздумів античності до багатовимірних наукових моделей сучасності. Від первинних уявлень про задоволення й уникнення болю вона трансформувалася у цілісні системи, що охоплюють емоційний досвід, когнітивні оцінки, особистісний розвиток, соціальні зв’язки та культурні чинники. Сьогодні життєва задоволеність розглядається як динамічний конструкт, що відображає взаємодію внутрішніх ресурсів і зовнішніх умов, а також як важливий індикатор психологічного благополуччя та якості життя в цілому.

1.2. Специфіка особливостей середнього віку як періоду розвитку особистості

Середній вік – це період життя приблизно від 35 до 60 років. Його хронологічні межі можуть різнитися залежно від дослідницьких традицій, але загалом це час, коли людина вже встигла досягти певної стабільності у кар'єрі та сімейному житті, проте стоїть перед новими викликами. Цей етап часто називають часом переоцінки – люди аналізують досягнення, коригують цілі й ролі. Середній вік характеризується як баланс між накопиченим досвідом і необхідністю адаптуватися до змін, інколи його асоціюють із кризою середнього віку [34].

Середній вік у психодинамічній традиції розглядається як критичний етап консолідації особистості. Зигмунд Фройд вважав цей період фазою врівноваження внутрішніх суперечностей між інстинктивними бажаннями (Ід), моральними нормами (Супер-Еґо) та реальністю (Еґо). На його думку, щастя є утопічним і прагнення до задоволення обмежене потребою уникати страждання. Криза середнього віку у цьому контексті часто проявляється через реактивацію дитячих внутрішніх конфліктів, що можуть набувати форм тривожності, депресивних симптомів, зниження лібідо або ідентичнісних труднощів.

На відміну від Фройда, Карл Густав Юнг надавав середньому віку трансформаційного значення, розглядаючи його як «поворотний момент» розвитку особистості. Саме в цьому віці, за Юнгом, починається процес індивідуації – усвідомлення та інтеграція несвідомих аспектів психіки, архетипів і культурних образів. Юнг наголошував на необхідності переосмислення соціальних та сімейних ролей і пошуку глибших сенсів буття. Він трактував середній вік як фазу духовного пробудження, що сприяє психологічному зростанню та інтеграції внутрішніх аспектів особистості [81].

У руслі екзистенційної психології зрілий вік розглядається як період загострення базових екзистенційних тем, зокрема усвідомлення кінцівки життя, обмеженості часу та неможливості відміни життєвих виборів. В. Франкл підкреслював, що в цей період посилюється потреба у пошуку сенсу, який слугує внутрішнім орієнтиром для подолання екзистенційної тривоги, тоді як І. Ялом акцентував на необхідності прийняття обмеженості життя як умови для повного переживання існування.

Гуманістичний підхід вбачає середній вік як можливість глибокої самореалізації. А. Маслоу зазначав, що саме у цей період особистість здатна досягти найвищих рівнів ієрархії потреб – самореалізації, творчості та трансценденції. К. Роджерс наголошував на «відкритості досвіду» як здатності приймати себе й інших без осуду, що особливо актуально в умовах переоцінки життєвих орієнтирів.

Когнітивно-поведінкові школи розглядають середній вік як етап формування когнітивних схем, що пов’язані із незадоволеністю життям. А. Бек та А. Елліс вказували на появу автоматичних думок типу «Я не реалізував свій потенціал» або «Моє життя не має сенсу». КПТ-інтервенції спрямовані на виявлення таких думок, їхню когнітивну реструктуризацію та розвиток навичок самоспостереження, що дозволяє формувати реалістичні стратегії оцінки власного життя [29].

Тілесно-орієнтовані підходи наголошують на важливості відновлення контактів із тілесними відчуттями, які акумулюють емоційне напруження та психосоматичні прояви тривалих конфліктів. Наприклад, бодинамічний підхід Лізбет Марчер передбачає роботу з м’язовими групами, що зберігають травматичний досвід, як шлях до відновлення цілісного самосприйняття.

У сучасній вітчизняній психології середній вік дедалі частіше розглядається крізь призму соціокультурного контексту та екстремальних викликів, таких як війна, міграція або соціальна нестабільність. Так, Т. М.

Титаренко описує цей період як фазу «життєтворчості», де активне переосмислення життєвих подій та наративна інтеграція сприяють перетворенню кризи на ресурс особистісного зростання. Л. М. Карамушка підкреслює значення ефективного управління ресурсами для збереження психологічної рівноваги, а Р. М. Свинаренко акцентує на інтеграції минулого, теперішнього та майбутнього як ключовому чиннику підтримки відчуття цілісності [26; 51; 52].

Психологічна напруга середнього віку часто проявляється через конфлікт між «реальним Я» та «ідеальним Я», усвідомлення обмеженості часу та нове значення майбутнього, що відзначає Т. І. Гаврильченко. У ширшому соціокультурному контексті України середній вік супроводжується поєднанням особистісних та суспільних викликів: відповідальність за дітей і старіючих батьків, подолання наслідків війни та соціальної нестабільності. Як зазначає Л. П. Бородіна, у такій реальності повернення до себе – тілесного, емоційного та смислового – стає не лише психотерапевтичною потребою, а й базовою умовою виживання та підтримки ідентичності особистості [5].

За теорією Еріка Еріксона, центральним викликом середнього віку є конфлікт «генеративність проти стагнації». Генеративність (від лат. generare – «народжувати») означає прагнення залишити слід у світі через турботу про наступні покоління: виховання дітей, наставництво, творчість, внесок у розвиток суспільства. Люди з високим рівнем генеративності активно працюють над тим, щоб їхній досвід і цінності перейшли до інших, вони відчувають, що їхня діяльність має смисл поза їхнім «Я». Натомість стагнація – це егоцентризм і застій: людина зосереджується на собі, втрачає інтерес до інших, не бачить сенсу у передачі досвіду. Така особистість може відчувати розчарування чи порожнечу, якщо відсутні творчі цілі або сімейні обов’язки [23].

Психосоціальне завдання генеративності не закінчується вихованням дітей: це також наставництво молодих колег, волонтерство або творчі проекти. Особи, які успішно долають цей виклик, часто відчувають задоволення від життя і передчувають спад спадщини (legacy).

Середній вік супроводжується помірними фізичними змінами. Знижується швидкість метаболізму, можуть з'явитися перші ознаки хронічних захворювань (гіпертонія, діабет, проблеми зі зором чи слухом). Зовнішні зміни – поява зморшок, посивіння волосся – нагадують про неминучість старіння. Проте цей період часто супроводжується і життєвою енергією: люди навчаються підтримувати здоров'я (раціон харчування, фізичні вправи) і водночас зберігають достатню витривалість для кар'єри і хобі [1].

У когнітивній сфері частково відбувається зміна типу інтелекту. Дослідження показують, що кристалізований інтелект (набрані знання й життєвий досвід) продовжує зростати і досягати піку саме в середньому віці. Наприклад, знання мови, професійні навички, загальний інтелект (IQ) та компетенції часто удосконалюються. Водночас флуїдний інтелект (обробка нової інформації, швидкість міркування) може дещо знижуватися після 30-40 років. Усе це означає, що середньовікові люди вчаться приймати рішення насамперед на основі багатого досвіду: вони можуть бути мудрішими у прогнозуванні наслідків, проте іноді їм важче адаптуватися до нових технологій або раптово змінити спосіб мислення. Загалом, цей період характеризується стабільністю пізнавальних навичок з певним акцентом на збільшення знань і життєвої мудрості [28].

Поняття «кризи середнього віку» було вперше систематизовано та популяризовано в середині XX століття в працях таких дослідників, як Деніел Левінсон та інші. Цей феномен традиційно пов'язують із періодом приблизно від 35 до 55 років, коли особистість здійснює ревізію життєвих цілей, цінностей і досягнень. Важливо підкреслити, що переживання кризи

не є універсальним; воно може проявлятися як у гострій формі, так і у вигляді м’яких періодичних сумнівів щодо власного життя та кар’єри [33].

Типові прояви кризи середнього віку включають переоцінку досягнень у професійній діяльності, сімейних відносинах та соціальних ролях. У цьому віці людина може відчувати розчарування через невідповідність між очікуваннями та реальною ситуацією, що іноді супроводжується пошуком нових цілей, захоплень чи кардинальною зміною життєвого шляху. Часто спостерігаються поведінкові прояви, такі як зміна іміджу, переїзд, раптові зміни у соціальних або романтичних відносинах, а також придбання речей, що раніше не входили до кола потреб.

Крім того, «криза середнього віку» має подвійний потенціал впливу. З одного боку, вона може виступати як фактор стресу, що проявляється у тривозі, депресивних станах, почутті розгубленості та невизначеності. З іншого боку, саме через кризи особистість отримує можливість для переосмислення пріоритетів і початку нових проектів, що сприяє особистісному зростанню, розвитку професійних компетенцій або відкриттю нових сфер самореалізації. Отже, кризовий стан не обов’язково є негативним явищем, він скоріше виступає як потенційна точка розвитку, результат якої залежить від індивідуальних ресурсів особистості, наявності соціальної підтримки та здатності до психологічної адаптації.

У сучасній психології кризу середнього віку розглядають не як обов’язковий етап розвитку, а як можливий період трансформацій, що дозволяє людині переоцінити життєві цінності, розширити коло інтересів та підвищити рівень особистісного благополуччя. Особливо підкреслюється роль соціального оточення, підтримки сім’ї та друзів, а також можливостей для саморозвитку, які значно зменшують негативні наслідки стресових переживань.

Типові прояви та можливі наслідки кризи середнього віку представлено у табл. 1.4.

Таблиця 1.4

Типові прояви та можливі наслідки кризи середнього віку

Категорія проявів	Приклади	Можливі наслідки
Психологічні прояви	Тривога, розгубленість, депресивні настрої, сумніви щодо життєвих цілей	Стрес, зниження мотивації, ризик психосоматичних порушень; можливість переосмислення цінностей і розвитку стійкості
Когнітивні прояви	Переоцінка досягнень, сумніви у правильності життєвих рішень, пошук нового сенсу	Формування нових життєвих стратегій; підвищення самосвідомості
Поведінкові прояви	Зміна кар'єри, початок нових хобі, зміна соціального кола, придбання дорогих речей, зміна іміджу, переїзд	Можливі конфлікти в сім'ї або роботі; одночасно – можливість особистісного росту та розвитку нових компетенцій
Соціальні прояви	Зміни у стосунках з партнерами, друзями, дітьми; роль «порожнього гнізда»	Посилення або ослаблення соціальної підтримки; потенційний розвиток нових соціальних ролей

Примітка. Складено автором на основі [44].

У середньому віці змінюються сімейні ролі. Діти виростають і часто «покидають гніздо»: батьки стикаються з явищем порожнього гнізда – коли вже немає щоденних турбот про малечу. Це може призвести як до звільнення від труднощів виховання, так і до відчуття порожнечі та втрати мети. Крім того, люди цього віку інколи беруть на себе відповідальність за старі батьків, ставши опікунами чи надавачами допомоги, що теж змінює сімейну динаміку.

У партнерських стосунках відбуваються як випробування, так і поглиблення зв'язку. Статистика показує, що родинні обставини (розлучення, повторні шлюби, відносини з дорослими дітьми) можуть бути напруженішими у 40–50 років. Водночас у багатьох пар з'являється відчуття стабільності: виросли діти, немає щоденного стресу виховання, тож подружні стосунки можуть вдосконалюватися. Крім того, середньовікові люди часто відіграють роль наставників або авторитетів серед друзів, колег чи громади, що додає відчуття соціальної значущості.

Таким чином, середній вік – це період складний і різноплановий: з одного боку, він відзначається стабільністю, накопиченим досвідом і реалізованими цілями; з іншого – можлива переоцінка та життєві злети і падіння. Розвиток особистості в цьому віці включає як позитивні зміни, так і потенційні кризи, що вимагають адаптації та підтримки.

1.3. Роль психологічних та соціальних чинників у формуванні суб'єктивного благополуччя

Задоволеність життям та загальне благополуччя людини – результат взаємодії внутрішніх (психологічних) та зовнішніх (соціальних) факторів. Важливо усвідомлювати, що власне відчуття щастя не тільки «внутрішнє», а й формується під впливом середовища, стосунків, соціальних умов. Спробуємо систематизувати основні чинники, що впливають на суб'єктивне благополуччя [58].

Одним із ключових аспектів формування життєвої задоволеності є особистісні характеристики індивіда. У цьому контексті особливе значення має модель «Великої п'ятірки», яка дозволяє систематизувати основні риси особистості та їхній вплив на благополуччя. Дослідження демонструють, що екстраверсія, як риса, що передбачає активне соціальне спілкування, емоційну відкритість та прагнення до приємних переживань, корелює з високим рівнем позитивних емоцій та суб'єктивного задоволення життям. Висока сумлінність, або добросовісність, проявляється в організованості, відповідальності та системності у досягненні цілей, що сприяє підвищенню відчуття контролю над життям та стабільного благополуччя. Натомість високий нейротизм, що включає схильність до тривоги, підвищеної емоційної реактивності та негативного афекту, виступає найсильнішим негативним предиктором життєвої задоволеності. Особи з високим рівнем нейротизму частіше переживають стресові та депресивні стани, що вимагає

від них значних внутрішніх ресурсів для підтримання стабільного рівня благополуччя [71].

Ще одним важливим психологічним фактором є оптимізм – загальна установка сприймати майбутнє позитивно та вірити у свої можливості. Оптимістично налаштовані особистості легше долають труднощі, сприймають стресові ситуації як тимчасові та керовані, що забезпечує їм високий рівень психічного ресурсу та стійке відчуття щастя. Аналогічно, висока самооцінка – відчуття власної гідності, компетентності та цінності – пов’язана зі значним підвищенням життєвої задоволеності. Люди з високим рівнем самооцінки частіше демонструють впевненість у власних силах, менше схильні до провини або сорому і рідше шукають зовнішнє підтвердження власної цінності, що сприяє стійкому благополуччю.

Особливе значення для підтримки життєвої задоволеності має психологічна стійкість або резилієнтність – здатність ефективно адаптуватися до стресових ситуацій, змін і життєвих невдач. Резилієнтні особистості швидше відновлюються після кризових подій, зберігають впевненість у майбутньому та здатні знаходити сенс навіть у складних обставинах. Дослідження підтверджують, що високий рівень резилієнтності асоціюється зі стабільнішим суб’єктивним благополуччям і здоровими стратегіями подолання стресу. Отже, психологічна стійкість виступає ключовим ресурсом, який дозволяє людині підтримувати оптимістичний погляд на життя, ефективно управляти емоціями та знижувати ризик тривалих негативних наслідків стресових ситуацій [32].

Також це можна представити у табл. 1.5.

Таблиця 1.5

Психологічні чинники

Психологічний чинник	Механізм впливу	Вплив на суб'єктивне благополуччя
Екстраверсія	Схильність до соціальної активності, емоційної виразності та пошуку нових стимулів	Підвищує частоту позитивних емоцій, зміцнює соціальні зв'язки, сприяє більшому задоволенню життям
Сумлінність (відповідальність)	Орієнтація на організованість, планування та досягнення цілей	Зміцнює відчуття контролю над життям, підвищує ефективність у реалізації життєвих завдань, сприяє відчуттю компетентності
Нейротизм	Схильність до негативних емоцій, тривоги та стресових реакцій	Знижує рівень благополуччя, підвищує ризик депресії та хронічної тривоги
Оптимізм	Загальна позитивна установка щодо майбутнього; віра у власні ресурси для подолання труднощів	Сприяє більш ефективному подоланню стресових ситуацій, підтримує стійкий емоційний стан та психологічну стійкість
Висока самооцінка	Віра у власну цінність, компетентність та здатність впливати на події	Знижує тривожність і почуття провини, підвищує задоволеність життям та психологічну стабільність
Психологічна стійкість (резилієнтність)	Здатність адаптуватися до стресу, швидко відновлюватися після труднощів, використовувати ефективні копінг-стратегії	Забезпечує стабільність благополуччя у кризових та стресових умовах, підтримує відчуття сенсу та контролю

Примітка. Таблицю складено автором на основі узагальнення результатів сучасних психологічних досліджень особистісних чинників суб'єктивного благополуччя.

Соціальне середовище відіграє визначальну роль у формуванні життєвої задоволеності, оскільки взаємодія людини з оточенням забезпечує підтримку, ресурси та відчуття приналежності. Одним із найважливіших аспектів є соціальні зв'язки. Дослідження показують, що міцні та стабільні стосунки з родиною, партнером та друзями сприяють підвищенню життєвої

задоволеності, зменшують рівень тривоги і депресії та забезпечують ефективний механізм подолання стресу. Соціальна підтримка, що включає емоційне заохочення, практичну допомогу та поради, виступає ключовим чинником психологічної стійкості та відчуття безпеки, особливо в умовах життєвих криз.

Ще одним важливим соціальним фактором є економічний статус. Дослідження показують, що досягнення базових матеріальних потреб підвищує відчуття благополуччя, проте після їхнього задоволення додатковий дохід не завжди пропорційно підвищує життєву задоволеність. Цей феномен пояснюється тим, що людина починає більше цінувати якість стосунків, особистісний розвиток і сенс життя, ніж матеріальні блага [84].

Робота та кар’єра також мають істотний вплив на суб’єктивне благополуччя. Задоволення від професійної діяльності, відчуття смислу в роботі та стабільність працевлаштування створюють додаткові ресурси для психологічного комфорту та формують відчуття контролю над життям. Невідповідність очікувань і реальних досягнень у професійній сфері може стати джерелом стресу та зниження задоволеності життям, що особливо проявляється в період середнього віку.

Важливим аспектом є також культурний контекст, який формує уявлення про щастя та благополуччя. Наприклад, у індивідуалістичних культурах акцент робиться на особистісних досягненнях та самореалізації, тоді як у колективістських суспільствах більш значущими є соціальні зв’язки, гармонія у стосунках та виконання ролей у групі. Ці культурні відмінності впливають на те, які аспекти життя людина оцінює як критично важливі для власного благополуччя [39].

Це також можна представити у табл. 1.6.

Таблиця 1.6

Соціальні чинники

Соціальний чинник	Механізм впливу	Вплив на суб'єктивне благополуччя
Соціальні зв'язки	Міцні стосунки з родиною, друзями, партнером; соціальна підтримка у стресових ситуаціях; участь у спільнотах	Забезпечують емоційну підтримку, знижують рівень тривоги та депресії, зміцнюють відчуття сенсу і щастя
Економічний статус	Доступ до фінансових ресурсів, можливість задовольняти базові потреби, соціальний престиж	Задоволення базових потреб підвищує психологічний комфорт та відчуття безпеки; після досягнення середнього рівня доходу вплив грошей на щастя знижується
Робота та кар'єра	Можливість реалізації професійного потенціалу, наявність цікавих завдань, стабільність зайнятості, соціальне визнання	Позитивно впливає на самооцінку, психологічну стабільність та відчуття життєвого сенсу; робота з високою значущістю підвищує задоволеність життям
Культурні особливості	Цінності та норми суспільства, очікування щодо успіху та способу життя, колективістські або індивідуалістські моделі поведінки	Формують стандарти оцінки життя, визначають критерії щастя, впливають на спосіб соціальної підтримки та міжособистісні взаємодії

Примітка. Таблицю складено автором на основі узагальнення результатів сучасних досліджень соціальних чинників суб'єктивного благополуччя.

Отже, соціальні чинники виступають невід'ємним компонентом суб'єктивного благополуччя, оскільки вони забезпечують підтримку, стабільність і ресурси для особистісного розвитку. Отже, задоволеність життям формується не лише завдяки внутрішнім особистісним якостям, але й у тісній взаємодії з соціальним оточенням, економічними умовами, професійною сферою та культурними нормами.

Таким чином, суб'єктивне благополуччя формується через комбінацію особистісних рис і зовнішніх умов. Оптимальні внутрішні ресурси (висока самооцінка, екстраверсія, життєрадісність, стійкість) допомагають людині максимально використати свої можливості, тоді як міцні соціальні зв'язки, економічна стабільність і змістовна діяльність

підтримують її ззовні. Кожен з перелічених чинників вносить свій внесок: їхній вплив може підсилюватися або компенсуватися. З огляду на це, поняття щастя розглядають сьогодні як багатовимірне явище, що включає і внутрішнє сприйняття життя, і взаємодію із соціальним середовищем.

1.4. Особливості адаптації в умовах тривалого стресу (на прикладі воєнного стану)

Тривалий стрес – це стан, коли людина зазнає постійної, довготривалої загрози чи напруги. Воєнний стан, приклад якого ми розглядаємо, є унікальним джерелом стресу через постійну небезпеку, невизначеність, руйнування звичного способу життя. На відміну від короткострокових криз (наприклад, пожежі чи невдалої подорожі), війна підриває базові структури – безпеку дому, стабільність роботи, світогляд. Адаптація в таких умовах потребує особливих психологічних механізмів та соціальної підтримки.

Учасники тривалих стресових ситуацій, зокрема в умовах війни чи надзвичайних криз, демонструють комплекс емоційних, когнітивних та поведінкових реакцій, які істотно впливають на їхнє суб’єктивне благополуччя та здатність до адаптації [45].

Емоційні реакції: Учасники тривалого стресу часто відчувають інтенсивну тривогу та страх за життя своє і близьких, а також гнів через безсилля перед ситуацією. Зростає ризик депресії – відчуття безнадійності, апатії, втрати мотивації. Деякі можуть відчувати емоційну загальмованість або шок, коли емоції «завмирають» як захист від болю. Постійний стрес може також викликати почуття провини перед тими, кому пощастило більше, або провини за допомогу собі.

Когнітивні реакції: На рівні мислення стрес викликає хаотичні думки, труднощі з концентрацією і прийняттям рішень. Людина в стресі може

фіксуватися на негативних сценаріях майбутнього (катастрофічне мислення), переживати нав'язливі спогади чи уявлення про події війни. Часто виникає відчуття, що «я ніколи не повернуся до нормального життя». Багато хто втрачає впевненість у світі – базова віра в передбачуваність майбутнього похитнута.

Поведінкові реакції: Під дією стресу можуть проявлятися екстремальні форми поведінки. Деякі люди прагнуть ізолюватися – дистанціюються від інших, щоб не турбувати близьких своїми проблемами або через страх за їхню безпеку. Інші, навпаки, демонструють агресію чи роздратованість на дрібниці, через що можуть конфліктувати з оточенням. На тілесному рівні порушуються сон та апетит: інсомнія, неспокійний сон, розлади харчування тощо. Звичні зв'язки й графіки життя руйнуються, що може призвести до хаотичного й непередбачуваного способу життя (наприклад, постійні переїзди, постійний контроль новин, обсесивне слідкування за повідомленнями про війну).

Аналіз психологічної літератури та емпіричних досліджень демонструє, що здатність людини адаптуватися до тривалого стресу значною мірою залежить від вибору механізмів копінгу, які можна умовно поділити на проблемно-орієнтовані, емоційно-орієнтовані, уникнення та психологічну стійкість.

Проблемно-орієнтований копінг передбачає активні дії, спрямовані на зменшення чи ліквідацію джерел стресу. У практичному сенсі це може виявлятися у пошуку інформації та ресурсів для забезпечення безпеки (наприклад, підготовка тривожного набору, організація евакуації), навчанні нових навичок виживання, самоорганізації побуту та залученні до волонтерської діяльності. Такі дії створюють відчуття контролю над ситуацією та підвищують ефективність адаптації, проте вони є результативними лише у межах тих аспектів реальності, на які особа здатна впливати.

Емоційно-орієнтований копінг спрямований на регуляцію внутрішнього стану в умовах, коли проблема повністю не вирішується. До цього підходу належать психологічна підтримка від близьких, звернення до спеціалістів (психологів, консультантів, волонтерів), а також індивідуальні методи саморегуляції: дихальні вправи, медитація, молитва, ведення щоденника чи структуровані щоденні ритуали. Ці стратегії не усувають джерела стресу, проте дозволяють стабілізувати емоційний стан та підтримати суб'єктивне відчуття безпеки і контролю [12].

Уникнення або дистансування використовується тоді, коли ситуація сприймається як надмірно складна або неконтрольована. Воно може проявлятися у тимчасовому відволіканні через фізичну активність, хобі, перегляд фільмів чи інші помірні форми розваг, що дозволяють відновлювати енергетичний ресурс і підтримувати віру у майбутнє. Водночас слід відокремлювати адаптивне уникнення від деструктивних форм, таких як надмірне вживання алкоголю чи наркотичних речовин, які поглиблюють негативні наслідки стресу.

Ключовим фактором успішної адаптації є психологічна стійкість або резилієнтність, що проявляється у здатності знаходити внутрішні ресурси для подолання труднощів. До таких ресурсів належать особистий сенс, оптимістичні установки, відчуття компетентності та причетності до важливих соціальних чи особистих процесів. Дослідження досвіду військових та біженців показують, що висока резилієнтність дозволяє ефективніше долати тривалий стрес, підтримувати функціонування у складних обставинах та відчувати перспективу покращення майбутнього. Внутрішні стратегії, такі як допомога іншим, активне виконання соціальних обов'язків або підтримання нормального способу життя, часто виступають «запасом смислу», який сприяє відновленню психічних ресурсів і підвищенню адаптивності.

Загалом це можна представити у табл. 1.7.

Таблиця 1.7

Копінг-стратегії та їхні прояви в умовах стресу

Тип копінгу	Опис	Приклади
Проблемно-орієнтований	Активні дії, спрямовані на усунення або мінімізацію джерела стресу; формують відчуття контролю та ефективності.	Підготовка тривожної валізи; організація евакуації сім'ї; волонтерська діяльність; навчання нових навичок (самооборона, домедична допомога); планування бюджету в кризових умовах.
Емоційно-орієнтований	Стратегії, спрямовані на зменшення емоційної напруги та стабілізацію психічного стану, особливо в ситуаціях, де контроль над зовнішніми обставинами обмежений.	Розмови з близькими чи підтримуючими особами; психотерапія; групи взаємодопомоги; дихальні вправи, йога, медитація; молитва чи духовні практики; ведення щоденника почуттів.
Уникання (дистансування, відволікання)	Тимчасове переключення уваги від проблеми для збереження психічного ресурсу; може бути як адаптивним, так і деструктивним залежно від форми.	Фізична активність (спорт, танці, прогулянки); творчі заняття (малювання, музика, рукоділля); перегляд фільмів, читання; ігри з дітьми; надмірне вживання алкоголю чи психоактивних речовин (деструктивна форма).
Психологічна стійкість (резилієнтність)	Внутрішня здатність зберігати рівновагу в умовах кризи, знаходити сенс і ресурси для подолання труднощів; включає оптимізм, гнучкість мислення, почуття мети та належності.	Віра в майбутнє і відновлення; почуття спільноти та взаємної підтримки; активна участь у суспільно значущій діяльності; підтримка сімейних традицій; відчуття особистої компетентності та самоконтролю.

Примітка. Таблицю складено автором на основі узагальнення теоретичних підходів до проблеми копінгу та психологічної стійкості.

Таким чином, механізми адаптації в умовах тривалого стресу формують комплексну систему стратегій, де активні дії по зміні ситуації поєднуються з регуляцією емоційного стану та підтримкою внутрішніх ресурсів, що забезпечує більш ефективне подолання психологічних, когнітивних та поведінкових наслідків стресу.

Соціальні зв'язки в умовах війни стають критично важливими: солідарність і підтримка громади можуть врятувати. Люди згуртовуються в нові спільноти підтримки (сусіди, волонтерські групи, релігійні

організації). Спільне переживання небезпеки часто викликає «єдність у розпачі» – коли чужі раніше люди стають ближчими, бо розуміють і переживають за життя одне одного. Відчуття приналежності до нації чи місця (наприклад, «ми – кияни», «ми – українці») додає сили: існує колективний смисл – боротися за спільне майбутнє.

Соціальні зв'язки забезпечують і практичну допомогу: приміщення для проживання, їжа, одяг, медична підтримка. Кожна така взаємодія зміцнює відчуття, що особистість не самотня. Крім того, стійкі соціальні зв'язки допомагають інтерпретувати негативні події: замість відчуття ізольованості людина усвідомлює – «ми разом пройдемо через це», що значно знижує рівень тривоги [36].

У воєнний період на передній план виходять цінності спільноти: взаємодопомога та взаємозалежність, які підтримують благополуччя сильніше за будь-які матеріальні блага. З цього випливає, що соціальні чинники (про які йшлося в розділі 1.3) стають вирішальними. Підтримка від держави (соціальні виплати, пакети допомоги), місцевих ініціатив і просто небайдужих людей може суттєво пом'якшити наслідки стресу. Водночас ізольованість, ворожість або розрив зв'язків, навпаки, ускладнюють адаптацію [45].

Отже, адаптація в умовах війни – це складний багаторівневий процес. Вона залежить як від індивідуальних психологічних особливостей людини (резилієнтності, копінг-стратегій, оптимізму), так і від зовнішніх ресурсів (соціальної підтримки, матеріальної допомоги, стабільності суспільства). Успішна адаптація передбачає поєднання внутрішніх та зовнішніх механізмів: активну боротьбу з проблемою, регулювання емоцій та використання мережі підтримки. Важливо, що у воєнних умовах роль соціальної допомоги і почуття спільноти є надзвичайно великими – вони забезпечують відчуття безпеки і сенсу в ситуації, коли власні ресурси вичерпуються. Отже, для збереження суб'єктивного благополуччя під час

тривалого стресу необхідні і професійна психологічна підтримка, і соціальна солідарність.

Висновки до 1 розділу

У першому розділі було здійснено теоретичний аналіз феномену життєвої задоволеності в контексті психології середнього віку. Проаналізовано основні концепції та підходи, що склалися у вітчизняній і зарубіжній психології щодо розуміння природи життєвої задоволеності, її структурних компонентів і психологічних механізмів підтримки.

Хронологічний огляд показав, що ідеї про щастя та задоволення є наскрізними у філософській і психологічній думці від античності до сучасності. Сучасна психологія схиляється до інтегративного розуміння цього феномену як когнітивно-емоційної оцінки свого життя, що пов’язана з глибинними смислами, ціннісними орієнтирами, адаптивними здібностями та здатністю до саморефлексії.

Географічний та міждисциплінарний аналіз виявив наявність різних теоретичних і практичних підходів: від кількісних моделей суб’єктивного добробуту (США, Скандинавія) до екзистенційно-гуманістичних і психоаналітичних шкіл (Європа), від традиційно-філософських до сучасних інтегральних концепцій (Азія). Вітчизняна психологічна школа доповнює глобальний дискурс акцентом на смисложиттєвій адаптації в умовах соціальних потрясінь.

Особливу увагу приділено середньому вікові як сенситивному періоду розвитку особистості. У цей період актуалізуються питання ідентичності, переоцінки цінностей, зростає потреба в усвідомленому функціонуванні, відповідальності та смислотворчості. Середній вік виявляється вразливим до життєвих криз, однак також і здатним до глибоких трансформацій.

На основі розгляду класичних (Фройд, Юнг, Маслоу, Франкл, Роджерс, Бек) та сучасних підходів (Селігман, Вілбер, Пезешкіан, Марчер) окреслено головні механізми підтримки життєвої задоволеності в середньому віці: психоемоційна інтеграція, адаптивне мислення, тілесна присутність, ціннісна регуляція, соціальна включеність та смислотворення. Особливої значущості в цьому набувають методи, що поєднують аналітичну глибину, тілесно-орієнтовану стабілізацію та когнітивну трансформацію.

Проведений аналіз засвідчив, що, попри значну кількість підходів до вивчення життєвої задоволеності, недостатньо дослідженими залишаються питання збереження суб'єктивного благополуччя у середньому віці в умовах воєнного стану. У науковій літературі бракує узгоджених даних про роль поєднання психологічних і соціальних чинників у цих умовах. Саме це зумовлює потребу у подальшому емпіричному вивченні психологічних чинників задоволеності життям у середньому віці в сучасному українському контексті.

РОЗДІЛ 2. ПРОГРАМА ОРГАНІЗАЦІЇ ЕМПІРИЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ ПСИХОЛОГІЧНИХ ЧИННИКІВ ЗАДОВОЛЕНОСТІ ЖИТТЯМ ЛЮДЕЙ СЕРЕДНЬОЇ ВІКОВОЇ КАТЕГОРІЇ

2.1. Методологічні засади дослідження

У рамках даного дослідження було проведено емпіричне кількісне дослідження, виконане методом кореляційного опитування, що дозволяє виявити статистично значущі взаємозв'язки між психологічними ресурсами особистості та суб'єктивним відчуттям задоволеності життям серед осіб середнього віку. Такий підхід обрано не випадково: саме кореляційний метод дозволяє не лише зафіксувати рівень вираженості певних психологічних характеристик, а й дослідити структуру їхніх взаємозв'язків, визначивши, які чинники виступають більш вагомими у формуванні життєвої задоволеності.

Вибіркова сукупність склала 68 респондентів віком від 35 до 55 років (табл. 2.1), що відповідає загальноприйнятому визначенню середнього віку в психологічних і соціологічних дослідженнях [2]. Розподіл за статтю виявився типовим для психологічних досліджень: переважно жінки (близько 80%), що відображає загальну тенденцію більшої відкритості жінок до обговорення власного психологічного стану.

Близько двох третин респондентів перебувають у стосунках та мають дітей, що важливо для розуміння їхнього життєвого контексту, адже сімейні ролі, відповідальність і навантаження можуть впливати на переживання задоволеності життям.

Освітній рівень вибірки загалом високий: понад 90% мають вищу освіту, а третина зазначила наявність додаткових курсів або професійних

програм. Це свідчить про орієнтацію на розвиток, що позитивно впливає на здатність до рефлексії та самоаналізу.

Умови проживання також різняться: більшість проживає у своєму населеному пункті, але близько 12% – внутрішньо переміщені особи, а менша частина – за кордоном. Ця категорія респондентів дає додаткове розуміння того, як зміна життєвих умов впливає на психологічний стан.

Таблиця 2.1

Соціально-демографічна характеристика вибірки (N = 68)

Показник	Категорії	Кількість (N)	Відсоток (%)
Вік	35-55	68	100
Стать	жіноча	54	79,4
	чоловіча	14	20,6
Стосунки	партнер є	44	64,7
	без партнера	24	35,3
Діти	так	46	67,6
	ні	22	32,4
Освіта	середня спеціальна	2	2,9
	вища	62	91,2
	додаткова освіта / курси	22	32,4
Місце проживання	ВПО	8	11,8
	за кордоном	6	8,8
	у своєму населеному пункті	54	79,4
Матеріальний стан	гостра нестача коштів	6	8,8
	недостатній рівень доходу	20	29,4
	середній рівень доходу	32	47,1
	достатній рівень доходу	10	14,7
Професійна сфера / вид зайнятості	освіта	10	14,7
	охорона здоров’я	24	35,3
	держслужба	16	23,5
	бізнес / підприємець	8	11,8
	сфера обслуговування, торгівля	8	11,8
	волонтер	14	20,6
	тимчасово безробітний	14	20,6
	пенсіонер	6	8,8
	студент	6	8,8
	військовослужбовець	4	5,9
	інше (держпідприємство, маркетинг, енергетика)	6	8,8

Примітка. Складено автором на основі результатів анкетування.

Матеріальний стан розподіляється в основному на три рівні: близько половини оцінюють його як середній, третина – як недостатній, і близько 15% – як достатній. Такий розподіл є типовим для сучасних умов життя в Україні.

Професійно вибірка також різноманітна: найбільше респондентів належать до допомагаючих професій (медицина, освіта, соціальна сфера**)**, але є й представники держслужби, підприємці, волонтери, тимчасово безробітні, військовослужбовці та студенти. Такий розподіл забезпечує гетерогенність вибірки, що є важливим для аналізу психологічних чинників задоволеності життям, оскільки дозволяє враховувати багаторівневий життєвий досвід, різні стратегії адаптації та варіативність життєвих смислів.

Набір учасників здійснювався за допомогою онлайн-методів опитування, зокрема, анкети розповсюджувалися у вигляді Google Forms через соціальні мережі, спеціалізовані психологічні спільноти та особисті контакти.

Учасникам дослідження було чітко роз’яснено мету та завдання опитування. В анкетах зазначалося, що зібрані дані будуть використані виключно у наукових цілях, у знеособленому вигляді, а участь є цілком добровільною. Також було наголошено на принципі анонімності: жодні персональні ідентифікаційні дані не збиралися. Всі результати зберігалися у зашифрованому вигляді, що унеможливлює ідентифікацію конкретних учасників. Таким чином, дотримувались етичні стандарти психологічних досліджень, визначені Американською психологічною асоціацією (APA) та рекомендаціями Європейської федерації психологічних асоціацій (EFPA).

У рамках емпіричного дослідження задоволеності життям людей середнього віку було використано комплекс стандартизованих психодіагностичних методик, які дозволяють оцінити як когнітивно-оцінний, так і афективний та екзистенційно-смисловий аспекти цього

феномена. Такий підхід обґрунтовується тим, що задоволеність життям є багатовимірною категорією, яка не може бути виміряна лише одним інструментом. Для отримання повної картини доцільно застосовувати опитувальники, які перевірені надійністю, мають апробовану українську адаптацію та забезпечують порівнянність результатів із міжнародними дослідженнями.

Шкала задоволеності життям (Satisfaction with Life Scale, SWLS) була розроблена Е. Дінером та його колегами у 1985 році як універсальний інструмент для оцінки суб'єктивного благополуччя. Методика складається з 5 тверджень, які оцінюються респондентом за семибальною шкалою (від 1 – «цілком не згоден» до 7 – «цілком згоден»). Сума балів варіюється від 5 до 35, де вищі значення свідчать про вищий рівень задоволеності життям у цілому.

SWLS фокусується саме на когнітивній оцінці власного життя, тобто на загальному судженні про його якість.

Українськомовні версії шкали задоволеності життям (SWLS) почали використовуватися в наукових дослідженнях в Україні з 2010-х років. У подальших дослідженнях було підтверджено її одновимірну структуру та високий рівень внутрішньої узгодженості (α Кронбаха > 0,85). Шкала продемонструвала стабільні показники надійності й відтворюваності результатів у студентських і дорослих вибірках. Повна українська адаптація методики була представлена А. В. Стадніком та Ю. Б. Мельником у 2023 році [54].

У нашому дослідженні SWLS виступила ключовим інструментом для вимірювання інтегрального рівня задоволеності життям, що дало змогу співвіднести його з іншими психологічними ресурсами та чинниками.

Тест смисложиттєвих орієнтацій (СЖО) створений на основі Purpose in Life Test (PIL), розробленого Дж. Крамбо та Л. Махоліком у 1969 році на засадах логотерапії В. Франкла. Метою було перевести ідеї пошуку сенсу

та життєвого призначення у стандартизований інструмент, який можна застосовувати як у наукових дослідженнях, так і в клінічній практиці.

Адаптація методики для пострадянського простору була проведена Д. Леонтьєвим, після чого вона отримала широку популярність і в Україні. Вітчизняні дослідження довели її валідність та внутрішню надійність: α Кронбаха стабільно перевищує 0,80, а факторний аналіз підтвердив наявність кількох незалежних компонентів.

Методика складається з 20 тверджень, які утворюють п’ять субшкал:

1. Цілі в житті – наявність і чіткість життєвих орієнтирів.

2. Процес життя – оцінка теперішнього як наповненого сенсом.

3. Результат життя – задоволення від попередніх досягнень.

4. Локус контролю – Я – віра в особисту спроможність керувати власним життям.

5. Локус контролю – життя – переконання, що події життя піддаються контролю.

Застосування СЖО в нашому дослідженні дозволило виміряти екзистенційний аспект задоволеності життям, адже пошук і наявність сенсу є однією з ключових умов психологічного благополуччя [23].

Опитувальник PANAS (Positive and Negative Affect Schedule), розроблений Д. Уотсоном, Л. Кларком і А. Теллегеном (1988), є одним із найбільш поширених інструментів для оцінки позитивного та негативного афекту. В українському науковому просторі методика була адаптована під назвою ОПАНА (Опитувальник позитивного і негативного афекту) М. Б. Кліманською та І. І. Галецькою (2020). Українська версія зберігає структуру оригіналу та містить 20 емоційних дескрипторів, з яких 10 відображають позитивний афект (наприклад, радісний, активний, натхненний), а 10 – негативний афект (сумний, тривожний, дратівливий тощо). Оцінювання здійснюється за п’ятибальною шкалою від 1 («ніколи») до 5 («майже завжди»).

Опитувальник ОПАНА дає змогу оцінити емоційний фон особистості як важливий регулятор життєвої задоволеності. Високі показники позитивного афекту пов’язані з оптимізмом, соціальною активністю та залученістю в діяльність, тоді як негативний афект асоціюється зі стресом, тривожністю та депресивними тенденціями. Результати українських психометричних досліджень засвідчили високий рівень внутрішньої узгодженості шкал (α Кронбаха ≈ 0,89-0,91), що відповідає міжнародним даним і підтверджує надійність та валідність ОПАНА як інструменту оцінки емоційної складової психологічного благополуччя у вітчизняному контексті [27].

Опитувальник MAIA (Multidimensional Assessment of Interoceptive Awareness) був розроблений у США (Mehling et al., 2012) для оцінки здатності людини сприймати сигнали власного тіла. Друга версія (MAIA-2) містить 37 тверджень, які групуються у 8 субшкал:

1. Помічання сигналів тіла (noticing).
2. Стійкість до відволікань (not-distracting).
3. Неуникання неприємних відчуттів (not-worrying).
4. Регуляція уваги (attention regulation).
5. Емоційна усвідомленість (emotional awareness).
6. Саморегуляція (self-regulation).
7. Довіра до тіла (body listening).
8. Слухання тіла (trusting).

Українська адаптація була виконана у 2022 році (Ю. Волощенко). Надійність підтверджена високими коефіцієнтами α Кронбаха (більшість субшкал >0,75). Використання цієї методики особливо цінне у вивченні феномена задоволеності життям, оскільки інтероцептивна усвідомленість тісно пов’язана з регуляцією емоцій, стресостійкістю та здатністю підтримувати баланс між фізичним і психологічним станом [7].

Таким чином, поєднання цих чотирьох методик створює багатовимірну аналітичну модель, що охоплює когнітивний, екзистенційно-смисловий, емоційний та тілесний рівні функціонування особистості. Це забезпечує комплексне дослідження задоволеності життям у середньому віці, дозволяє виявити провідні чинники, які її визначають, і простежити, як вони взаємодіють між собою.

2.2. Проведення кількісного аналізу емпіричних даних

Для обробки емпіричних даних у дослідженні було використано програмне забезпечення IBM SPSS Statistics (версія 31.0.1.0 (49)), яке забезпечує повний спектр інструментів для статистичного аналізу психологічних даних. Застосування SPSS дозволило здійснити обчислення описових статистик (середнє значення, медіана, стандартне відхилення, скошеність, екцес), перевірити нормальність розподілу за допомогою тесту Шапіро–Вілка, гістограм і Q-Q графіків, провести аналіз внутрішньої узгодженості опитувальників за коефіцієнтом α Кронбаха, а також виконати кореляційний аналіз із використанням рангового коефіцієнта Спірмена. Такий комплексний підхід забезпечив точність, валідність і надійність статистичних висновків, що відповідає сучасним міжнародним стандартам психологічних досліджень.

Надійність психодіагностичних опитувальників є ключовим критерієм достовірності емпіричного дослідження. Показник α Кронбаха відображає внутрішню узгодженість пунктів шкали, тобто те, наскільки однорідно вони вимірюють один психологічний конструкт. Значення α інтерпретується так:

- 0.90-1.00 – дуже висока надійність;
- 0.80-0.89 – висока;
- 0.70-0.79 – достатня;

- 0.60-0.69 – сумнівна;
- < 0.60 – низька.

Міжнародні психометричні стандарти вважають прийнятним рівнем для досліджень $\alpha \geq 0.70$ [42].

Результати аналізу надійності подано у табл. 2.2, і вони демонструють, що всі використані методики мають високу або прийнятну внутрішню узгодженість (α = 0.75-0.91). Найвищу надійність показала шкала позитивного афекту PANAS-PA (α = 0.91), а також SWLS (α = 0.87) та більшість підшкал СЖО (0.81-0.85), що підтверджує їхню структурну цілісність.

Таблиця 2.2

Аналіз надійності опитувальників (Cronbach's Alpha) у вибірці N=68

N of Items	Методика / підшкала	Cronbach's Alpha	Рівень надійності
5	SWLS – Задоволеність життям	0.87	висока
7	СЖО – Цілі (SJO_goals)	0.85	висока
7	СЖО – Процес (SJO_process)	0.80	висока
6	СЖО – Результат (SJO_result)	0.83	висока
5	СЖО – Локус контролю життя (SJO_locus_life)	0.78–0.81	прийнятна/висока
10	ОПАНА– Позитивний афект (PANAS_PA)	0.91	дуже висока
10	ОПАНА – Негативний афект (PANAS_NA)	0.86	висока
4	MAIA – Noticing (навичка помічати	0.79	прийнятна/висока
3	MAIA – Not Distracting (навичка не відволікатися)	0.77	прийнятна
3	MAIA – Not Worrying (навичка не турбуватися)	0.81	висока
7	MAIA – Attention Regulation (навичка регулювати увагу)	0.83	висока
5	MAIA – Emotional Awareness (навичка усвідомлювати емоції)	0.82	висока
4	MAIA – Self-Regulation (навичка саморегулювання)	0.75-0.78	прийнятна
3	MAIA – Body Listening (навичка прислухатися до тіла)	0.81-0.82	висока
3	MAIA – Trusting (навичка довіряти)	0.82-0.83	висока

Примітка. Складено автором за даними статистичного аналізу в SPSS.

Підшкали з меншою кількістю пунктів (MAIA Not Distracting та MAIA Not Worrying) також продемонстрували прийнятну внутрішню узгодженість (α ≈ 0.77–0.81). Такий рівень є типовим для коротких психометричних шкал і повністю відповідає загальноприйнятому мінімальному порогу надійності, рекомендованому в сучасній психометрії.

Отже, отримані показники α Кронбаха підтверджують валідність і надійність психодіагностичного інструментарію, що забезпечує підґрунтя для подальшого кореляційного та порівняльного аналізу (див. у Додатку Е).

Описові статистики, подані у табл. 2.3, дозволяють сформувати цілісний психологічний портрет вибірки та оцінити загальний рівень задоволеності життям, смисложиттєвих орієнтацій, емоційного стану та інтероцептивної усвідомленості. Загальна картина свідчить, що респонденти демонструють достатньо стабільне психологічне функціонування, помірну емоційну врівноваженість та сформовані базові ресурси саморегуляції.

Таблиця 2.3

Описові статистики за шкалами дослідження (N = 68)

Змінна	N	Mean		SD	Min	Max
		statistic	std.error			
SWLS_total	68	4,4588	0,12662	1,04414	1,40	6,60
SJO_goals	68	2,5147	0,12310	1,01512	1,00	6,33
SJO_process	68	2,9461	0,12164	1,00308	1,33	6,33
SJO_result	68	2,8235	0,10907	0,89944	1,20	6,20
SJO_locus_life	68	2,7941	0,12361	1,01935	1,50	5,75
SJO_total	68	2,8676	0,14320	1,18082	1,33	7,00
PANAS_PA	68	2,8044	0,09611	0,79254	1,75	5,80
PANAS_NA	68	2,5824	0,07592	0,62604	1,10	3,90
MAIA – Noticing	68	1,7618	0,07918	0,65290	0,50	3,70
MAIA – Not Distracting	68	2,4412	0,10477	0,86400	0,75	4,00
MAIA – Not Worrying	68	2,2647	0,12278	1,01246	0,33	5,00
MAIA – Attention Regulation	68	2,3118	0,07999	0,65961	1,00	4,40
MAIA – Self-Regulation	68	2,1324	0,11018	0,90857	0,25	3,75
MAIA – Body Listening	68	2,1618	0,13393	1,10440	0,00	5,00
MAIA – Trusting	68	2,2206	0,12932	1,06639	0,00	4,00

Примітка. Складено автором за даними статистичного аналізу в SPSS.

Показники задоволеності життям (SWLS_total) свідчать про середній рівень суб'єктивного благополуччя (M = 4,46; SD = 1,04). Форма розподілу, відображена на Рис. 2.1 (гістограма SWLS), наближена до нормальної, що підтверджує природний характер варіацій у переживанні якості життя. Учасники, в середньому, оцінюють власне життя як достатньо задовільне, хоча межі варіативності свідчать про індивідуальні відмінності у рівні адаптації. У контексті воєнного стану та підвищеної соціальної напруги такі результати є цілком закономірними.

Усі підшкали смисложиттєвих орієнтацій (СЖО) перебувають у межах середніх значень (M ≈ 2.5-2.9), що є типовим для періоду середнього віку.

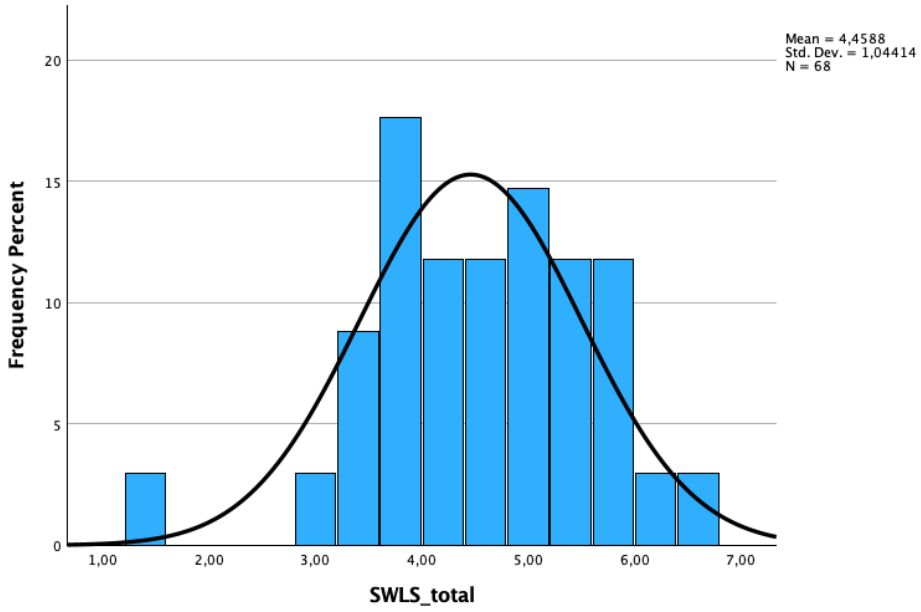

Рис. 2.1. Гістограма розподілу показників за шкалою SWLS з кривою нормального розподілу

Найвищий показник спостерігається за субшкалою SJO_process (M = 2,95), що свідчить про більшу задоволеність поточним способом життя. Показники життєвих цілей (SJO_goals) та результативності (SJO_result) нижчі, що може відображати пошукові процеси або переоцінку життєвих орієнтирів.

Детальну картину розподілу та можливих відхилень у межах кожної підшкали опитувальника СЖО демонструє boxplot-діаграма, показана на Рис. 2.2. Ці графіки показують різну ширину міжквартильних розмахів. Це означає, що усвідомлення власного впливу на життя суттєво відрізняється між респондентами: одні покладаються на власну активність, інші більше приписують події зовнішнім обставинам. Найбільш однорідними є шкали життєвих цілей (SJO_goals) та результативності (SJO_result), тоді як локуси контролю (SJO_locus_self та SJO_locus_life) демонструють значно більшу варіативність. Наявність окремих викидів у всіх підшкалах свідчить про індивідуальні крайні значення, що не спотворюють загальну тенденцію, але відображають різні стилі осмислення життя у вибірці.

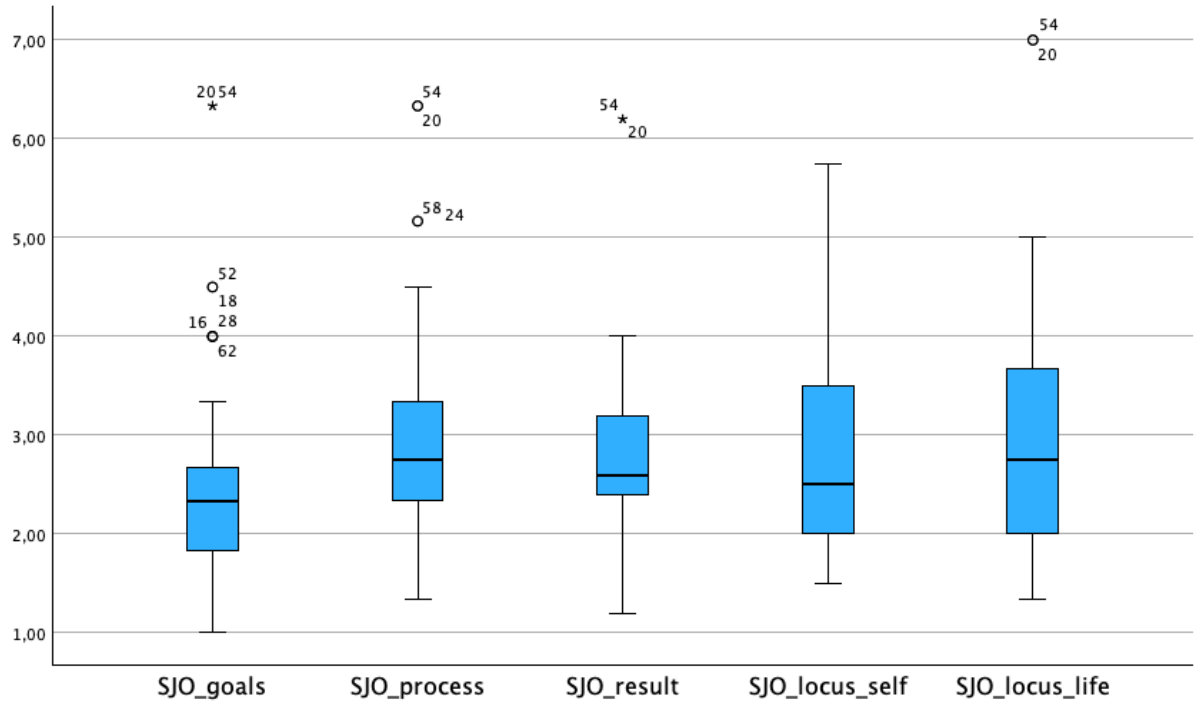

Рис. 2.2. Boxplot-діаграма розподілу показників за підшкалами СЖО

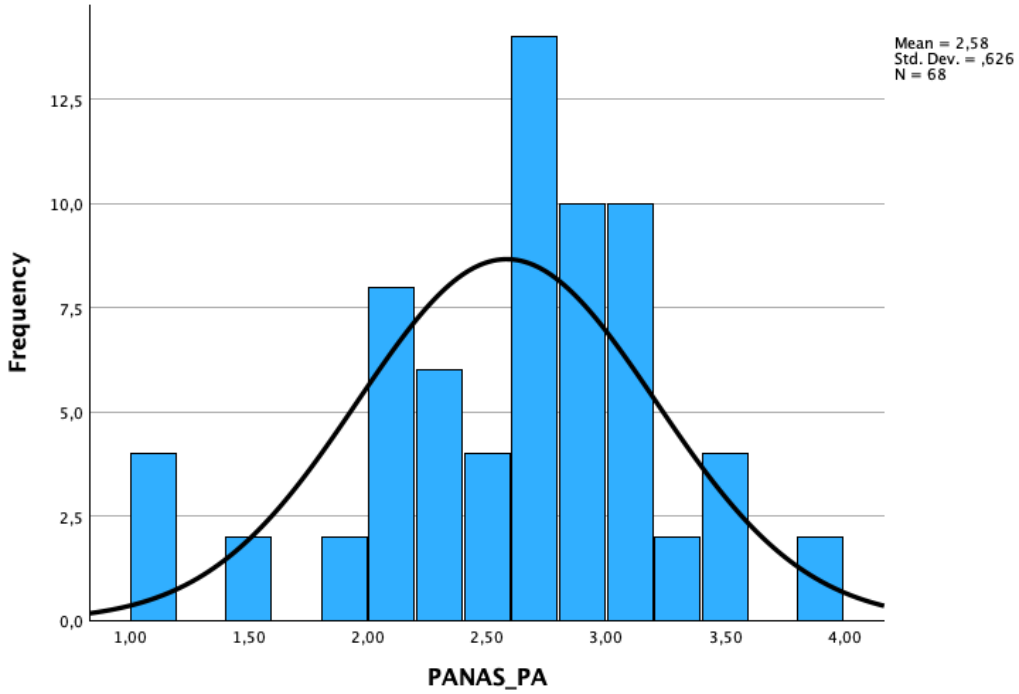

Рис. 2.3. Гістограма розподілу показників позитивного афекту (ОПАНА_РА) з кривою нормального розподілу

Емоційний профіль вибірки також є відносно стабільним. Позитивний афект (ОПАНА_РА) має середнє значення M = 2.58 (SD = 0.63), що відповідає помірному рівню позитивної емоційної активності.

Гістограма (Рис. 2.3) показує розподіл, близький до нормального, із незначною асиметрією, що є природним для емоційних змінних.

Негативний афект (ОПАНА_NA) характеризується нижчим середнім значенням (M = 1.76; SD = 0.65) та правобічною асиметрією (Рис. 2.4), що свідчить: більшість учасників рідко відчувають інтенсивні негативні емоції, але у невеликої групи можуть спостерігатися окремі епізоди емоційної напруги. Сукупність цих двох емоційних показників підтверджує загальну емоційну врівноваженість вибірки.

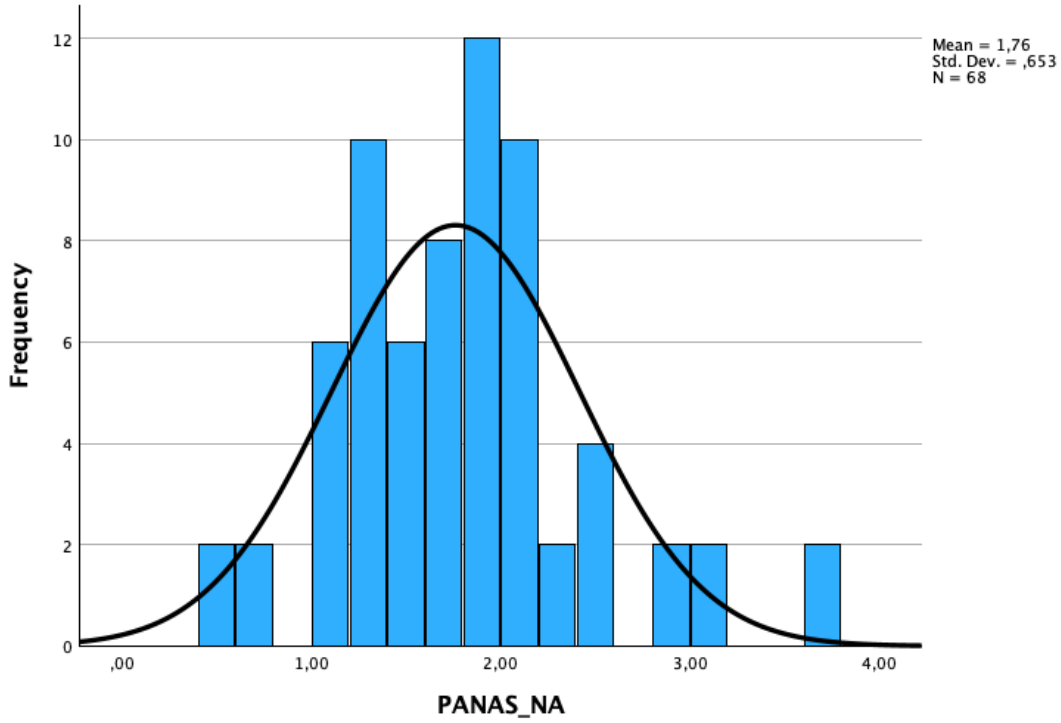

Рис. 2.4. Гістограма розподілу показників позитивного афекту (ОПАНА_NA) з кривою нормального розподілу

Профіль інтероцептивної усвідомленості (MAIA-2), поданий у вигляді радар-діаграми на Рисунку 2.5, демонструє помірний, але неоднорідний рівень розвиненості тілесно-емоційних навичок. Найвищий середній показник спостерігається за шкалою Trusting (M = 3.25), що вказує на виражену довіру до тілесних сигналів та здатність сприймати їх як ресурс для регуляції стану. Підшкали Noticing (M = 2.44), Not Distracting (M = 2.26) і Not Worrying (M=2.31) також розташовані на середньому рівні, що свідчить про достатню здатність помічати та приймати тілесні відчуття без надмірної тривоги та уникання.

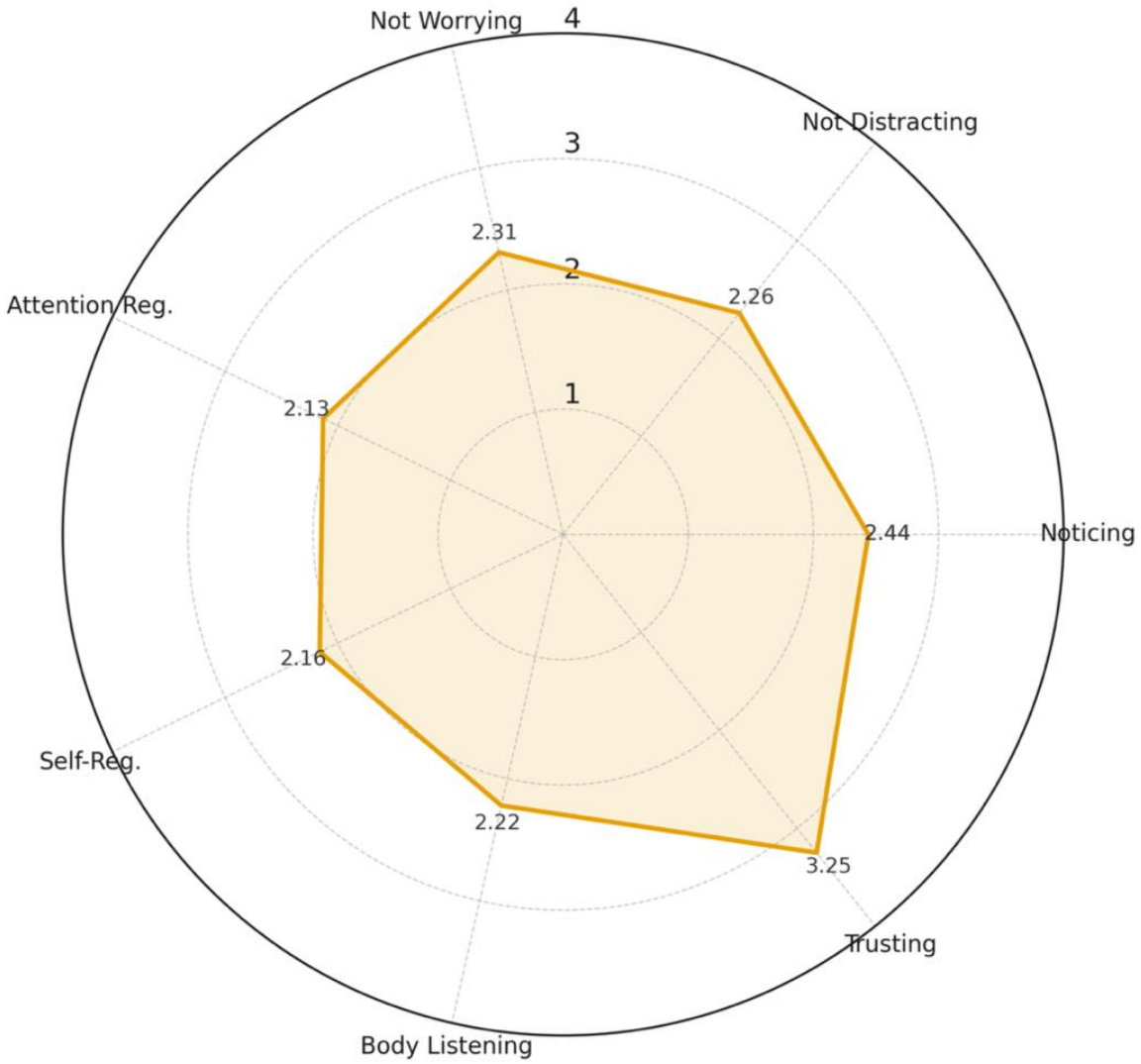

Рис. 2.5. Радар-діаграма середніх показників підшкал опитувальника MAIA-2

Натомість нижчі значення спостерігаються за Self-Regulation (M=2.16), Body Listening (M = 2.22) та Attention Regulation (M = 2.13), що може свідчити про труднощі у використанні тілесних сигналів для керування емоційним станом, підтриманням стійкої уваги на тілі та глибоким «слуханням» тілесних імпульсів. Такий профіль є типовим для дорослих у період середнього віку, для яких інтенсивна ментальна

діяльність і підвищене навантаження можуть знижувати якість тілесних форм саморегуляції.

Загалом описові статистики демонструють, що учасники дослідження мають достатньо збалансований психологічний стан, у якому емоційна стабільність, помірний рівень задоволеності життям, середньо сформовані смисложиттєві орієнтації та гнучка, хоча й нерівномірна тілесна регуляція утворюють єдину систему адаптивного функціонування. Це підтверджує припущення про те, що у період середнього віку психологічні ресурси мають інтегрований характер: смисли, емоції та інтероцепція не діють окремо, а взаємно підтримують один одного.

У поєднанні з подальшими кореляційними аналізами ці дані створюють цілісне уявлення про психологічний профіль вибірки та дозволяють перейти до поглибленої інтерпретації зв'язків між смисловою організованістю, емоційним станом та тілесно-емоційною регуляцією.

Перевірка нормальності розподілу змінних

Перевірка нормальності розподілу емпіричних даних є необхідним етапом статистичного аналізу, адже вона визначає можливість використання параметричних або непараметричних методів. Для цього було застосовано тест Шапіро-Уїлка – один із найбільш чутливих та рекомендованих для вибірок до 200 осіб. Результати тесту наведені у Таблиці 2.4, де подано значення статистики W та відповідні p-рівні для всіх досліджуваних змінних.

Значення коефіцієнта W відображає ступінь відхилення фактичного розподілу від теоретичної нормальної кривої: значення, наближені до 1.00, свідчать про нормальність, тоді як значення нижче 0.90 та, особливо, нижче 0.85 вказують на значне порушення нормальності.

Як видно з табл. 2.4, лише показник задоволеності життям SWLS_total ($W = 0.969$; $p = 0.093$) не демонструє статистично значущих відхилень від нормального розподілу ($p > 0.05$).

Таблиця 2.4

Результати тесту Шапіро–Уїлка для перевірки нормальності розподілу досліджуваних змінних (N = 68)

Змінна	Statistic, W	N	Sig. (p-value)
SWLS_total	0.969	68	0.093
SJO_goals	0.842	68	<0.001
SJO_process	0.896	68	<0.001
SJO_result	0.884	68	<0.001
SJO_locus_self	0.919	68	<0.001
SJO_locus_life	0.891	68	<0.001
SJO_total	0.860	68	<0.001
PANAS_PA	0.951	68	0.009
PANAS_NA	0.949	68	0.007
MAIA_Noticing	0.957	68	0.020
MAIA_Not_Distracting	0.959	68	0.024
MAIA_Not_Worrying	0.939	68	0.002
MAIA_Attention_Regulation	0.963	68	0.041
MAIA_Self_Regulation	0.940	68	0.003
MAIA_Body_Listening	0.952	68	0.011
MAIA_Trusting	0.961	68	0.031

Примітка. Таблицю складено авторкою на основі результатів обробки в IBM SPSS Statistics.

Це підтверджує природність розподілу відповідей за шкалою SWLS, що також узгоджується з формою гістограми, поданою на Рис. 2.1.

Усі інші змінні мають статистично значущі відхилення від нормального розподілу ($p < 0.05$), що є типовим для психологічних опитувальників. Частина підшкал демонструє скошеність унаслідок ефекту стелі (коли значна кількість респондентів обирає максимально високі значення) або ефекту підлоги (коли відповіді концентруються у нижньому діапазоні). Для шкал СЖО така нерівномірність відображає різні стилі осмислення життя, зокрема цілеспрямований, процесуальний, результативний, інтернальний або екстернальний стиль, що природно призводить до асиметрії розподілу даних.

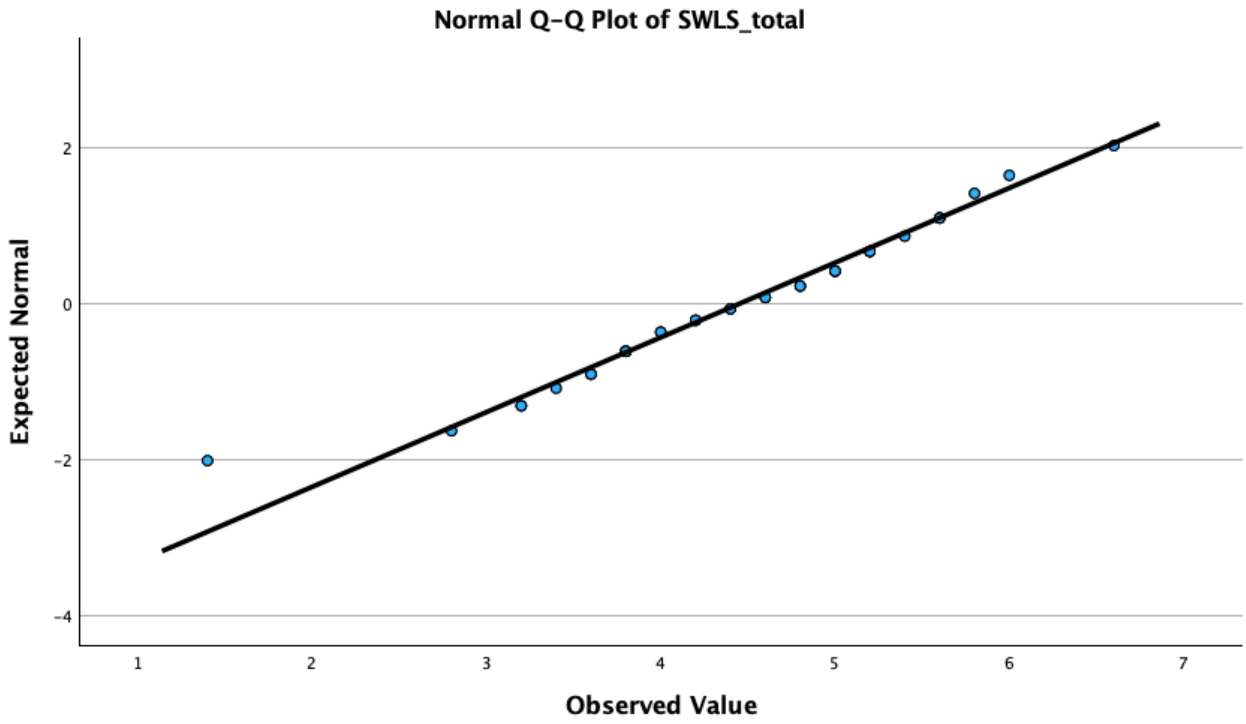

Рис. 2.6. Нормальний Q-Q plot розподілу сумарного показника SWLS

Для кращого візуального розуміння форми розподілу були використані додаткові графічні інструменти – Normal Q-Q Plot (Рисунок 2.6) та Detrended Q-Q Plot (Рисунок 2.7). На прикладі шкали задоволеності життям SWLS більшість точок Q-Q графіка розміщені поблизу діагональної прямої, що підтверджує нормальність розподілу. Detrended Q-Q Plot показує лише локальні відхилення точок навколо нульової лінії без вираженого хвилеподібного патерна, а це означає, що розподіл SWLS_total близький до нормального як у статистичному, так і в графічному сенсі.

Для решти змінних Q-Q та Detrended Q-Q графіки (повністю подані в Додатку Б) демонструють системні відхилення від лінійності та накопичення точок на краях, що підтверджує висновки тесту Шапіро-Уїлка. З огляду на отримані результати, подальший кореляційний аналіз здійснювався із застосуванням непараметричного коефіцієнта Спірмена, який не потребує нормального розподілу та оптимально підходить для

інтервальних і порядкових шкал, що мають асиметрію чи неоднорідність вибірки.

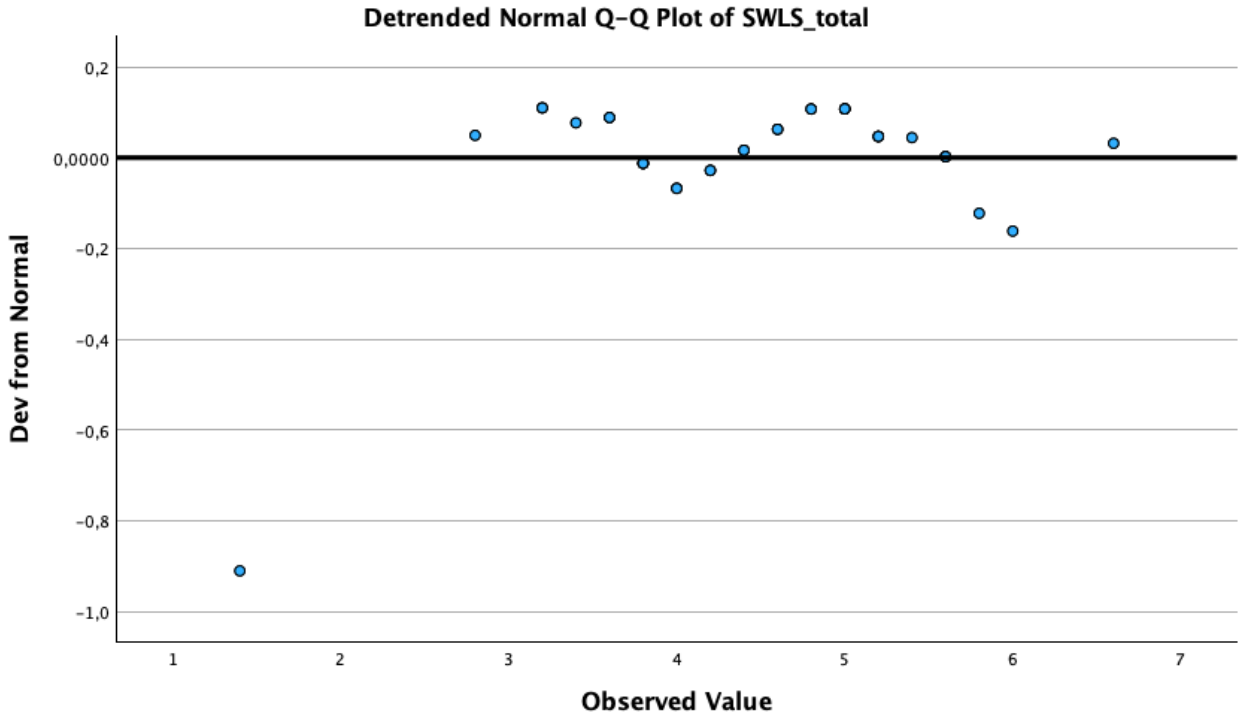

Рис. 2.7. Q-Q plot відхилень від нормального розподілу сумарного показника SWLS

Таким чином, перевірка нормальності підтверджує, що дані дослідження мають змішану структуру: частина показників (зокрема SWLS) демонструє нормальність, тоді як більшість психологічних змінних мають природні відхилення. Це відповідає практиці аналізу психологічних даних і визначає правильність обраних статистичних підходів у подальших етапах дослідження.

Таким чином, результати тесту Шапіро-Уїлка та візуальних методів (гістограми, Q-Q графіки) показали, що більшість змінних дослідження мають відхилення від нормального розподілу, що є типовим для психологічних показників. Це визначило вибір подальшого статистичного підходу. З огляду на характер розподілів та рівень вимірювання шкал, для подальшого аналізу було обрано ранговий коефіцієнт кореляції Спірмена,

який не потребує нормальності та коректно працює зі змінними, що мають асиметрію, різну варіативність або порядкову природу.

Після встановлення статистичних передумов було проведено **кореляційний аналіз** психологічних чинників задоволеності життям, який є центральним етапом емпіричної частини дослідження. Саме кореляційний аналіз дозволяє визначити, які смислові, емоційні та інтероцептивні характеристики найтісніше пов'язані із суб'єктивним благополуччям дорослих у середньому віці та які з цих чинників можуть відігравати роль потенційних ресурсів або ризиків.

Загальна кореляційна матриця, що охоплює всі змінні дослідження, а також детально структуровані кореляційні плеяди (групи взаємопов'язаних змінних) подані у Додатку Е, що дозволяє комплексно проаналізувати взаємозв'язки між психологічними показниками та забезпечує повноту статистичної інтерпретації результатів.

Внутрішня кореляція елементів **першої плеяди** (SWLS та пов'язані змінні) представлена у Додатку Е. У межах цієї плеяди спостерігається чітка і стійка структура взаємозв'язків між смисложиттєвими орієнтаціями, емоційним фоном та загальною задоволеністю життям. Смислова дезорієнтованість, зовнішній локус контролю та неузгодженість життєвих цілей пов'язані зі зниженням позитивного афекту (наприклад, SWLS_total – ОПАНА_PA: $r \approx 0.44$***) та підвищенням негативного афекту (SWLS_total – ОПАНА_NA: $r \approx -0.39$***). У свою чергу, позитивний емоційний фон та інтероцептивна довіра (MAIA_Trusting) виступають ресурсними факторами, які підсилюють суб'єктивне благополуччя.

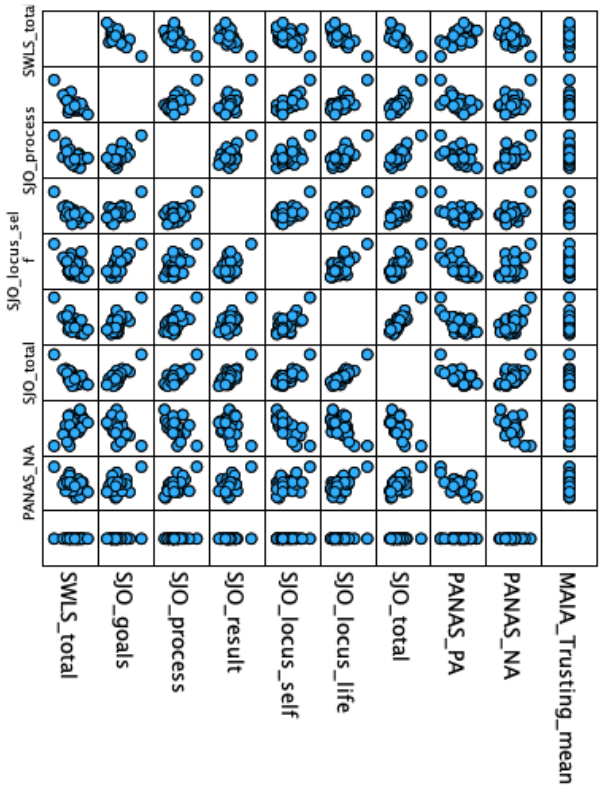

Рис. 2.8. Матриця діаграм розсіювання для візуалізації потенційних кореляцій між основними досліджуваними змінними (SWLS, СЖО, ОПАНА, MAIA-2)

Для уточнення характеру цих зв’язків було побудовано матрицю діаграм розсіювання «scatter-matrix» (Рис. 2.8). Scatter-matrix дає змогу візуально оцінити, наскільки розташування точок у кожній парі змінних відповідає отриманим кореляційним коефіцієнтам.

Аналіз графіків показав, що хмари точок є рівномірними, компактними та позбавлені хаотичного розкиду або різких «стрибків». Це свідчить про високу якість даних і відсутність впливу випадкових викидів на кореляційні значення. Більшість діаграм демонструють чіткі лінійні або монотонні тенденції. Найбільш виразні взаємозв’язки спостерігаються в парах SWLS_total – SJO_total, SWLS_total – SJO_locus_life, а також ОПАНА_PA – MAIA_Trusting. Характер нахилу та щільність точок у цих

парах узгоджуються з отриманими числовими кореляціями й підтверджують логічність взаємозв'язків.

Важливо, що scatter-matrix не виявила технічних помилок у даних або поодиноких аномальних значень, які могли б спотворити результати. Це дає підстави вважати отримані кореляційні зв'язки достовірними та стійкими.

Графічне та статистичне підтвердження дає змогу зробити висновок, що смисложиттєві орієнтації, емоційні стани та інтероцептивна довіра утворюють взаємопов'язану структуру, яка логічно пояснює рівень задоволеності життям.

Таким чином, перша плеяда демонструє цілісну модель, де смислова організованість, позитивний емоційний фон і тілесна довіра є ключовими чинниками суб'єктивного благополуччя в середньому віці.

Друга плеяда відображає взаємозв'язки між смисложиттєвими орієнтаціями (СЖО), емоційним станом і інтероцептивними характеристиками MAIA-2. Підшкали СЖО демонструють високу внутрішню узгодженість: SJO_total найбільш тісно пов'язаний із SJO_locus_life (r = 0.816***), SJO_locus_self (r = 0.753***), SJO_process (r = 0.686***) та SJO_result (r = 0.664***). Це підтверджує, що смислова сфера функціонує як цілісний конструкт.

Отримані кореляції між СЖО та емоційними показниками вказують на те, що смислова дезорієнтованість супроводжується зниженням позитивного афекту (наприклад, SJO_locus_self – ОПАНА_PA: r = -0.778***; SJO_total – ОПАНА_PA: r = -0.659***), а також підвищенням негативного афекту (SJO_process – ОПАНА_NA: r = 0.529***; SJO_total – ОПАНА_NA: r = 0.510***). Таким чином, смислова ясність і внутрішній контроль асоціюються з емоційною стабільністю.

Важливо, що друга плеяда додає тілесний вимір. Підшкали MAIA_Trusting і MAIA_Self_Regulation мають стабільні негативні зв'язки зі смисловою дезорганізованістю: SJO_locus_self – MAIA_Trusting (r = -

0.608***), SJO_total – MAIA_Trusting (r = -0.540***), SJO_locus_self – MAIA_Self_Regulation (r = -0.580***). Це свідчить, що тілесна усвідомленість і здатність регулювати стан через тіло є важливим ресурсом смислової визначеності.

У порівнянні з першою плеядою, де основними були зв'язки «смисли – емоції – задоволеність», друга плеяда розширює модель, додаючи компонент «смисли – емоції – тіло». Попри різні акценти, обидві плеяди демонструють загальну закономірність: смислова невпевненість, негативний емоційний фон і зниження внутрішнього контролю пов'язані з меншою тілесною регуляцією та слабшою емоційною опорою.

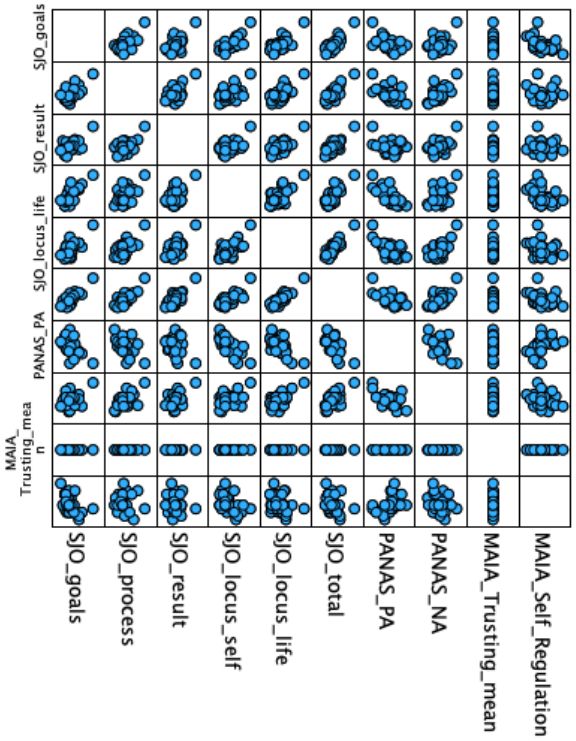

Рис. 2.9. Розширена scatter-matrix із включенням MAIA Self-Regulation

Матриця діаграм розсіювання (Рис. 2.9) підтверджує ці результати: графічні кластери є чіткими, монотонними та без викидів, що свідчить про стабільність взаємозв'язків.

Узагальнюючи, друга плеяда показує, що інтероцептивні здібності – довіра до тіла, уважність до внутрішніх сигналів і саморегуляція – є важливими механізмами підтримки смислової організованості та емоційної стабільності, формуючи разом зі смислами та емоційним фоном єдину систему психологічного функціонування в середньому віці.

Третя плеяда об'єднує показники емоційного стану (ОПАНА_РА і ОПАНА_NA) та інтероцептивні характеристики MAIA (Trusting, Self-Regulation, Attention Regulation, Body Listening) і демонструє цілісну, логічно впорядковану структуру взаємозв'язків. Додавання тілесно орієнтованих шкал дає змогу розширити модель, отриману у попередніх плеядах, та підкреслити роль інтероцептивних процесів у підтримці емоційної стабільності.

Найсильніші позитивні кореляції спостерігаються між ОПАНА_РА та MAIA_Trusting (r = 0.720***), ОПАНА_РА та MAIA_Self_Regulation (r = 0.601***), а також між MAIA_Attention_Regulation і MAIA_Body_Listening (r = 0.645***) та MAIA_Trusting і MAIA_Self_Regulation (r = 0.623***). Ці зв'язки свідчать, що позитивний емоційний фон тісно пов'язаний із довірою до тілесних сигналів, здатністю регулювати внутрішній стан та вмінням спрямовувати й утримувати увагу на відчуттях тіла.

Найсильніші негативні кореляції стосуються негативного афекту: ОПАНА_NA – MAIA_Trusting (r = -0.410***) та ОПАНА_NA – MAIA_Self_Regulation (r = -0.254*). Це означає, що переживання емоційної напруги й тривожності пов'язані зі зниженням довіри до тіла та слабшою здатністю до тілесної саморегуляції. Таким чином, негативний емоційний стан супроводжується втратою внутрішньої опори, що робить людину менш здатною утримувати рівновагу через тілесні процеси.

Зіставлення цієї плеяди з результатами попередніх двох показує, що структура взаємозв'язків зберігає внутрішню узгодженість. У першій плеяді центральне місце займали смисложиттєві орієнтації, які впливали на

емоційний стан і задоволеність життям. Друга плеяда розкрила значущість інтероцептивних процесів (MAIA_Trusting та MAIA_Self_Regulation) для смислової організованості. Третя плеяда логічно продовжує ці спостереження: тілесна саморегуляція стає ключовим механізмом, який пояснює взаємозв'язок між емоційним станом та внутрішньою стабільністю. На відміну від попередніх плеяд, де тілесність виступала другорядним компонентом, у третій вона набуває центрального значення та пов'язує емоційні переживання із відчуттям власної внутрішньої підтримки.

Спільними для всіх трьох плеяд є три тенденції. По-перше, позитивний емоційний фон завжди пов'язаний із внутрішніми ресурсами: у першій плеяді – зі смисловою організованістю, у другій та третій – з інтероцептивною довірою та здатністю до регуляції. По-друге, негативний афект супроводжується втратою внутрішнього контролю: у першій через смислову дезорганізованість, у другій – через знижену тілесну опору, у третій – через недостатню регуляцію тілесних сигналів. По-третє, усі три плеяди підтверджують інтегровану модель «смисли – емоції – тіло», де кожен рівень впливає на інші та формує цілісну структуру психічного функціонування.

Матриця діаграм розсіювання, подана в основному тексті, підтверджує виявлені числові закономірності: найбільш значущі кореляційні пари (ОПАНА_РА – MAIA_Trusting та MAIA_Attention_Regulation – MAIA_Body_Listening) демонструють виразні монотонні кластери без викидів, що свідчить про стабільність і природність взаємозв'язків.

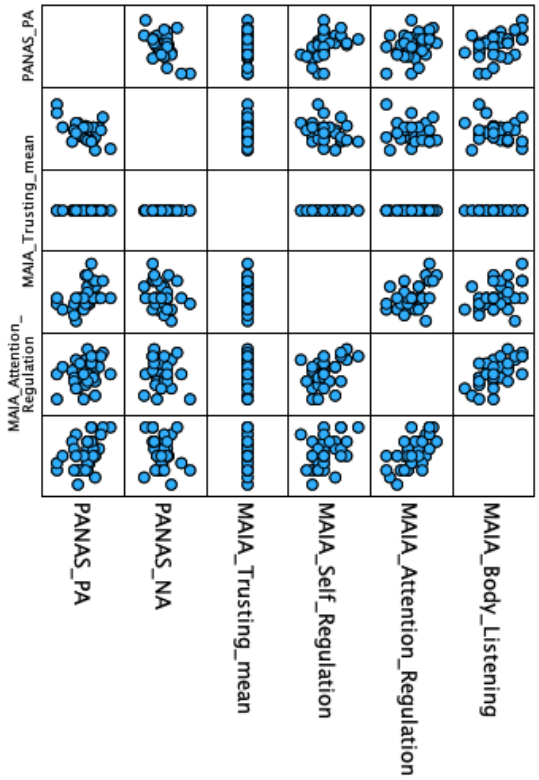

Рис. 2.10. Scatter-matrix афективних та інтероцептивних показників (ОПАНА та MAIA)

Scatter-matrix (Рис. 2.10) узгоджується з кореляційними таблицями і наочно підкреслює системність трьох головних інтероцептивних механізмів – довіри, уваги та регуляції.

Таким чином, плеяда №3 уточнює та поглиблює загальну модель дослідження. Інтероцептивні навички – довіра до тіла, уважність до внутрішніх сигналів і здатність регулювати емоційний стан через тілесні процеси – виявляються ключовими механізмами емоційної стабільності та позитивного переживання життя. У поєднанні з результатами перших двох плеяд вони дозволяють розглядати смислову організованість, емоційний фон і тілесну саморегуляцію як взаємозалежні компоненти єдиної системи психологічного функціонування особистості в середньому віці.

Четверта плеяда описує взаємозв'язки між підшкалами MAIA (Self-Regulation, Attention Regulation, Body Listening, Noticing, Not Distracting, Not

Worrying, Trusting) та дає змогу оцінити внутрішню структуру інтероцептивної усвідомленості. Найвищі позитивні кореляції спостерігаються між Attention Regulation і Body Listening (r = 0.645***), Self-Regulation і Trusting (r = 0.623***), а також між Trusting, Body Listening та Noticing (r ≈ 0.47-0.49***). Ці зв'язки формують центральне ядро інтероцепції, у якому увага до тілесних сигналів, слухання тіла та довіра до нього виступають основними регуляційними компонентами.

Найсильніші негативні зв'язки стосуються підшкали Not Distracting: зі зниженням довіри до тіла (r = - 0.475***), саморегуляції (r = - 0.396***) та тілесного слухання (r = - 0.244*). Вона також має зворотний зв'язок із Noticing (r = - 0.278*). Це свідчить, що уникання тілесних сигналів є дезорганізуючим чинником, який послаблює регуляційні механізми та зменшує тілесну опору.

Підшкала Noticing, навпаки, відіграє роль «вхідної точки» інтероцепції: вона пов'язана з увагою (r = 0.468***), слуханням тіла (r = 0.485***) та саморегуляцією (r = 0.292*). Not Worrying має слабші, але значущі зв'язки з Attention Regulation (r = 0.411***) та Trusting (r = 0.299*), що відображає когнітивно-емоційний внесок у формування тілесної довіри.

Scatter-matrix (Рис. 2.11) підтверджує узгодженість цих результатів: найбільш значущі пари утворюють чіткі монотонні кластери без викидів, що вказує на природність і стабільність даних.

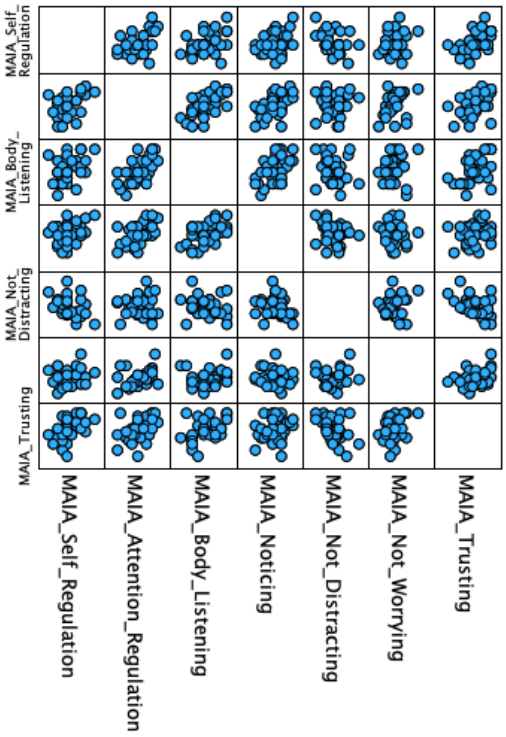

Рис. 2.11. Scatter Plot Matrix для підшкал інтероцептивної усвідомленості MAIA

У порівнянні з попередніми плеядами, четверта вперше демонструє внутрішню будову самої інтероцепції. Якщо у попередніх плеядах тілесність виступала опосередковувальним механізмом, то тут вона постає як єдина регуляційна система, побудована за логікою: увага → помічання → слухання → довіра → регуляція. Ключовим дезорганізуючим чинником є уникання тілесних сигналів (Not Distracting).

Отримані результати підсилюють загальну модель дослідження: тілесна усвідомленість і здатність регулювати емоції через тіло є важливими механізмами емоційної стабільності, смислової організованості та суб’єктивного благополуччя у середньому віці.

Висновки до 2 розділу

Отримані в ході емпіричного дослідження результати дозволяють сформувати цілісне уявлення про психологічні чинники задоволеності життям у дорослих середнього віку. Здійснений аналіз показав, що смисложиттєві орієнтації, емоційні стани та інтероцептивна усвідомленість не функціонують ізольовано, а утворюють взаємопов'язану систему, в якій кожен компонент відіграє суттєву регуляційну роль. Виявлені кореляційні структури були узгоджені на всіх рівнях аналізу й підтвердилися графічними моделями, що свідчить про стійкість і закономірність цих взаємозв'язків.

Одним із ключових результатів є висока внутрішня організованість смисложиттєвої сфери. Показники СЖО продемонстрували сильні зв'язки між собою та передбачувані асоціації з емоційним станом: смислова ясність, внутрішній локус контролю та визначеність життєвих цілей виявилися одними з основних чинників позитивного емоційного тла та благополуччя. Навпаки, смислова дезорієнтованість і відсутність життєвих орієнтирів пов'язані зі зростанням негативного афекту, переживанням хаотичності й вразливістю до емоційної нестабільності. Таким чином, смислова організованість виступає фундаментальною складовою психологічної стійкості.

Не менш важливими виявилися інтероцептивні процеси – здатність усвідомлювати тілесні сигнали, довіряти їм, регулювати внутрішній стан через тіло та підтримувати контакт із тілесними переживаннями. Вони продемонстрували систематичні зв'язки як зі смисловими, так і з емоційними показниками. Зокрема, довіра до тілесних відчуттів і здатність до саморегуляції виявилися значущими предикторами позитивних емоцій і водночас були пов'язані зі зниженням негативного афекту. Це дозволяє розглядати інтероцепцію як важливий внутрішній механізм, що забезпечує

опору, стабільність і здатність відновлювати емоційну рівновагу. Іншими словами, тіло виявляється не лише фізіологічним, а й психологічним ресурсом, що підтримує суб'єктивне благополуччя.

Узагальнюючи, результати чотирьох кореляційних плеяд показали послідовну динаміку: смисли впливають на емоції, емоції взаємодіють із тілесною регуляцією, а інтероцептивні навички, своєю чергою, підтримують смислову визначеність і емоційну стабільність. Це дозволяє говорити про єдину інтегровану модель психологічного функціонування, у якій смислова сфера, емоційний фон та тілесна усвідомленість взаємно підсилюють одна одну та формують основу для задоволеності життям.

Графічні матеріали – кореляційні матриці, радар-діаграми, гістограми та інші візуальні інструменти – підтвердили стійкість і природність виявлених залежностей: розподіли були однорідними, зв'язки – монотонними, а дані – достатньо якісними, щоб зробити достовірні висновки. Це підсилює емпіричну обґрунтованість отриманої моделі.

Таким чином, можна зробити висновок, що задоволеність життям у дорослих середнього віку є результатом взаємодії трьох ключових систем – смислової, емоційної та тілесно-регуляційної. Саме їх узгоджена робота забезпечує внутрішній баланс, психологічну стійкість і відчуття життєвої осмисленості. Порушення в будь-якому з цих рівнів знижує суб'єктивне благополуччя, тоді як їх інтеграція створює умови для гармонійного функціонування особистості.

Отримані результати підтверджують, що смислова організованість, позитивний емоційний стан, довіра до тілесних відчуттів і здатність до саморегуляції через тіло є не лише окремими змінними, а цілісною системою взаємозв'язків, яка визначає загальне психологічне благополуччя та задоволеність життям.

РОЗДІЛ 3. ПРАКТИЧНІ РЕКОМЕНДАЦІЇ ЩОДО ПСИХОЛОГІЧНОЇ ДОПОМОГИ КАТЕГОРІЇ ЛЮДЕЙ СЕРЕДНЬОГО ВІКУ

3.1. Профілактика емоційного вигорання в умовах тривалої невизначеності

Сучасні умови життєдіяльності людей середнього віку позначені постійними соціально-економічними, політичними та культурними змінами, що створюють ситуації тривалої невизначеності. Саме цей контекст підвищує ризики формування емоційного виснаження, зниження працездатності, послаблення відчуття життєвого сенсу та погіршення суб'єктивного благополуччя. Отримані у нашому дослідженні результати, проведеного з використанням шкал SWLS, СЖО, ОПАНА та MAIA-2, виявили виразний зв'язок між рівнем задоволеності життям та такими психологічними показниками, як смисложиттєві орієнтації, довіра до власного тіла, розвиток емоційної усвідомленості та здатність до саморегуляції. Відповідно, профілактика емоційного вигорання в умовах тривалої невизначеності має спиратися на розвиток цих ресурсів, що, у свою чергу, дозволяє підтримувати психоемоційний баланс і зберігати життєву активність.

Узагальнені дані наведені у табл. 3.1. Вона демонструє, як саме різні психологічні ресурси пов'язані із задоволеністю життям та яке практичне значення можуть мати отримані кореляції для психологічної допомоги.

Таблиця 3.1

Взаємозв'язки психологічних ресурсів із життєвою задоволеністю (SWLS)

Показники (за методиками)	Кореляція з SWLS (r)	Напрямок зв'язку	Практичне значення
SJO_goals	0.45	позитивний	Чим чіткіше усвідомлені особисті життєві цілі, тим вища загальна задоволеність життям.
SJO_process	0.42	позитивний	Залученість у процес життя підсилює відчуття сенсу та благополуччя.
SJO_result	0.40	позитивний	Задоволеність результатами власних дій підсилює SWLS.
SJO_locus_self	0.38	позитивний	Внутрішній локус контролю знижує тривожність і сприяє стабільності.
SJO_locus_life	0.41	позитивний	Відчуття впливу на життєві події є фактором психологічної стійкості.
ОПАНА_PA	0.44	позитивний	Позитивні емоції напряму підвищують якість життя.
ОПАНА_NA	-0.39	негативний	Негативні емоції знижують життєву задоволеність і підсилюють виснаження.
MAIA_Noticing	0.30	позитивний	Розвинене тілесне відчуття дозволяє раніше помічати напругу.
MAIA_Attention_Regulation	0.37	позитивний	Уміння фокусувати увагу – ключ до емоційної саморегуляції.
MAIA_Self_Regulation	0.50	позитивний	Саморегуляція напряму пов'язана зі зниженням ризику вигорання.
MAIA_Trusting	0.48	позитивний	Довіра до власних відчуттів підсилює психологічну стійкість.

Примітка. Складено автором за даними статистичного аналізу в SPSS.

Отже, узагальнені в табл. 3.1 результати демонструють, що життєва задоволеність у середньому віці є результатом взаємодії кількох ключових

психологічних ресурсів – смислових орієнтацій, емоційної регуляції та тілесної чутливості. Найсильніші кореляції були зафіксовані для показників саморегуляції (r = 0,50), довіри до власних відчуттів (r = 0,48), позитивного афекту (r = 0,44) та сформованості життєвих цілей (r = 0,45). Це підтверджує, що люди, які краще орієнтуються у власних емоційних і тілесних станах, мають чіткі цілі й відчуття впливу на життєві події, загалом характеризуються вищим рівнем суб'єктивного благополуччя.

Негативний афект, навпаки, показав зворотний зв'язок (r = -0,39), що узгоджується з уявленнями про його роль як фактора емоційного виснаження та зниження життєвої активності. Таким чином, емпіричні дані утворюють цілісну картину психологічної стійкості в умовах тривалої невизначеності та вказують на конкретні сфери, які можуть стати об'єктом психопрофілактичної роботи.

Спираючись на виявлені закономірності, розглянемо практичні підходи, які сприяють зміцненню цих ресурсів – зокрема техніки саморегуляції, емоційної усвідомленості та тілесноорієнтовані методи. Саме ці стратегії продемонстрували зв'язок із підвищенням життєвої задоволеності та можуть бути використані як ефективні інструменти профілактики емоційного вигорання.

Одним із ключових напрямів профілактики емоційного виснаження є розвиток навичок саморегуляції, які підтримують інтеграцію емоційних, когнітивних і тілесних процесів. Дихальні техніки – зокрема діафрагмальне дихання та метод «дихання по квадрату» – активують парасимпатичну нервову систему, знижують фізіологічні маркери стресу та допомагають швидко стабілізувати емоційний стан. Ефективним інструментом також є медитації усвідомленості (mindfulness), що спрямовані на фіксацію уваги на диханні, тілесних відчуттях або звуках «тут і зараз» та знижують рівень тривоги й напруження.

До тілесно орієнтованих методів належить прогресивна м'язова релаксація за Джекобсоном – послідовне напруження та розслаблення м'язових груп, що дозволяє зменшити хронічні м'язові затиски та емоційну напругу. Йога, глибоке дихання та медитативні практики формують релаксаційну відповідь організму та сприяють зниженню рівня тривожності. Психолог може навчати клієнта цим технікам і впроваджувати їх як регулярні вправи-рутини для самостійної практики [56]. У нашому дослідженні саме респонденти з вищими показниками тілесної усвідомленості (за MAIA-2) демонстрували підвищену життєву задоволеність і меншу частоту негативних афектів, що підкреслює значущість тілесноорієнтованих підходів у профілактиці вигорання [7].

Не менш важливою є робота з техніками усвідомленості, які включають спостереження за тілесними сигналами, фокусування на поточному моменті та формування безоцінного ставлення до власних переживань. У період тривалої невизначеності такі практики допомагають підтримувати внутрішню передбачуваність та стабільність. Дослідження вказують: щоденні рутини зменшують відчуття хаосу, оскільки роблять життя структурованішим і зрозумілішим. Психолог може допомогти клієнту сформувати підтримуючий розпорядок дня – стабільні години сну, перерви на відпочинок, регулярну фізичну активність чи хобі, – що створює «острівці стабільності» у повсякденності.

Індивідуальні ритуали відпочинку та простори для відновлення, ароматерапія, вечірня музика, теплий душ, прогулянки сприяють зниженню стресу та поверненню відчуття контролю. Практика показує, що після стресових подій швидке повернення до звичних рутин (робочого графіка, соціальних контактів, повсякденних ритуалів) є важливим чинником психічного відновлення.

Особливої уваги в умовах тривалої невизначеності потребує регулювання інформаційного навантаження. Сучасний медіапростір

відзначається надмірною кількістю новин, швидким темпом їх оновлення та великою часткою емоційно забарвленого або суперечливого контенту. Постійний контакт із таким потоком інформації провокує хронічне напруження, перевантажує когнітивні ресурси та знижує здатність до емоційної саморегуляції.

У цьому контексті важливим завданням стає формування навичок усвідомленого споживання інформації. До них належать дозування медіаконтенту, встановлення часових обмежень для перегляду новин, періодичні перерви від гаджетів, а також опора на перевірені та надійні джерела. Такі стратегії дозволяють зменшити тривожність, запобігти інформаційному перевантаженню та створити більш передбачуване, безпечне інформаційне середовище, яке підтримує психологічну стійкість у періоди нестабільності.

Водночас особливого значення в профілактиці вигорання набуває соціальна підтримка. Якісні стосунки та регулярна взаємодія з близькими людьми, участь у групах за інтересами або спільних активностях формують відчуття приналежності і психологічної опори. Це не лише зменшує рівень стресу, а й підсилює смислову наповненість життя, що цілком узгоджується з виявленими у нашому дослідженні зв’язками між смисложиттєвими орієнтаціями, позитивним афектом та SWLS.

Для зручності практичного застосування та кращого розуміння взаємозв’язку між запропонованими методами й емпіричними показниками нашого дослідження, їх узагальнено у структурованому вигляді в табл. 3.2.

Таблиця 3.2

Практичні методи профілактики емоційного вигорання та їх зв'язок із показниками дослідження

Метод / підхід	Основний механізм дії	Очікуваний ефект за даними дослідження	Пов'язані показники (методики)
Дихальні техніки та тілесне заземлення (діафрагмальне дихання, «квадрат», прогресивна релаксація)	Регуляція вегетативної нервової системи, зниження фізіологічної активації	Зниження негативного афекту; підсилення регуляції емоцій через MAIA	ОПАНА_NA (↓), MAIA–Self-Regulation (↑), MAIA–Not Worrying (↑)
Практики усвідомленості (mindfulness)	Формування емоційної присутності, помічання емоцій та тілесних сигналів	Підвищення життєвої задоволеності; зростання позитивного афекту; покращення тілесної чутливості	SWLS (↑), ОПАНА_РА (↑), MAIA–Noticing (↑)
Смислове структурування (робота з цілями та процесами)	Відновлення життєвої осі, усвідомлення цілей та власної агентності	Суттєве зростання життєвої задоволеності та стабільності в умовах невизначеності	СЖО–Goals (↑), СЖО–Process (↑), СЖО–Locus-self (↑), SWLS (↑)
Формування стабільних рутин та відновлювальних практик	Створення передбачуваності та безпеки у щоденному житті	Підсилення життєвого сенсу, зменшення хаотичності, стабілізація емоцій	СЖО_total (↑), ОПАНА_РА (↑)
Обмеження інформаційного перевантаження	Зменшення когнітивного та емоційного стресу	Зниження негативного афекту; покращення суб'єктивного благополуччя	ОПАНА_NA (↓), SWLS (↑)

Примітка. Складено автором за даними статистичного аналізу в SPSS.

Таким чином, профілактика емоційного вигорання в умовах тривалої невизначеності має ґрунтуватися на поєднанні кількох взаємодоповнювальних напрямів. Тілесно орієнтовані техніки та дихальні практики сприяють стабілізації фізіологічного стану й зниженню

інтенсивності негативних переживань. Розвиток емоційної усвідомленості підтримує здатність розпізнавати власні стани та своєчасно регулювати афекти. Формування регулярних рутин і структурованого щоденного ритму повертає людині відчуття передбачуваності й опори в період невизначеності. Збалансоване управління інформаційними потоками зменшує перевантаження й запобігає емоційному виснаженню. У сукупності ці підходи формують основу психологічної стійкості та сприяють збереженню внутрішнього ресурсу, що узгоджується з отриманими у дослідженні закономірностями між життєвою задоволеністю та показниками тілесної й емоційної саморегуляції.

3.2. Стратегії підтримки в період постійної непередбачуваності

У період невизначеності, що стає для багатьох людей середнього віку майже фоновим станом життя, психологічна підтримка має набувати не тільки консультативного, але й стабілізуючого значення. У цей час людині потрібен не стільки готовий інструмент чи порада, скільки новий спосіб мислення, здатний витримувати коливання зовнішнього світу. Наше дослідження підтвердило, що саме ті, хто зберігає внутрішню гнучкість і може переосмислювати труднощі, демонструють вищий рівень задоволеності життям, більш виражений позитивний афект і стійкіші смисложиттєві орієнтації. Це дозволяє розглядати поняття адаптаційної стійкості не лише як особистісну рису, а як динамічний процес, що формується і розвивається у взаємодії з психологом [59].

Одним із ключових напрямів роботи стає розвиток адаптаційного мислення – тієї внутрішньої здатності, яка дозволяє людині побачити сенс навіть там, де ситуація здається хаотичною та несприятливою. У літературі цей процес описують як «когнітивну трансформацію життєвих подій», тобто як уміння змінювати спосіб інтерпретації того, що відбувається, не

заперечуючи реальності, але знаходячи в ній щось, що допомагає рухатися далі [56]. У роботі з клієнтами середнього віку ця трансформація нерідко починається з визнання: «Так, зараз важко. І водночас у мене є ресурси, які можуть стати опорою».

Практика когнітивно-поведінкової терапії пропонує для цього зрозумілі, але водночас глибокі інструменти. Коли людина починає помічати власні автоматичні думки, розпізнавати у них перебільшення, катастрофізацію чи «чорно-біле мислення», вона ніби повертає собі внутрішній простір свободи. Поступова заміна надмірно негативних інтерпретацій більш реалістичними не робить життя легшим – але воно перестає виглядати як щось цілковито некероване. Як зазначає А. Бек, «ми не можемо змінити сам факт події, але можемо змінити спосіб її переживання» [28].

Для клієнтів середнього віку це особливо актуально. Втрата стабільності, зміни в родинній структурі, професійні трансформації – все це нерідко викликає відчуття, ніби ґрунт вислизає з-під ніг. Робота з адаптаційним мисленням дає змогу повернути собі внутрішню опору. І нерідко ця опора виникає не з ідеї «все буде добре», а з більш зрілої позиції: «Я здатен витримати те, що зі мною відбувається».

У нашій вибірці респонденти, які демонстрували нижчий рівень негативного афекту за ОПАНА водночас мали вищі оцінки задоволеності життям (SWLS). Це підтверджує важливість когнітивної роботи зі зниженням емоційної реактивності. Техніки когнітивної реструктуризації, сократівський діалог, письмові практики з аналізу переконань – усе це сприяє зменшенню внутрішнього хаосу, а значить, допомагає людині відчути контроль над власним життям.

У ситуації тривалої нестабільності людині важливо не лише змінювати спосіб мислення, а й навчитися діяти так, щоб підтримувати власний внутрішній тонус. Тому наступним напрямом роботи стає розвиток

адаптивних копінг-стратегій, які допомагають людині не «провалюватися» у пасивність чи відчуття безсилля, а поступово відновлювати контроль над повсякденними процесами. Згідно з моделлю Лазаруса і Фолкман, копінг – це не набір технік, а динамічна взаємодія між людиною і ситуацією, де важливо знаходити стратегії, які відповідають конкретному контексту [12].

У нашому дослідженні прослідкувалися виразні закономірності: респонденти, які тяжіли до активного вирішення проблем, демонстрували вищий рівень задоволеності життям та більш стійкий позитивний афект. Натомість схильність до уникнення та пасивності виявлялася пов’язаною з нижчими результатами за SWLS та підвищеним негативним афектом за ОПАНА. Це не випадково – проблемно-орієнтований копінг допомагає людині повертати контроль і зміцнює внутрішню ефективність, яка є важливим предиктором життєвого благополуччя у середньому віці [5].

Поряд з активними діями важливою частиною підтримки стають емоційно-орієнтовані стратегії. Звернення по допомогу, можливість говорити про свої переживання, дозвіл собі сумувати чи злитися – усе це допомагає людині знижувати рівень внутрішнього напруження, не «стискуючи» емоції всередині. Емоційна відкритість, як свідчать дослідження, зменшує інтенсивність стресу та сприяє формуванню психологічної стійкості. Наші дані також демонструють: респонденти, які частіше використовували такі стратегії, мали нижчі показники негативного афекту. Зниження емоційної напруги – важлива частина адаптації, яка повертає людині відчуття внутрішнього простору [12].

Особливу роль серед емоційно-орієнтованих стратегій відіграють гумор і творчість. Психологічні дослідження показують, що гумор є однією з найбільш адаптивних форм подолання – він знижує суб’єктивний рівень стресу, підвищує позитивний афект та створює відчуття дистанції від проблеми [12]. У роботі з клієнтами середнього віку це може бути дуже

доречним: легкий жарт, іронія чи тепла посмішка іноді роблять ситуацію більш «витримуваною».

Творчі практики, малювання, письмо, глинотерапія, музика дозволяють торкнутися глибших емоцій, які складно висловити словами. Творчість повертає здатність бути присутнім у власному житті, «пронизує» досвід сенсом і допомагає віднайти нову опору там, де стара зруйнувалася.

Фізична активність – ще один важливий ресурс. Навіть короткі прогулянки, танці, дихально-рухові вправи або ранкова зарядка відчутно впливають на емоційний стан: знижують рівень тривоги, покращують настрій і повертають людину до відчуття власного тіла. У нашій вибірці учасники, які практикували регулярну фізичну активність, демонстрували вищі показники життєвого сенсу та позитивного афекту – ймовірно, через поєднання фізіологічного ефекту та відчуття «я можу на себе впливати».

У цьому сенсі доречною є робота з тілесними методами – зокрема, з бодинамікою. Її підхід дозволяє розуміти, як тіло зберігає історію напруги, реакцій уникнення, «заморожування» або надконтролю. Робота з м’язовими патернами, диханням та мікрорухами допомагає клієнту повертатися у стан присутності, зменшувати хронічну тривогу й навчатися по-іншому проживати складні емоції. У поєднанні з нашими даними MAIA-2 це стає особливо актуальним: респонденти з вищою інтероцептивною усвідомленістю демонстрували вищі результати за SWLS та позитивним афектом. Тілесні практики не просто заспокоюють – вони створюють новий спосіб бути у контакті з реальністю.

Цінним інструментом у роботі з емоціями та смислами можуть виступати й метафоричні асоціативні карти (МАК). Їх застосування дозволяє клієнту відреагувати переживання в безпечній символічній формі, віднайти образи власних внутрішніх станів і побачити те, що складно висловити безпосередньо. У період невизначеності МАК допомагають людині структурувати хаотичні переживання, побачити можливі напрямки

руху та відновити відчуття суб’єктивного контролю. Символи, образи, метафори відкривають шлях до глибинного розуміння власних процесів і поєднуються як із тілесними техніками, так і з когнітивними [30].

Коли ці стратегії поєднуються – активні дії, емоційна підтримка, творчість, рух, тілесні практики та робота з метафорами – формується широка палітра інструментів, які людина може вибирати залежно від того, в якому стані вона перебуває. Це і є сутність психологічної стійкості: не «триматися до останнього», а вміти гнучко змінювати спосіб опори відповідно до того, що відбувається всередині та назовні.

Окремий акцент у роботі з клієнтами середнього віку варто робити на психологічному опрацюванні втрат і змін, що супроводжують цей період життя. Це може бути втрата близьких, професії, зміна ритму життя, завершення певних життєвих циклів, дорослішання дітей, трансформація сімейних стосунків або раптові події, які змінюють усталений порядок. Усі ці зміни впливають на суб’єктивне відчуття стабільності, а інколи – підважують переживання сенсу. Саме тому важливою складовою психологічної підтримки стає робота з цими трансформаціями – не як із «перешкодами», а як із природною частиною життєвого процесу.

Першим кроком у цій роботі є визнання та легітимізація емоцій, що супроводжують втрату. Людина середнього віку часто стримує такі почуття, намагаючись «утриматися в тонусі» або демонструючи зовнішню стійкість, проте саме невисловлені емоції формують хронічну напругу й ускладнюють адаптацію. Терапевтичним інструментом можуть бути щоденники переживань, емоційно-образні описи, робота з МАК або м’які тілесні техніки, які дозволяють вивести емоцію із тіла у символічну площину. Таке «озвучування» втрати сприяє інтеграції досвіду та поступовому поверненню до внутрішньої рівноваги.

Окремого значення набуває практика «радикального прийняття», яку активно використовують у діалектико-поведінковій терапії [83]. У

контексті нашого дослідження вона особливо релевантна для тих, хто переживає хронічну невизначеність: прийняття не означає пасивності, а є внутрішньою згодою бачити реальність такою, якою вона є – без додавання катастрофізації чи самозвинувачення. Саме такий погляд дозволяє людині рухатися далі, не витрачаючи енергію на боротьбу з тим, що не піддається контролю.

Важливим етапом підтримки є переосмислення життєвих цілей та відновлення смислової структури. Як свідчать роботи В. Франкла, людина не може залишатися стійкою перед викликами, якщо не має внутрішнього «навіщо» [60]. Наші емпіричні дані підтверджують це: респонденти з вищими показниками смисложиттєвих орієнтацій демонстрували суттєво кращі результати за SWLS та позитивним афектом. Це означає, що смислова сфера виступає своєрідним «ядром стійкості», яке не лише утримує людину під час кризи, але й визначає напрямок подальшого руху.

У практиці психолога важливо створити умови, які допомагають людині відновити зв’язок із власними внутрішніми цінностями. Ефективними тут є техніки логотерапії: «аналіз життєвих ліній», вправи на усвідомлення цінностей, запитання про значиме та підтримувальне, робота з метафорою «внутрішнього компаса». МАК можуть стати інструментом, який відкриває образи цих сенсів і дозволяє клієнту побачити їх у новому світлі. Часто саме завдяки таким практикам людина виявляє, що навіть у нестабільних умовах вона має ресурси для створення нового змісту у власному житті.

Доречною є й робота у форматі наративної терапії, коли клієнт переосмислює свою життєву історію, вчиться бачити не лише травматичні розриви, а й моменти сили, витривалості та внутрішньої мудрості. Наративні техніки допомагають людині заново формулювати історію свого життя так, щоб вона включала і втрати, і нові можливості, і ті якості, які дозволили пройти через складні періоди [57]. У ситуації невизначеності

така робота повертає відчуття цілісності та дозволяє інтегрувати досвід без самозаперечення і втрати ідентичності.

Усі запропоновані підходи спрямовані на те, щоб допомогти людині відновити внутрішнє відчуття опори, знизити рівень негативного афекту, розширити адаптаційні можливості та переосмислити власні життєві пріоритети. Кожна зі стратегій задовольняє окрему потребу – у стабільності, відновленні контролю, емоційному вираженні, тілесній присутності чи смисловій визначеності. Разом вони формують інтегративну систему підтримки, яка сприяє підвищенню психологічної стійкості та адаптивності до змін.

Нижче представлено табл. 3.3, яка узагальнює ключові методи психологічної підтримки та показує, як саме вони впливають на стан людини в умовах тривалої невизначеності.

Таблиця 3.3

Комплексні стратегії психологічної підтримки в період тривалої непередбачуваності та їх механізми впливу

Стратегія підтримки	Основний механізм дії	Як працює на практиці	Очікуваний ефект для людини середнього віку
Розвиток адаптаційного мислення (КПТ)	Зниження катастрофізації, корекція дисфункційних переконань	Виявлення автоматичних думок, сократівський діалог, пошук альтернативних інтерпретацій	Зменшення тривожності, підвищення контролю над ситуацією
Емоційно-орієнтовані стратегії	Розрядка напруги, регуляція афекту	Проговорення переживань, арт-практики, робота з МАК	Полегшення емоційного стану, підвищення емоційної стійкості
Робота зі змінами та втратами	Інтеграція досвіду, прийняття реальності	Радикальне прийняття, ритуали переходу, наративні техніки	Відчуття цілісності, зниження впливу кризових подій
Розвиток інтероцептивної усвідомленості (бодінаміка)	Регуляція стресу через тілесні сигнали	Сканування тіла, дихальні вправи, бодинамічні техніки	Здатність своєчасно помічати напругу, регулювати реакції
Творчість	Зниження негативного афекту, підвищення позитивного афекту	Малювання, музика, танці, сміх, рухові практики	Підвищення енергії, оптимізму та життєвої залученості

Продовження табл. 3.3

Розвиток смислової сфери (логотерапія)	Формування «внутрішньої опори» через цінності й цілі	Вправи на визначення цінностей, робота з МАК, «внутрішній компас»	Зростання життєвого сенсу та суб'єктивного благополуччя
Соціальна підтримка	Буферизація стресу, підсилення позитивних емоцій	Групові активності, спільноти, взаємопідтримка	Відчуття причетності, зменшення відчуття самотності

Примітка. Таблицю складено авторкою.

Після узагальнення таких напрямів стає очевидно, що підтримка в умовах невизначеності – це не окрема техніка й не разова інтервенція, а цілісна система, яка створює для людини багаторівневий простір для адаптації. Кожна стратегія доповнює іншу, і їх поєднання дозволяє людині не лише знижувати рівень стресу, а й поступово вибудовувати нову внутрішню структуру стійкості. Такий підхід збігається з нашими емпіричними результатами: учасники, які краще володіли навичками емоційної та тілесної регуляції, мали вищі показники задоволеності життям і позитивного афекту.

3.3. Інтеграційна модель роботи з клієнтами середнього віку

На основі вищенаведених рекомендацій ми пропонуємо авторську цілісну модель підтримки, що об'єднує когнітивні, емоційні та тілесно-інтероцептивні компоненти. Запропонована інтеграційна модель є спробою поєднати ці рівні в одну цілісну логіку психологічної допомоги, де кожен етап природно продовжує попередній та створює умови для глибинної трансформації.

Етап 1 – діагностичний. Початковою точкою завжди стає діагностика як делікатне занурення у внутрішній світ людини. На цьому етапі важливо не просто зібрати дані з опитувальників SWLS, СЖО, ОПАНА і MAIA-2, а

зрозуміти, як клієнт проживає власні події, які сенси надає труднощам, як реагує на невизначеність тілом і думками. Поступово вимальовується своєрідна «карта» життя: де розташовані джерела виснаження, де містяться невикористані ресурси, а де – зони ризику, що потребують уваги. Ця діагностична частина задає тон усій подальшій роботі, адже дозволяє не нав'язувати клієнтові готові рішення, а вибудовувати шлях разом із ним.

Етап 2 – стабілізаційний. Коли основні внутрішні орієнтири окреслено, наступним природним кроком стає стабілізація. Людина, яка перебуває в хронічній напрузі, не може ні переосмислювати своє життя, ні ставити нові цілі – її психіка працює в «режимі виживання». Тому завдання цього етапу – повернути клієнтові базове відчуття внутрішньої опори. У роботі застосовуються м'які дихальні техніки, вправи на усвідомленість, заземлення, тілесні практики бодинаміки, які допомагають людині відчути власні межі та здобути контроль над фізіологічними реакціями. Водночас формується підтримувальний режим дня – невеличкі ритуали, які повертають відчуття передбачуваності: спокійні ранкові практики, структурований графік відпочинку, короткі паузи на усвідомлене дихання. На цьому етапі клієнт поступово помічає, що тіло може бути джерелом сили, а не лише асоціюватися з втомою й напругою.

Етап 3 – адаптаційний, передбачає формування довгострокових стратегій подолання стресу та розвиток психологічної стійкості, яка дозволяє людині не лише реагувати на виклики, а й поступово відновлювати внутрішню рівновагу. На цьому етапі робота переходить у глибший вимір: клієнт уже здатний утримувати стан відносної внутрішньої стабільності в умовах невизначеності, що створює передумови для більш усвідомлених і структурованих змін.

Центральним напрямом є когнітивно-поведінкова робота. Психолог допомагає клієнтові помічати та досліджувати дисфункціональні переконання, які особливо часто проявляються у середньому віці: «я

повинна справлятися сама», «вже пізно щось починати», «стабільність – це норма, і якщо її немає, то зі мною щось не так». За допомогою м'якої когнітивної реструктуризації клієнт поступово формує більш реалістичні внутрішні формули, які знижують емоційний тиск і повертають відчуття контролю. Психолог пропонує техніки переосмислення, вправи на пошук альтернативних інтерпретацій, сократівські запитання та письмові практики, які дозволяють відстежити автоматичні думки й впливати на них більш свідомо.

Водночас робота включає розвиток навичок адаптивного копінгу – як проблемно-орієнтованого, так і емоційно-орієнтованого. Клієнт вчиться планувати конкретні кроки для подолання складних ситуацій, шукати ресурси, звертатися за підтримкою та не уникати емоцій, а працювати з ними. Гумор і творчість відіграють тут несподівано важливу роль: вони зменшують напруження, посилюють відчуття психологічної свободи та дозволяють побачити власні переживання з іншого ракурсу. Творчі завдання, арт-терапевтичні вправи або короткі гумористичні техніки допомагають «розм'якшити» жорсткі когнітивні схеми, розширюючи можливості для гнучкого мислення.

Методи роботи з метафоричними асоціативними картами (МАК) також можуть бути дуже корисними на цьому етапі. Їхня символічна природа допомагає обійти раціональний опір і м'яко звернути увагу клієнта на ті переживання, які важко назвати прямо. Через образи та метафори людина бачить власні внутрішні конфлікти, приховані емоції та нереалізовані потреби, що створює додатковий простір для осмислення та трансформації.

У цьому ж блоці фахівець може пропонувати групові активності – рольові ігри, групові дискусії, арт-сесії чи вправи на взаємопідтримку. Вони не лише збагачують терапевтичний досвід, а й формують соціальну опору, що особливо важливо в період нестабільності. Участь у груповій взаємодії

допомагає клієнтові відчути, що труднощі не роблять його одиноким, а наявність інших людей поруч посилює здатність до саморегуляції.

Поступово клієнт починає діяти не з позиції страху чи перевантаження, а з позиції вибору: він здатний планувати, відкривати нові варіанти поведінки, просити про допомогу тоді, коли це необхідно, і ширше бачити ситуації, що викликали втому або тривогу. На цьому етапі формується більш об'ємне й гнучке сприйняття себе – як людини, що не лише реагує на виклики, а й активно будує власну життєву траєкторію.

Етап 4 – інтеграційний. Після стабілізації, роботи з переконаннями, емоційного опрацювання та тілесної регуляції, важливо допомогти клієнтові побачити, як ці нові елементи складаються у його майбутню життєву траєкторію. Терапевтичні бесіди зосереджуються на тому, які цінності набувають особливої ваги зараз, яким може бути новий сенс життя, що підтримує людину у її щоденних діях. Психолог разом із клієнтом досліджує питання майбутніх цілей, можливих змін, внутрішніх і зовнішніх джерел мотивації. Саме в цей момент знання й навички перестають бути окремими техніками і перетворюються на цілісний спосіб ставлення до себе і світу. Цей етап може реалізовуватися як в індивідуальних сесіях, так і у форматі семінарів чи групових програм, що концентруються на особистісному розвитку.

Для узагальнення інтеграційна модель може бути представлена у вигляді таблиці, яка відображає її ключові блоки, логіку та завдання:

Таблиця 3.4

Інтеграційна модель роботи з клієнтами середнього віку

Етап	Основні завдання	Методики / Інструменти	Роль психолога
Діагностичний	Виявлення джерел стресу, оцінка благополуччя, окреслення внутрішньої картини клієнта	SWLS, СЖО, ОПАНА, MAIA-2, діагностичне інтерв'ю, МАК	Формує карту ресурсів та ризиків, уточнює цілі

Продовження табл. 3.4

Стабілізаційний	Відновлення базової регуляції психіки та тіла	Дихальні техніки, релаксація, mindfulness, бодинаміка, ритуали дня	Навчає технікам саморегуляції, моделює «острівці безпеки»
Адаптаційний	Корекція переконань, формування копінгу, опрацювання емоцій	КПТ, наративні техніки, гумор, творчість, МАК, групова підтримка	Допомагає формувати гнучке мислення і план дій
Інтеграційний	Формування нових смислів та життєвих напрямів	Логотерапія, робота з цінностями, рефлексивні практики	Супроводжує у переосмисленні та структурі майбутнього

Примітка. Таблицю складено авторкою.

Сила запропонованої моделі полягає в її природній інтегрованості: вона не розділяє психічні процеси на «тілесні», «емоційні» чи «когнітивні», а розглядає їх як єдину систему, у якій кожен елемент підтримує інший. Такий підхід дозволяє людині одночасно спиратися на можливості тіла, працювати зі змістами власного мислення, проживати емоції та поступово формувати оновлений життєвий сенс. Завдяки цьому терапевтичний процес стає не фрагментарним, а цілісним: перші етапи моделі спрямовані на стабілізацію й зниження гострого стресу, тоді як наступні – на розвиток глибших внутрішніх ресурсів і довготривалої психологічної стійкості.

У груповому форматі ця модель може реалізовуватися через тренінги, майстер-класи та семінари, у яких учасники вчяться технікам усвідомленості, релаксації та емоційної регуляції, а також разом досліджують власні цінності та смислові орієнтири. У таких групах важливою є не лише навчальна складова, а й досвід взаємопідтримки, який сам по собі посилює відчуття зв’язку та стабільності. В індивідуальній роботі модель дозволяє приділяти більше уваги особистим переконанням, глибинним переживанням, тілесним реакціям та індивідуальним ритуалам

самодопомоги, що робить її гнучкою й адаптованою для різних клієнтів середнього віку [45].

Ефективність моделі підтверджується як емпіричними результатами нашого дослідження, так і даними сучасних наукових публікацій. Зокрема, численні роботи демонструють, що інтегративні підходи в терапії підвищують її ефективність завдяки поєднанню когнітивних, емоційних і тілесних технік. Результати досліджень також свідчать, що інтероцептивна усвідомленість є важливим буфером стресу та пов'язана з вищим рівнем психологічного благополуччя. Крим того, у роботах С. Фолкман та Дж. Москвіц наголошується, що ефективні копінг-стратегії, особливо ті, що включають позитивну переоцінку ситуації та емоційну підтримку, істотно підсилюють здатність людини адаптуватися до стресу. У дослідженнях Е. Дінера та колег показано, що смислотворення й усвідомлена побудова життєвих цілей є ключовими факторами формування стабільної задоволеності життям [7;12; 29; 73].

Таким чином, інтеграційна модель роботи з клієнтами середнього віку не лише знімає гострі прояви стресу, а й сприяє формуванню нових навичок, орієнтованих на довгострокове психологічне благополуччя. Вона допомагає людині повернути відчуття внутрішньої опори, вибудувати оновлені життєві орієнтири та з більшою впевненістю рухатися вперед, навіть в умовах хронічної невизначеності.

Висновки до 3 розділу

У третьому розділі магістерської роботи було здійснено цілісне узагальнення та практичне застосування результатів теоретичного й емпіричного аналізу, що дало змогу сформувати багатовимірну систему психологічної допомоги людям середнього віку в умовах тривалої невизначеності. Представлені підходи показали, що підтримка життєвої

задоволеності у цей період не може бути зведена до окремих технік чи короткочасних інтервенцій. Вона потребує системного бачення людини як цілісної структури, у якій емоційний, тілесний, когнітивний та смисловий рівні щільно переплетені й взаємно впливають один на одного.

Проведений аналіз показав, що у сучасних умовах життя, особливо в контексті війни та соціальної нестабільності, люди середнього віку стикаються з посиленими психоемоційними навантаженнями. У цьому контексті особливого значення набуває робота, спрямована на відновлення контакту з тілом, повернення саморегуляційних навичок і усвідомлення внутрішніх меж. Тілесноорієнтовані вправи, техніки усвідомленого дихання, практики заземлення та м’якої релаксації демонструють особливу ефективність, адже вони допомагають людині стабілізувати фізіологічний стан і зменшити інтенсивність негативного афекту. Завдяки таким методам відновлюється здатність помічати власні емоційні сигнали, своєчасно реагувати на перевантаження та поступово повертати відчуття внутрішньої опори.

Узагальнений матеріал дозволив зробити висновок, що важливе місце в роботі з клієнтами середнього віку займає підтримка когнітивної гнучкості. У період хронічної невизначеності мислення часто набуває жорстких, катастрофічних форм, які підсилюють тривогу й відчуття безсилля. Тому особливу цінність становлять підходи, що допомагають людині переосмислювати події, розширювати діапазон інтерпретацій та знаходити у власному досвіді опорні точки, здатні утримувати від дезорганізації. М’яка когнітивна реструктуризація, аналіз автоматичних думок, сократівський діалог і робота з внутрішніми переконаннями сприяють поступовому зниженню емоційної реактивності та формуванню відчуття контексту, у якому людина знову може діяти.

Поступово простежується, що підтримка формується не як окрема порада чи метод, а як особливий стиль внутрішнього ставлення до подій.

Там, де неможливо вплинути на хід зовнішніх обставин, людина може змінити спосіб їх переживання. Таке внутрішнє переналаштування часто супроводжується розвитком адаптивних копінг-стратегій: від активного вирішення проблем до емоційної відкритості, використання творчих ресурсів, фізичної активності та соціальної підтримки. Практика показує, що люди, які зберігають зв'язок із власними силами, значно легше повертаються до стану рівноваги й демонструють вищий рівень задоволеності життям.

Значний акцент у розділі був зроблений на роботі зі смисловою сферою, оскільки саме вона виявилася одним із найсуттєвіших чинників життєвої задоволеності у середньому віці. Втрата сенсу, внутрішнього напрямку або ціннісної опори робить людину вразливою до стресу, у той час як наявність виразної цілі допомагає тримати життєвий баланс навіть у періоди турбулентності. Практики логотерапії, робота з метафоричними образами, наративне опрацювання життєвого досвіду та техніки аналізу цінностей сприяють відновленню внутрішньої осі, яка допомагає людині бачити власну історію не лише як низку труднощів, а як шлях, що містить у собі моменти витривалості, сили та здатності до змін.

Розділ 3 також продемонстрував важливість інтегративного підходу, що охоплює усі ключові рівні функціонування особистості. Запропонована модель психологічної допомоги, яка включає діагностичний, стабілізаційний, адаптаційний та інтеграційний етапи, дозволяє послідовно й природно вести клієнта від зниження гострої напруги до переосмислення життєвого шляху та формування нових перспектив. Її цінність полягає у поєднанні когнітивних, тілесних, емоційних і смислових компонентів, які взаємно підсилюють один одного та формують внутрішню стійкість. Завдяки такій моделі психологічна допомога стає більш структурованою, логічною й чутливою до особливостей середнього віку.

Таким чином, третій розділ підтверджує, що підтримка життєвої задоволеності в середньому віці потребує багатовимірного, м’якого й водночас науково обґрунтованого підходу. Психологічна допомога має враховувати не тільки зовнішні умови життя, але й внутрішні процеси, які визначають здатність людини залишатися в контакті з собою, із власними переживаннями та цінностями. Усі розглянуті в розділі методи й рекомендації можуть успішно застосовуватися як у індивідуальному, так і у груповому форматі роботи, створюючи умови для відновлення емоційної рівноваги, поглиблення саморозуміння та формування нових життєвих орієнтирів. Значущість запропонованого підходу посилюється тим, що він відповідає сучасним викликам, у яких доросла людина перебуває під постійним впливом невизначеності, інформаційного напруження та потреби швидко адаптуватися до змін.

У підсумку розділ 3 демонструє, що саме інтеграція тілесних практик, емоційної підтримки, когнітивної гнучкості та смислової роботи є основою психологічної допомоги, яка сприяє не лише зменшенню стресу, а й формуванню внутрішньої стійкості та глибшого, зрілого переживання життя у складних умовах сучасності.

ВИСНОВКИ

У магістерській роботі здійснено комплексний аналіз психологічних чинників життєвої задоволеності у дорослих середнього віку в сучасних умовах тривалої невизначеності. На підставі теоретичного, емпіричного та практико-орієнтованого розгляду проблематики сформульовано цілісну науково обґрунтовану модель розуміння та підтримки суб'єктивного благополуччя у цей віковий період. Узагальнення змісту трьох розділів дає змогу представити підсумки дослідження як цілісну систему наукових положень.

У першому розділі проаналізовано еволюцію наукових підходів до вивчення життєвої задоволеності та її психологічних механізмів. Досліджено хронологічні, географічні та міждисциплінарні передумови становлення сучасного бачення феномену. Розглянуто концептуальні моделі, запропоновані класичними теоретиками (З. Фройдом, К. Г. Юнгом, А. Маслоу, В. Франклом, К. Роджерсом, А. Беком) та сучасними авторами (М. Селігманом, К. Вілбером, Н. Пезешкіаном, Л. Марчер та ін.). Установлено, що життєва задоволеність є багатовимірним явищем, яке ґрунтується на поєднанні когнітивних оцінок, емоційної регуляції, тілесної інтегрованості та смислової організованості.

Розглянуто, що середній віковий період є особливо важливим для дослідження життєвої задоволеності, оскільки характеризується підвищеною сенситивністю до внутрішніх і зовнішніх змін, переоцінкою життєвих орієнтирів і необхідністю збереження стійкості в умовах зростаючих соціальних та психологічних навантажень. Установлено, що у вітчизняних та зарубіжних дослідженнях недостатньо представлено дані щодо збереження суб'єктивного благополуччя у контексті воєнних подій та

хронічної нестабільності, що актуалізує необхідність подальшого емпіричного вивчення цієї проблеми.

У другому розділі досліджено емпіричні показники смисложиттєвих орієнтацій, емоційних станів та інтероцептивної усвідомленості у вибірці дорослих середнього віку. Проаналізовано кореляційні залежності між трьома ключовими системами психологічного функціонування – смисловою, емоційною та тілесно-регуляційною. Установлено, що ці системи не функціонують ізольовано, а формують інтегровану мережу взаємозв'язків. На підставі статистичних даних підтверджено, що смислова організованість (наявність життєвих цілей, внутрішній локус контролю, усвідомлення цінностей) є значущим предиктором позитивного емоційного стану та загальної задоволеності життям.

Разом із цим досліджено роль інтероцепції як чинника, що сприяє емоційній стабільності та зниженню негативного афекту. За результатами аналізу встановлено, що довіра до тілесних сигналів і здатність до саморегуляції через тілесні практики істотно пов'язані зі смисловою визначеністю та позитивним емоційним тлом. Отримані дані підтверджено візуальними моделями: кореляційними матрицями, радар-діаграмами та іншими графічними матеріалами, що засвідчує достовірність і внутрішню організованість досліджуваних структур.

Отже, узагальнено, що життєва задоволеність у середньому віці визначається єдністю трьох систем: смислової, емоційної та тілесно-регуляційної. Порушення на будь-якому рівні призводить до зниження суб'єктивного благополуччя, а їх узгоджена робота забезпечує стійкість, саморегуляцію та конструктивне переживання життєвих подій.

У третьому розділі розглянуто практичні рекомендації щодо психологічної допомоги дорослим середнього віку в умовах тривалої невизначеності. На підставі теоретичних та емпіричних результатів розроблено інтегративну модель психологічної підтримки, яка охоплює

діагностичний, стабілізаційний, адаптаційний та інтеграційний етапи. Установлено, що ефективна психологічна допомога потребує врахування тілесної, емоційної, когнітивної та смислової складових.

Досліджено, що тілесноорієнтовані методи сприяють зниженню фізіологічного напруження, відновленню внутрішньої стабільності та підвищенню здатності до саморегуляції. Розглянуто, що емоційно-фокусовані техніки забезпечують роботу з тривогою, невизначеністю, переживаннями втрати та внутрішнього виснаження. Крім того, підтверджено ефективність когнітивних інтервенцій, які допомагають зменшувати катастрофізацію, посилювати когнітивну гнучкість і змінювати дезадаптивні переконання. Практики смислотворення, зокрема логотерапія, наративні техніки та робота з цінностями, сприяють відновленню внутрішньої орієнтації особистості й формуванню життєвої цілеспрямованості.

Отже, запропонована модель є науково обґрунтованою та практично значущою, оскільки інтегрує ключові складові психологічного функціонування і відповідає актуальним потребам дорослих середнього віку, які перебувають у ситуації хронічної нестабільності.

Підбиваючи підсумки, слід зазначити, що виконана робота дала змогу сформувати комплексне уявлення про психологічні чинники життєвої задоволеності у середньому віці. На теоретичному рівні проаналізовано наукові підходи до визначення цього феномену та виокремлено його структурні компоненти. На емпіричному рівні досліджено взаємозв’язки між смисловою, емоційною та тілесною сферами, підтверджено їх інтегративну природу. На практичному рівні розглянуто та рекомендовано комплекс психологічних інтервенцій, що сприяють підвищенню суб’єктивного благополуччя та внутрішньої стійкості.

З огляду на зазначене вище можна дійти висновку, що життєва задоволеність у середньому віці формується як інтегрований результат

смислової організованості, емоційної врівноваженості та тілесної саморегуляції. Відповідно, психологічна допомога, спрямована на підтримку цих компонентів, є ефективним засобом зміцнення суб’єктивного благополуччя дорослих у сучасних умовах невизначеності.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Антоненко Т. Л. Ціннісно-смислова сфера особистості як фундаментальна основа її духовної безпеки // Духовність особистості: методологія, теорія і практика. – 2017. – № 3 (78). – С. 25–34.

2. Білоус О. В. Вікова психологія: навч. посіб.. Чернігів: ЧНПУ ім. Т. Г. Шевченка, 2015. 312 с.

3. Богданова Н. Г. Культура життєтворчості особистості: філософсько-світоглядний аналіз: наукове видання. – Київ, 2011.

4. Бородіна Л. П. Тілесно-емоційні аспекти психологічної саморегуляції особистості в кризових умовах // Психологічні науки: проблеми і здобутки. – 2018. – № 1. – С. 23-34.

5. Бушуєва Т. В. Задоволеність життям та особливості копінг-поведінки дорослих // Міжнародні Челпанівські психолого-педагогічні читання. – 2015. – С. 91–97.

6. Вірна Ж. П. Задоволеність життям як показник психологічної адаптації особистості // Психологічні перспективи. – 2012. – № 19. – С. 45–56.

7. Волощенко Ю. М. Інтероцептивне усвідомлення: перевірка адаптації української версії опитувальника Multidimensional Assessment of Interoceptive Awareness (Version 2) серед студентів першого курсу Київський університет імені Бориса Грінченка //Спортивна наука та здоров'я людини. – 2023. – № 1(9). – С. 68-90. Режим доступу: https://elibrary.kubg.edu.ua/id/eprint/46582 (дата звернення: 20.10.2025).

8. Гавриловська К. П., Дем'янчук Ю. Ю. Формування життєстійкості особистості: арт-коучинговий підхід // Актуальні проблеми психології: зб. наук. пр. Ін-ту психології ім. Г. С. Костюка НАПН України. – 2019. – Т. VI. – Вип. 16. – С. 83–90.

9. Галян І. М. Психодіагностика: навч. посіб. – Київ: Академвидав, 2011. – 256 с.

10. Гарасимів Т. З., Іванишин Т. І. Соціалізація особистості: до проблем методологічних підходів // Вісник Національного університету «Львівська політехніка». – 2016. – № 837. – С. 231–235.

11. Горностай П. П., Титаренко Т. М. Психологические теории и концепции личности. – Київ: Рута, 2001.

12. Грабовська С., Єсип М. Проблема копінгу в сучасних психологічних дослідженнях // Соціогуманітарні проблеми людини. – 2010. – Вип. 4. – С. 188–199.

13. Гранкіна-Сазонова Н. В. Смислові та емоційно-регуляторні утворення як передумови оптимального функціонування особистості. – Харків: Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна, 2018.

14. Гриник І. Психологічні особливості задоволеності життям людей похилого віку // Проблеми гуманітарних наук: збірник наукових праць Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка. Серія «Психологія». – 2019. – Вип. 45. – С. 52–62. – DOI: 10.24919/2312-8437.45.197004.

15. Головач І. Соматичні заняття як засіб покращення психофізичного стану студентів. Моніторинг четвертого домену MAIA-2ukr // Physical Culture and Sport: Scientific Perspective. – 2023. – № 4. – С. 18–27. – DOI: 10.31891/pcs.2023.4.2.

16. Гупаловська В., Кочергіна І. Особливості суб'єктивного благополуччя осіб з різною тривалістю шлюбу // Людина і суспільство: філософські, психологічні та політологічні виміри. Кн. 2: Особистість в соціумі: психологічні механізми активності. – Львів: Львівський національний університет імені Івана Франка, 2022. – С. 234–256.

17. Дембицька Н. Методологічні виміри соціалізації особистості // Проблеми сучасної психології: зб. наук. пр. КПНУ імені Івана Огієнка, Ін-

ту психології ім. Г. С. Костюка НАПН України. – 2010. – Вип. 7. – С. 178–190. – DOI: https://doi.org/10.32626/2227-6246.2010-7.%25p.

18. Демчук О. Життєтворчість особистості як життєва стратегія // Навчання, виховання та розвиток у контексті життєвих перспектив особистості: зб. матеріалів Всеукр. наук.-практ. інтернет-конф. з міжнар. участю (м. Бердянськ, Україна, 25 квіт. 2019 р.) / за заг. ред. О. В. Горецької. – Бердянськ: БДПУ, 2019. – С. 44–48.

19. Джура О. Д. Теоретико-методологічні проблеми дослідження життєтворчості особистості // Нова парадигма : журнал наукових праць. – 2009. – Вип. 83. – Київ : Вид-во ПНУ імені М. П. Драгоманова. – С. 3–9.

20. Доліба, О. Р. Особливості психологічного благополуччя особистості в сучасних умовах (емпіричні дані). Матеріали збірника наукових праць. 2024. Режим доступу: https://archer.chnu.edu.ua/bitstream/handle/123456789/11517/m_educ_2025_126.pdf?isAllowed=y&sequence=1(дата звернення: 24.09.2025).

21. Емпіричні характеристики суб'єктивного благополуччя українських жінок під час війни». Habitus. 2024. № 67. Режим доступу: https://habitus.od.ua/journals/2024/67-2024/32.pdf (дата доступу: 24.09.2025).

22. Еріксон Е. Дитинство і суспільство. – Київ: Основи, 1996. – 416 с.

23. Іванова К. О. Факторна структура Тесту смисложиттєвих орієнтацій (СЖО) // Актуальні проблеми сучасної психології. 2023. Вип. 63. С. 28–35. Режим доступу: https://apsijournal.com/index.php/psyjournal/article/download/1324/837/1788 (дата звернення: 20.10.2025).

24. Карамушка Л. М. Психологічні засади забезпечення стресостійкості особистості в організаціях: монографія. – Київ: Інститут психології імені Г. С. Костюка НАПН України, 2017. – 256 с.

25. Карамушка Л. М. Психологічні ресурси особистості: життєстійкість, стресостійкість, психологічне благополуччя // Актуальні проблеми

психології: збірник наукових праць Інституту психології імені Г. С. Костюка НАПН України. – 2018. – Т. 1. – Вип. 52. – С. 3–18.

26. Кирпенко Т. М. Сучасний стан та перспективи вивчення взаємозв'язку здоров'я та суб'єктивного благополуччя особистості // Актуальні проблеми психології : збірник наукових праць Інституту психології імені Г. С. Костюка НАПН України. – 2019. – Т. VII: Екологічна психологія. – Вип. 47. – С. 166–176.

27. Клімanська М. Б., Галецька І. І. Психометрична характеристика опитувальника позитивного і негативного афекту (ОПАНА), розробленого на основі методики PANAS // Psychological Journal. – 2020. – Т. 6, № 4. – С. 119–132.

28. Когнітивно-поведінкова терапія: навчальний посібник / за ред. О. М. Кочарян. – Харків: ХНУ імені В. Н. Каразіна, 2018. – 240 с.

29. Кокун О. М. Психологія стресу та способи його подолання: навч. посіб. – Київ: Видавничий дім «КМ Академія», 2015.

30. Кочарян С. А. Метафоричні асоціативні карти як інструмент психологічного консультування // Практична психологія та соціальна робота. – 2018. – № 6.

31. Крейдун Н., Харченко А., Наливайко О. та ін. Емоційна сфера жінок, які тривалий час перебувають в зоні проведення антитерористичної операції. Вісник Харків. нац. ун-ту ім. В. Н. Каразіна. Серія «Психологія». 2022. Вип. 72. С. 52–58.

32. Кузікова С. Б. Життєстійкість як адаптаційний ресурс особистості // Психологічні координати розвитку особистості: реалії і перспективи: зб. наук. матеріалів V Міжнар. наук.-практ. онлайн-конф. (27–28 квіт. 2020 р., м. Полтава). – Полтава, 2020. – С. 71–73.

33. Левінсон Д. Сезоны жизни мужчины / Д. Левінсон. – Москва: Прогресс, 1986. – 426 с.

34. Максименко С. Д. Загальна психологія: підручник. – Київ: Центр учбової літератури, 2021. – 272 с. URL: https://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/738699/ (дата звернення: 11.01.2026).

35. Максименко С. Д., Прокоф'єва О. О., Царькова О. В., Кочкурова О. В. Практикум із групової психокорекції: підручник. – Мелітополь: Видавничо-поліграфічний центр «Люкс», 2015.

36. Малімон Л., Пашкіна А., Максимчук О. Суб'єктивне благополуччя як чинник соціально-психологічної адаптації особистості в умовах війни // Психологічні перспективи. – 2023. – Вип. 42. – С. 113–126. – DOI: 10.29038/2227-1376-2023-42-mal.

37. Мельнікова Н. Особистісні чинники задоволення життям та їх вплив на прийняття рішень в умовах війни. Економіка та суспільство. 2024. Вип. 68. С. 341–355.

38. Михальська С. А. Психологічні особливості людей похилого віку // Проблеми сучасної психології: зб. наук. пр. Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка, Ін-ту психології імені Г. С. Костюка НАПН України / за ред. С. Д. Максименка, Л. А. Онуфрієвої. – Кам'янець-Подільський: Аксіома, 2014. – Вип. 23. – С. 425–434.

39. Мукашевич М., Корпач К. Концептуальні підходи вивчення феномену якості життя та його оцінки // Український науковий журнал «Освіта регіону». – 2011. – № 3. – С. 128–131.

40. Никоненко О., Шевченко А. Практичні аспекти зміцнення психологічного благополуччя підприємців в умовах війни // Вчені записки Університету «КРОК». – 2023. – № 3 (71). – С. 159–168. – DOI: 10.31732/2663-2209-2022-71-159-168.

41. Олефір В. О., Боснюк В. Ф. Адаптація українськомовної версії шкали задоволеності життям Е. Дінера // Наука і освіта. – 2024. – № 2. – С. 64–72. – DOI: 10.24195/2414-4665-2024-2-9. – Режим доступу:

https://scienceandeducation.pdpu.edu.ua/doc/2024/2_2024/11.pdf (дата звернення: 08.01.2026).

42. Паніотто В. І., Максименко В. С., Харченко Н. М. Статистичний аналіз соціологічних даних. – Київ: Видавничий дім «КМ Академія», 2004.

43. Пахоль Б. Є. Суб'єктивне та психологічне благополуччя: сучасні і класичні підходи, моделі та чинники. Український психологічний журнал. 2016. № 1 (3). С. 80–98.

44. Помилуйко В. Ю. Характеристика вікових стадій дорослості з урахуванням можливостей розвитку ключових компетентностей особистості // Психологічні науки. – 2019. – С. 50–57. – Режим доступу: https://journals.indexcopernicus.com/api/file/viewByFileId/508897.pdf(дата звернення: 08.01.2026).

45. Психологічна допомога особистості в умовах тривалого стресу: наук. доповідь / Ін-т психології ім. Г. С. Костюка НАПН України. – Київ, 2022.

46. Психотерапія: підручник / за заг. ред. В. М. Москаленка. – Київ : ВСВ «Медицина», 2017. – 448 с.

47. Радченко О. Позитивна психотерапія та її вплив на світогляд українців: філософсько-психологічний аспект // Вісник Прикарпатського університету. Філософські і психологічні науки. – 2019. – № 1(22). – С. 38–45. – DOI: 10.15330/vpufpn.22.38-45.

48. Решетник О. А. Огляд сучасних зарубіжних досліджень із проблеми життєстійкості особистості // Україна і світ: діалог мов та культур: матеріали міжнародної науково-практичної конференції (11–13 квіт. 2018 р.). – Київ: Вид. центр КНЛУ, 2018. – С. 658–661.

49. Руденко О., Ніколаєв Л. Феномен кризи середнього віку та її подолання засобами психологічного консультування // Наукові перспективи. – 2023. – № 11 (41). – С. 1345–1359. – DOI: 10.52058/2708-7530-2023-11(41)-1345-1359.

50. Свинаренко Р. М. Психологія життєвої перспективи особистості: монографія / Р. М. Свинаренко. – Київ : Наукова думка, 2015. – 256 с.

51. Сергєєнкова О. П., Столярчук О. А., Коханова О. П., Пасєка О. В. Вікова психологія: навчальний посібник. – Київ: Центр учбової літератури, 2012. – Режим доступу: https://ksp.pnu.edu.ua/wp-content/uploads/sites/68/2021/05/Вікова-психологія-3.pdf (дата звернення: 08.01.2026).

52. Сердюк Л. З., Данилюк І. В., Турбан В. В., Пенькова О. І., Володарська Н. Д. Самодетермінація психологічного благополуччя особистості: монографія / за ред. Л. З. Сердюк. – Київ; Львів: Видавець Вікторія Кундельська, 2021. – 236 с.

53. Сердюк Л. З., Яблонська Т. М., Данилюк І. В., Пенькова О. І., Володарська Н. В. та ін. Психолого-педагогічні основи процесу самотворення особистості: монографія. – Київ: Педагогічна думка, 2015.

54. Стаднік А. В., Мельник Ю. Б. Шкала задоволеності життям: метод. посіб. (укр. версія) [Електронний ресурс]. – Харків: ХОГОКЗ, 2023. – 8 с. – Режим доступу: https://doi.org/10.26697/sri.krpoch/stadnik.melnyk.3.2023(дата звернення: 07.01.2026).

55. Терещенко А. Вікові особливості життєстійкості та оптимізму особистості // Теоретичні і прикладні проблеми психології. – 2015. – № 1(36). – С. 373–379.

56. Титаренко Т. М. Життєвий світ особистості: у межах і за межами буденності. – Київ: Либідь, 2003. – 376 с.

57. Титаренко Т. М. Наратив як спосіб осмислення життєвого досвіду особистості // Проблеми сучасної психології. – 2013. – № 20. – С. 7–18.

58. Титаренко Т. М. Психологія життєвого шляху особистості: навч. посіб. / Т. М. Титаренко. – Київ : Міленіум, 2012. – 288 с.

59. Титаренко Т. М. Психологічна стійкість особистості в умовах соціальних випробувань //Проблеми сучасної психології. – 2014. – № 24. – С. 7–20.

60. Франкл В. Людина в пошуках справжнього сенсу/ В. Франкл. – Харків : Клуб сімейного дозвілля, 2020. – 160 с.

61. Харитинський А. А. Психологічний зміст поняття суб'єктивного благополуччя особистості //Організаційна психологія. Економічна психологія. – 2022. – № 3(27). – DOI: https://doi.org/10.31108/2.2022.3.27.15.

62. Чайка Г. В. Ціннісно-смислова сфера у кризові періоди розвитку особистості // Актуальні проблеми психології. – 2015. – Т. 9. – Вип. 6. – С. 93–101.

63. Чанчиков І. К. Аналіз життєстійкості особистості: системний підхід // Теорія і практика сучасної психології. – 2019. – № 4. – Т. 1. – С. 59–62. – DOI: 10.32840/2663-6026.2019.4-1.11.

64. Чиханцова О. А. Якість життя особистості та особливості її вимірювання // Insight: the psychological dimensions of society. – 2020. – № 4. – С. 11–28. – DOI: 10.32999/2663-970X/2020-4-1.

65. Чиханцова О. А. Психологічні основи життєстійкості особистості: монографія. – Київ: Талком, 2021. – 319 с.

66. Чиханцова О. А. Життєстійкість та її зв'язок з цінностями особистості // Збірник наукових праць Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка, Інституту психології імені Г. С. Костюка НАПН України / за наук. ред. С. Д. Максименка, Л. А. Онуфрієвої. – 2018. – Вип. 42. – С. 211–232.

67. Шевчук В. В. Еволюція наукових поглядів на поняття «психологічне благополуччя» // Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Психологія. – 2024. – № 2. – С. 71–76. – DOI: 10.32782/psy-visnyk/2024.2.14.

68. Юр'єва Н. В., Пасічник В. І. Мотиваційні ресурси стресостійкості військовослужбовців підрозділів Національної гвардії України з конвоювання, екстрадиції та охорони підсудних: монографія. – Харків: Національна академія НГУ, 2017.

69. Annas J.The Morality of Happiness. – Oxford: Oxford University Press, 1993. – 356 p. –Available at: https://archive.org/details/moralityofhappin0000anna (дата звернення: 10.01.2026).

70. Bandura A. Self-efficacy: the exercise of control. – New York: W. H. Freeman & Co., 1997.

71. Chia J. L., Hartanto A., Tov W. Supporting satisfaction, satisfying support: bidirectional associations of social support and life satisfaction // Social Psychological and Personality Science. – 2024. – Vol. 16, Issue 7. – DOI: 10.1177/19485506241283584.

72. David S. A., Boniwell I., Ayers A. C. (Eds.). The Oxford Handbook of Happiness. Oxford University Press, 2013.

73. Diener, E., Eunkook M. Suh, Lucas R. E., Smith H. L. Subjective well-being: Three decades of progress//Psychological Bulletin. – 1999. – Vol. 125, No. 2. – P. 276-302.

74. Diener E., Lucas R. E., Oishi S. Advances and open questions in the science of subjective well-being // Collabra: Psychology. – 2018. – Vol. 4, Issue 1. – Article 15. – DOI: 10.1525/collabra.115.

75. Fors Connolly F., Johansson Sevä I. Agreeableness, extraversion and life satisfaction: Investigating the mediating roles of social inclusion and status // Scandinavian Journal of Psychology. – 2021. – Vol. 62. – P. 752–762. – DOI: 10.1111/sjop.12755.

76. Frankl V. E. Man's Search for Meaning. – Boston, MA: Beacon Press, 2006. – 184 с.

77. Haybron D. M. Happiness // Stanford Encyclopedia of Philosophy / ed. E. N. Zalta. – Stanford: Stanford University, 2011. – (оновлено 2020). – Режим доступу: https://plato.stanford.edu/entries/happiness/ (дата звернення: 08.01.2026).

78. Humanistic psychology // Encyclopaedia Britannica. – Режим доступу: https://www.britannica.com/science/humanistic-psychology (дата звернення: 11.01.2026).

79. Jentsch A., Hoferichter F. Life satisfaction, psychological stress, and present-moment attention: a generalizability study // Frontiers in Psychology. – 2024. – Vol. 15. – Article 1258896. – DOI: 10.3389/fpsyg.2024.1258896.

80. Jung C. G. The stages of life // The collected works of C. G. Jung. Vol. 8: The structure and dynamics of the psyche. – Princeton: Princeton University Press, 1960. – P. 387–403.

81. Kashdan T. B., Biswas-Diener R., King L. A. Reconsidering happiness: the costs of distinguishing between hedonics and eudaimonia // Journal of Positive Psychology. – 2008. – Vol. 3, No. 4. – P. 219–233. – DOI: 10.1080/17439760802303044.

82. Kryvenko I., Petryk G. Subjective dimension of mental health: psychometric properties of the Ukrainian version of Orientation to Happiness Scale // European Journal of Interdisciplinary Studies. – 2019. – DOI: 10.24818/ejis.2019.07.

83. Linehan M. M. Cognitive-Behavioral Treatment of Borderline Personality Disorder. – New York: Guilford Press, 1993.

84. Organisation for Economic Co-operation and Development. How’s Life? 2020: Measuring Well-being. – Paris: OECD Publishing, 2020. – Режим доступу: https://www.oecd.org/social/how-s-life-23089679.htm (дата звернення: 08.01.2026).

85. Peseschkian N. Positive Psychotherapy: Theory and Practice of a New Method. – Berlin; Heidelberg; New York; London; Paris; Tokyo: Springer-Verlag, 1987. – 442 с. – ISBN: 978-3-540-15794-6.

86. Ryff C. D. Happiness is everything, or is it? Explorations on the meaning of psychological well-being // Journal of Personality and Social Psychology. – 1989. – Vol. 57(6).

87. Seligman M. E. P. Positive psychology, positive prevention, and positive therapy // Handbook of positive psychology / ed. by C. R. Snyder, S. J. Lopez. – New York: Oxford University Press, 2002.

88. Yoon S., Son H., et al. Changes in life satisfaction: role of assets, social contact and health among middle-aged adults. 2023. Режим доступу: https://pmc.ncbi.nlm.nih.gov/articles/PMC10721027/ (дата звернення: 24.09.2025).

ДОДАТКИ

Додаток А

Опитувальник для дослідження життєвої задоволеності та тілесно-емоційної усвідомленості в умовах сучасних викликів

1. Вік (оберіть один варіант):
- до 34 років
- 35–54 роки
- 55–64 роки
- після 65 років
2. Стать:
- Жіноча
- Чоловіча
- Інше (вкажіть) _____
3. Рівень освіти:
- Середня
- Спеціальна (коледж, ліцей)
- Вища
- Додаткова освіта / курси
- Інше (вкажіть) _____
4. Чи є Ви внутрішньо переміщеною особою або переїхали через війну?
- Так, ВПО
- Так, за кордон
- Ні, залишаюся у своєму населеному пункті в Україні
5. Сімейний стан / стосунки:
- Є партнер
- Без партнера
- Інше (вкажіть) _____

6. Чи маєте Ви дітей?

- Так
- Ні

7. Матеріальний стан (як Ви оцінюєте достатність свого доходу для поточних витрат?):

- Гостра нестача — не вистачає навіть на базові потреби
- Нестача — вистачає тільки на основне, великі витрати недоступні
- Середній — вистачає на основне й деякі додаткові витрати
- Достатній — можу дозволити більші покупки / заощадження
- Важко відповісти

8. Напрямок професійної діяльності (можна обрати кілька варіантів):

- Освіта (вчитель, викладач, вихователь)
- Охорона здоров’я (лікар, медсестра, психолог тощо)
- Державна служба
- Військовослужбовець
- Бізнес / підприємець
- Волонтерська діяльність
- ІТ, цифрові послуги
- Сфера обслуговування, торгівля
- Тимчасово безробітний(на)
- Пенсіонер(ка)
- Студент(ка)
- Інше (вкажіть) _____

10. Що Вас найбільше турбує зараз? (можна обрати кілька варіантів):

- Стосунки
- Здоров’я
- Фінансова сторона
- Безпека
- Майбутнє

- Внутрішній стан (тривога, апатія, емоційне виснаження)

11. Як часто Ви відчуваєте емоційне або фізичне виснаження?

- Ніколи
- Іноді
- Часто
- Завжди
- Важко відповісти

12. Наскільки енергійною та наповненою силами людиною Ви почуваєтеся зараз? (Оцініть за шкалою від 0 до 10, де 0 – зовсім не відчуваю ресурсу, а 10 – максимально ресурсний/-а)

13. У складні періоди або коли Вам потрібно відновити сили, що допомагає найбільше? (можна обрати кілька варіантів):

- Природа, рух, фізична активність (прогулянки, спорт, тілесні практики)
- Мислення, аналіз, планування (читання, навчання, рефлексія, логіка)
- Творчість, фантазія, мистецтво (малювання, музика, писання, мрії)
- Спілкування з близькими, підтримка інших, спільнота
- Емоційне вираження (сльози, сміх, щоденник, перегляд фільмів, проживання почуттів)
- Віра, цінності, медитація, молитва, внутрішній сенс
- Інше (вкажіть) _____

Додаток Б

Опитувальник «Шкала задоволеності життям»

(Satisfaction with Life Scale (SWLS) – Ед. Дінер та ін.)

SWLS призначений для вимірювання глобальних когнітивних суджень щодо задоволеності своїм життям. Шкала зазвичай вимагає від респондента лише близько однієї хвилини часу, коли він відповідає на запитання за шкалою Лайкерта. Запитання відкриті для інтерпретації, що робить цю шкалу придатною для дорослих з різним досвідом. Вона найбільш придатна для використання в неклінічних популяціях.

Суб'єктивне благополуччя концептуально складається з двох основних компонентів: емоційного або афективного компонента та компонента судження або когнітивного компонента. SWLS був розроблений для вимірювання компонента судження. Конвергентна валідність була встановлена завдяки високій кореляції з іншими показниками благополуччя, включаючи шкалу Фордайса та шкалу Джунна. SWLS має низьку кореляцію (.09) з показниками інтенсивності афекту, що свідчить про його надійність щодо афективних станів.

Підрахунок балів та інтерпретація. Оцінки складаються з сирих балів (від 5 до 35). Чим вищі бали, тим вища задоволеність життям. Бали можуть бути розподілені на шість категорій благополуччя, і для кожної з них надається інтерпретаційний текст.

30 - 35 Дуже задоволений

25 - 29 Задоволений

20 - 24 Дещо задоволені

15 - 19 Дещо незадоволені

10 - 14 Не задоволений

5 - 9 Вкрай незадоволені

ІНСТРУКЦІЯ:

Опитування проводиться з метою дослідження особистого самопочуття. Опитування є добровільним і анонімним. Анкета містить питання про те, як Ви відчували себе протягом останнього тижня. За кожним питанням слід обрати один варіант відповіді (1-7), який записати у бланку відповідей під номером питання. Відповіді мають бути на всі питання.

1. В основному моє життя близько до ідеалу.

1 - повністю не погоджуюся;

2 - не погоджуюся;

3 - скоріше не погоджуюся;

4 - дещо середнє;

5 - скоріше згоден/згодна;

6 - згоден/згодна;

7 - повною мірою згоден/згодна.

2. Обставини мого життя виключно сприятливі.

1 - повністю не погоджуюся;

2 - не погоджуюся;

3 - скоріше не погоджуюся;

4 - дещо середнє;

5 - скоріше згоден/згодна;

6 - згоден/згодна;

7 - повною мірою згоден/згодна.

3. Я повністю задоволений своїм життям.

1 - повністю не погоджуюся;

2 - не погоджуюся;

3 - скоріше не погоджуюся;

4 - дещо середнє;

5 - скоріше згоден/згодна;

6 - згоден/згодна;

7 - повною мірою згоден/згодна.

4. У мене є в житті те, що мені по-справжньому потрібно.

1 - повністю не погоджуюся;

2 - не погоджуюся;

3 - скоріше не погоджуюся;

4 - дещо середнє;

5 - скоріше згоден/згодна;

6 - згоден/згодна;

7 - повною мірою згоден/згодна.

5. Якщо я почав життя з початку - залишив би як є.

1 - повністю не погоджуюся;

2 - не погоджуюся;

3 - скоріше не погоджуюся;

4 - дещо середнє;

5 - скоріше згоден/згодна;

6 - згоден/згодна;

7 - повною мірою згоден/згодна.

Додаток В

Тест смисложиттєвих орієнтацій (СЖО)

(адаптація методики Purpose in Life Test – Дж. К. Крамбо та Л. Т. Махолік)

Обробка результатів зводиться до підсумовування числових значень для всіх 20 шкал відповідно до ключа (див. табл. 1) та номерів запитань по субшкалах. Висхідна послідовність градацій (від 1 до 7) чергується у випадковому порядку з низхідною (від 7 до 1), причому максимальний бал (7) завжди відповідає полюсу наявності мети в житті, а мінімальний бал (1) - полюсу її відсутності.

Характеристика шкал СЖО

Цілі в житті. Характеризує цілеспрямованість, наявність або відсутність у життя випробуваного цілей в майбутньому, які надають життю свідомість, спрямованість і тимчасову перспективу.

Процес життя або інтерес і емоційна насиченість життя. Визначає задоволеність своїм життям в сьогоденні, сприйняття процесу свого життя як цікавого, емоційно насиченого й наповненого сенсом. Зміст цієї шкали співпадає з поданням про те, що єдиний сенс життя полягає в тому, щоб жити.

Результативність життя або задоволеність самореалізацією. Вимірює задоволеність прожитого частиною життя, оцінку пройденого відрізка життя, відчуття того, наскільки продуктивна і осмислена була прожите її частину.

Локус контролю – Я (Я – хазяїн життя). Характеризує уявлення про себе як про сильну особистості, яка має достатню свободу вибору, щоб побудувати своє життя у відповідності зі своїми цілями й уявленнями про її розумінні, контролювати події власного життя (Я-концепція).

Локус контролю – життя або керованість життя. Відображає переконаність в тому, що людині дано контролювати своє життя, вільно

приймати рішення і втілювати їх в життя, переконаність в тому, що життя людини підвладне свідомому контролю.

Перші три чинники утворюють смисложиттєві орієнтації: цілі в житті (майбутнє), насиченість життя (теперішнє) і задоволеність самореалізацією (минуле). Два останні фактори характеризують внутрішній локус контролю як загальне світоглядне переконання в тому, що контроль можливий, і власну здатність здійснювати такий контроль.

Таблиця В.1

Інтерпретація результатів

Ключ 1	Ключ 2	Ключ 3	Ключ 4	Ключ 5	Ключ 6	Ключ 7	Ключ 8	Ключ 9	Ключ10
3 – (1) 2 – (2) 1 – (3) 0 – (4) 1 – (5) 2 – (6) 3 – (7)	3 – (7) 2 – (6) 1 – (5) 0 – (4) 1 – (3) 2 – (2) 3 – (1)	3 – (1) 2 – (2) 1 – (3) 0 – (4) 1 – (5) 2 – (6) 3 – (7)	3 – (1) 2 – (2) 1 – (3) 0 – (4) 1 – (5) 2 – (6) 3 – (7)	3 – (7) 2 – (6) 1 – (5) 0 – (4) 1 – (3) 2 – (2) 3 – (1)	3 – (7) 2 – (6) 1 – (5) 0 – (4) 1 – (3) 2 – (2) 3 – (1)	3 – (7) 2 – (6) 1 – (5) 0 – (4) 1 – (3) 2 – (2) 3 – (1)	3 – (1) 2 – (2) 1 – (3) 0 – (4) 1 – (5) 2 – (6) 3 – (7)	3 – (1) 2 – (2) 1 – (3) 0 – (4) 1 – (5) 2 – (6) 3 – (7)	3 – (7) 2 – (6) 1 – (5) 0 – (4) 1 – (3) 2 – (2) 3 – (1)
Кл_11	Ключ12	Ключ13	Ключ14	Ключ15	Ключ16	Ключ17	Ключ18	Ключ19	Ключ20
3 – (1) 2 – (2) 1 – (3) 0 – (4) 1 – (5) 2 – (6) 3 – (7)	3 – (1) 2 – (2) 1 – (3) 0 – (4) 1 – (5) 2 – (6) 3 – (7)	3 – (7) 2 – (6) 1 – (5) 0 – (4) 1 – (3) 2 – (2) 3 – (1)	3 – (7) 2 – (6) 1 – (5) 0 – (4) 1 – (3) 2 – (2) 3 – (1)	3 – (7) 2 – (6) 1 – (5) 0 – (4) 1 – (3) 2 – (2) 3 – (1)	3 – (1) 2 – (2) 1 – (3) 0 – (4) 1 – (5) 2 – (6) 3 – (7)	3 – (1) 2 – (2) 1 – (3) 0 – (4) 1 – (5) 2 – (6) 3 – (7)	3 – (7) 2 – (6) 1 – (5) 0 – (4) 1 – (3) 2 – (2) 3 – (1)	3 – (7) 2 – (6) 1 – (5) 0 – (4) 1 – (3) 2 – (2) 3 – (1)	3 – (7) 2 – (6) 1 – (5) 0 – (4) 1 – (3) 2 – (2) 3 – (1)

Підрахунок балів по субшкалах:

Субшкала 1 (цілі) – 3, 4, 10, 16, 17, 18.

Субшкала 2 (процес) – 1, 2, 4, 5, 7, 9.

Субшкала 3 (результат) – 8, 9, 10, 12, 20.

Субшкала 4 (локус контролю - Я) – 1, 15, 16, 19.

Субшкала 5 (локус контролю – життя) – 7, 10, 11, 14, 18, 19.

Загальний показник – сума результатів всіх 20 пунктів.

Таблиця В.2

Опитувальник

№	Твердження А	1	2	3	0	3	2	1	Твердження Б
1	Зазвичай мені дуже нудно								Зазвичай я сповнений енергії.
2	Життя здається мені завжди хвилюючим і захоплюючим								Життя мені здається абсолютно спокійним і рутинним
3	У житті я не маю певних цілей та намірів								У житті я маю дуже ясні цілі та наміри
4	Моє життя видається мені вкрай безглуздим і безцільним								Моє життя видається мені цілком осмисленим і цілеспрямованим
5	Кожен день здається мені завжди новим і не схожим на інші								Кожен день здається мені абсолютно схожим на всі інші
6	Коли я піду на пенсію, я займуся цікавими речами, якими завжди мріяв зайнятися								Коли я піду на пенсію, я постараюся не обтяжувати себе ніякими турботами
7	Моє життя склалося саме так, як я мріяв								Моє життя склалося зовсім не так, як я мріяв
8	Я не домігся успіхів у здійсненні своїх життєвих планів								Я здійснив багато з того, що було мною заплановано в життя
9	Моє життя порожнє і нецікаве								Моє життя наповнене цікавими справами
10	Якби мені довелося зараз підводити підсумок мого життя, то я б сказав, що воно було цілком осмисленним								Якби мені довелося сьогодні підводити підсумок мого життя, то я б сказав, що воно не мало сенсу

Продовження табл. В 2

11	Якби я міг вибирати, то я б побудував своє життя зовсім інакше								Якби я міг вибирати, то я б прожив життя ще раз так само, як живу зараз
12	Коли я дивлюся на навколишній світ, він часто приводить мене в розгубленість і занепокоєння								Коли я дивлюся на навколишній світ, він зовсім не викликає у мене занепокоєння і розгубленості
13	Я людина дуже обов'язкова								Я людина зовсім не обов'язкова
14	Я вважаю, що людина має можливість здійснити свій життєвий вибір за своїм бажанням								Я вважаю, що людина позбавлена можливості вибирати життєвий шлях через вплив природних здібностей і обставин
15	Я виразно можу назвати себе цілеспрямованою людиною								Я не можу назвати себе цілеспрямованою людиною
16	У житті я ще не знайшов свого покликання і ясних цілей								В житті я знайшов своє покликання і цілі
17	Мої життєві погляди ще не визначилися								Мої життєві погляди цілком визначилися
18	Я вважаю, що мені вдалося знайти покликання і цікаві цілі в житті								Я навряд чи здатен знайти покликання і цікаві цілі в житті
19	Моє життя в моїх руках і я сам керую ним								Моє життя не підвладне мені і воно управляється зовнішніми обставинами
20	Мої повсякденні справи приносять мені задоволення і задоволення								Мої повсякденні справи приносять мені суцільні неприємності

Додаток Г

Бланк Опитувальника позитивного і негативного афекту (ОПАНА), розробленого на основі методики PANAS (PositiveandNegativeAffect Schedule) – Д. Вотсон, Л. Кларк та А. Теллеген)

Цей блок допоможе оцінити, які емоції ви переживали протягом останніх кількох тижнів. Нижче наведено перелік із 20 слів, що описують різні емоції та почуття.

Будь ласка, прочитайте кожне слово й оберіть той варіант, який найкраще відображає частоту переживання цієї емоції останнім часом.

Шкала відповідей:

- ніколи
- рідко
- іноді
- часто
- майже завжди

1	Зацікавлений	11	Роздратований
2	Пригнічений	12	Зібраний, зосереджений
3	Радісний	13	Зніяковілий
4	Засмучений	14	Натхненний
5	Сповнений сил	15	Знервований
6	Винуватий	16	Рішучий
7	Наляканий	17	Уважний
8	Злий	18	Неспокійний
9	Енергійний	19	Активний
10	Впевнений у собі	20	Тривожний

Позитивний афект (ПА): сума балів за пунктами 1, 3, 5, 9, 10, 12, 14, 16, 17,19.

Негативний афект (НА): сума балів за пунктами 2, 4, 6, 7, 8, 11, 13, 15, 18, 20.

При проведенні аналізу за цією методикою, згідно нормам авторів адаптації, рівень позитивного афекту визначається за наступною шкалою:
низький рівень 10-22 бали,
середній рівень 23-39 балів,
високий рівень 40-50 балів,

а рівень негативного афекту за такими кількісними показниками:
низький рівень 10-15 балів,
середній рівень 16-32 бали,
високий рівень 33-50 балів.

Додаток Д

Опитувальник багатовимірної оцінки інтероцептивного усвідомлення (Multidimensional Assessment of Interoceptive Awareness, Version 2 (MAIA-2), розроблений В. Мелінгом та співавторами.

Опитувальник MAIA-2 призначений для оцінки інтероцептивного усвідомлення, тобто здатності особистості помічати, інтерпретувати та регулювати внутрішні тілесні відчуття у зв'язку з емоційними та психологічними станами.

Українська адаптація опитувальника MAIA-2 здійснена та валідизована Ю. Волошенком (2023). Методика продемонструвала належні психометричні показники надійності та валідності у студентській вибірці.

Методика містить 37 тверджень, які оцінюються за 6-бальною шкалою Лайкерта: 0 – ніколи, 1 – рідко, 2 – іноді, 3 – часто, 4 – дуже часто, 5 – завжди

MAIA-2 включає 8 субшкал:

1. Noticing (Помічання)

Здатність усвідомлювати тілесні відчуття

1. Коли я напружений(-а), я помічаю, де в моєму тілі знаходиться напруга.
2. Я помічаю, коли мені незручно в моєму тілі.
3. Я помічаю, де в моєму тілі мені приємно.
4. Я помічаю зміни в моєму диханні, наприклад, чи воно сповільнюється або пришвидшується.

2. Not-Distracting (Не відволікатися)

Схильність не ігнорувати тілесний дискомфорт

1. Я ігнорую фізичне напруження або дискомфорт, доки вони не стануть більш серйозними.
2. Я відволікаю себе від відчуттів дискомфорту.

3. Коли я відчуваю біль або дискомфорт, я намагаюся їх не помічати.
4. Я намагаюся ігнорувати біль.

3. Not-Worrying (Не тривожитися)

Відсутність надмірної тривоги щодо тілесних відчуттів

1. Коли я відчуваю фізичний біль, я не хвилююся, що зі мною щось не так.
2. Я помічаю дискомфорт у моєму тілі, але не тривожуся через нього.
3. Я можу терпіти дискомфорт у тілі, не хвилюючись.
4. Коли я відчуваю біль, я не починаю панікувати.

4. Attention Regulation (Регуляція уваги)

Здатність свідомо спрямовувати увагу на тілесні сигнали

1. Я можу зосереджувати увагу на своєму диханні.
2. Я можу свідомо спрямувати увагу на відчуття в тілі.
3. Я можу утримувати увагу на тілесних відчуттях навіть у стресових ситуаціях.
4. Коли мені важко зосередитися, я можу повернути увагу до тіла.
5. Я здатний(-а) зберігати усвідомлення внутрішніх відчуттів у тілі навіть під час діяльності.

5. Emotional Awareness (Емоційне усвідомлення)

Усвідомлення зв’язку між тілесними відчуттями та емоціями

1. Я помічаю, як мої емоції впливають на відчуття в тілі.
2. Коли я засмучений(-а), я відчуваю зміни в тілі.
3. Я помічаю тілесні сигнали, які супроводжують мої емоції.
4. Я можу розпізнати емоцію за тілесними відчуттями.
5. Я помічаю, як моє тіло реагує на різні емоційні стани.

6. Self-Regulation (Саморегуляція)

Здатність заспокоювати себе через тілесну увагу

1. Коли я засмучений(-а), я можу заспокоїти себе, звертаючи увагу на своє тіло.

2. Я можу використовувати дихання, щоб заспокоїтися.

3. Коли я напружений(-а), я можу зменшити напругу, звертаючись до тілесних відчуттів.

4. Я можу регулювати свої емоції, фокусуючись на тілі.

7. Body Listening (Прислухання до тіла)

Використання тілесних сигналів для саморозуміння

1. Я прислухаюся до сигналів мого тіла, щоб зрозуміти, що мені потрібно.

2. Коли я відчуваю дискомфорт, я намагаюся зрозуміти, що він означає.

3. Я використовую відчуття в тілі, щоб приймати рішення.

4. Я довіряю сигналам тіла при виборі дій.

8. Trusting (Довіра до тіла)

Відчуття безпеки та довіри до власного тіла

1. Я відчуваю, що моє тіло — безпечне місце.

2. Я довіряю своєму тілу.

3. Я відчуваю себе комфортно у власному тілі.

4. Я відчуваю, що моє тіло підтримує мене.

Обробка результатів

Результати опитувальника аналізуються окремо за кожною субшкалою шляхом обчислення середнього арифметичного значення відповідних пунктів. Загальний сумарний показник не розраховується.

Додаток Е

Correlations		SWLS_t-ll	SJO_goals	SJO_proces	SJO_result	SJO_loc_self	SJO_loc_life	SJO_total	PANAS_P	PANAS_N	MAIA_Trust
Spearman's	WLS_total	1,000	-,544***	-,462***	-,653***	-,429***	-,725***	-,722***	,444***	-,392***	,299*
		.	<,001	<,001	<,001	<,001	<,001	<,001	<,001	<,001	,013
		68	68	68	68	68	68	68	68	68	68
	SJO_goals	-,544***	1,000	,357**	,451***	,718***	,594***	,704***	-,524***	,230	-,463***
		<,001	.	,003	<,001	<,001	<,001	<,001	<,001	,059	<,001
		68	68	68	68	68	68	68	68	68	68
	SJO_process	-,462***	,357**	1,000	,333**	,422***	,539***	,686***	-,497***	,529***	-,359**
		<,001	,003	.	,006	<,001	<,001	<,001	<,001	<,001	,003
		68	68	68	68	68	68	68	68	68	68
	SJO_result	-,653***	,451***	,333**	1,000	,309*	,534***	,664***	-,223	,305*	-,106
		<,001	<,001	,006	.	,010	<,001	<,001	,068	,012	,391
		68	68	68	68	68	68	68	68	68	68
	SJO_locus_self	-,429***	,718***	,422***	,309*	1,000	,582***	,753***	-,778***	,293*	-,608***
		<,001	<,001	<,001	,010	.	<,001	<,001	<,001	,015	<,001
		68	68	68	68	68	68	68	68	68	68
	SJO_locus_life	-,725***	,594***	,539***	,534***	,582***	1,000	,816***	-,583***	,482***	-,351**
		<,001	<,001	<,001	<,001	<,001	.	<,001	<,001	<,001	,003
		68	68	68	68	68	68	68	68	68	68
	SJO_total	-,722***	,704***	,686***	,664***	,753***	,816***	1,000	-,659***	,510***	-,540***
		<,001	<,001	<,001	<,001	<,001	<,001	.	<,001	<,001	<,001
		68	68	68	68	68	68	68	68	68	68
	PANAS_PA	,444***	-,524***	-,497***	-,223	-,778***	-,583***	-,659***	1,000	-,355**	,720***
		<,001	<,001	<,001	,068	<,001	<,001	<,001	.	,003	<,001
		68	68	68	68	68	68	68	68	68	68
	PANAS_NA	-,392***	,230	,529***	,305*	,293*	,482***	,510***	-,355**	1,000	-,410***
		<,001	,059	<,001	,012	,015	<,001	<,001	,003	.	<,001
		68	68	68	68	68	68	68	68	68	68

Додаток Ж

Графічні матеріали кореляційного аналізу

